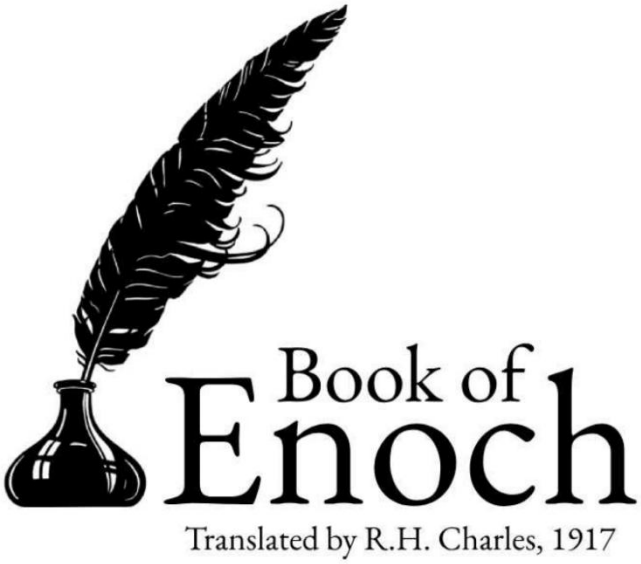

Libro de Ĥanoĥo

ĈAPITRO 1

1. La vortoj de la beno de Ĥanoĥ, per kiuj li benis la elektitojn kaj justulojn, kiuj vivos en la tago de aflikto, kiam ĉiuj malbonuloj kaj sendiuloj estos forigitaj.
2. Kaj li ekparolis sian parabolon, kaj diris: Ĥanoĥ, justulo, kies okuloj estis malfermitaj de Dio, vidis la vizion de la Sanktulo en la ĉielo, kiun la anĝeloj montris al mi, kaj de ili mi aŭdis ĉion, kaj de ili mi komprenis kiel mi vidis, sed ne por ĉi tiu generacio, sed por malproksima, kiu venos.
3. Pri la elektitoj mi diris, kaj mi komencis mian parabolon pri ili: La Sankta Granda eliros el Sia loĝejo,
4. Kaj Dio la eterna paŝos sur la tero, sur la monto Sinaj, Kaj aperos el Sia tendaro, Kaj aperos kun Sia forto el la ĉielo de la ĉieloj.
5. Kaj ĉiuj estos frapitaj de timo, Kaj la Gardantoj tremos, Kaj granda timo kaj tremo kaptos ilin ĝis la finoj de la tero.
6. Kaj la altaj montoj tremos, kaj la altaj montetoj malaltiĝos, kaj fandiĝos kiel vakso antaŭ flamo,
7. Kaj la tero tute disŝiriĝos, kaj ĉio, kio estas sur la tero, pereos, kaj estos juĝo super ĉiuj homoj.
8. Sed kun la justuloj Li faros pacon. Kaj Li protektos la elektitojn, Kaj kompato estos sur ili. Kaj ili ĉiuj apartenos al Dio, Kaj ili estos prosperaj, Kaj ili ĉiuj estos benitaj. Kaj Li helpos ilin ĉiujn, Kaj lumo aperos al ili, Kaj Li faros pacon kun ili.
9. Kaj jen Li venas kun dekmiloj da Siaj sanktuloj, Por plenumi juĝon super ĉiuj, Kaj por pereigi ĉiujn malpiulojn: Kaj por kondamni ĉiun karnon pri ĉiuj faroj de ilia malpieco, kiujn ili malpie faris, Kaj pri ĉiuj malbonaj paroloj, kiujn malpiaj pekuloj parolis kontraŭ Li.

ĈAPITRO 2

1. Observu ĉion, kio okazas en la ĉielo, kiel ili ne ŝanĝas siajn orbitojn, kaj la lumaĵojn, kiuj estas en la ĉielo, kiel ili ĉiuj leviĝas kaj subiras laŭ sia ordo, ĉiu en sia tempo, kaj ne malobeas sian difinitan ordon.
2. Rigardu la teron, kaj atentu la aferojn, kiuj okazas sur ĝi de la komenco ĝis la fino, kiel firmaj ili estas, kiel nenio el la aferoj sur la tero ŝanĝiĝas, sed ĉiuj faroj de Dio aperas al vi.
3. Jen la somero kaj la vintro, kiel la tuta tero estas plena de akvo, kaj nuboj kaj roso kaj pluvo kuŝas sur ĝi.

ĈAPITRO 3

Observu kaj vidu kiel vintre ĉiuj arboj ŝajnas kvazaŭ ili velkis kaj deĵetis ĉiujn siajn foliojn, krom dek kvar arboj, kiuj ne perdas sian foliaron sed retenas la malnovan foliaron de du ĝis tri jaroj ĝis venas la nova.

ĈAPITRO 4

Kaj denove, observu la tagojn de somero kiel la suno estas super la tero kontraŭ ĝi. Kaj vi serĉas ombron kaj ŝirmejon pro la varmego de la suno, kaj la tero ankaŭ brulas pro kreskanta varmego, kaj tial vi ne povas paŝi sur la teron, aŭ sur rokon pro ĝia varmego.

ĈAPITRO 5

1. Rigardu kiel la arboj kovras sin per verdaj folioj kaj portas fruktojn: tial atentu kaj sciu ĉiujn Liajn farojn, kaj rekonu kiel Tiu, kiu vivas eterne, faris ilin tiaj.
2. Kaj ĉiuj Liaj verkoj daŭras tiel de jaro al jaro por ĉiam, kaj ĉiuj taskoj, kiujn ili plenumas por Li, kaj iliaj taskoj ne ŝanĝiĝas, sed laŭ la ordo de Dio, tiel ĝi estas farata.
3. Kaj rigardu kiel la maro kaj la riveroj simile plenumas kaj ne ŝanĝas siajn taskojn de Liaj ordonoj.
4. Sed vi ne estis firmaj, nek plenumis la ordonojn de la Eternulo, Sed vi forturniĝis kaj parolis fierajn kaj malfacilajn vortojn per viaj malpuraj buŝoj kontraŭ Lia grandeco. Ho, vi malmolkoruloj, vi ne trovos pacon.
5. Tial vi malbenos viajn tagojn, kaj la jaroj de via vivo pereos, kaj la jaroj de via pereo multiĝos en eterna malbeno, kaj vi ne trovos kompaton.
6. En tiuj tagoj vi faros viajn nomojn eterna malbeno por ĉiuj justuloj, kaj per vi ĉiuj malbenantoj malbenos, kaj ĉiuj pekuloj kaj sendiuloj malbenos per vi, kaj por vi, la sendiuloj, estos malbeno. Kaj ĉiuj... ĝojos, kaj estos pardono de pekoj, kaj ĉia kompato kaj paco kaj pacienco: estos savo por ili, bela lumo. Kaj por ĉiuj vi pekuloj ne estos savo, sed sur vi ĉiuj restos malbeno.
7. Sed por la elektitoj estos lumo kaj ĝojo kaj paco, Kaj ili heredos la teron.
8 Kaj tiam estos donata saĝo al la elektitoj, Kaj ili ĉiuj vivos kaj neniam plu pekos, Nek pro malpieco nek pro fiereco: Sed tiuj, kiuj estas saĝaj, estos humilaj.
9 Kaj ili ne plu pekos, Nek ili pekos dum sia tuta vivo, Nek ili mortos pro la kolero aŭ furiozo de Dio, Sed ili plenumos la nombron de la tagoj de sia vivo. Kaj iliaj vivoj plilongiĝos en paco, Kaj la jaroj de ilia ĝojo multiĝos, En eterna ĝojo kaj paco, Dum ĉiuj tagoj de ilia vivo.

ĈAPITRO 6

1. Kaj okazis, kiam la homidoj multiĝis, ke en tiuj tagoj naskiĝis al ili belaj kaj ĉarmaj filinoj.

2. Kaj la anĝeloj, la ĉielaj infanoj, vidis kaj deziris ilin, kaj diris unu al la alia: "Venu, ni elektu al ni edzinojn el inter la homidoj kaj naskigu al ni infanojn."
3. Kaj Semjâzâ, kiu estis ilia gvidanto, diris al ili: 'Mi timas, ke vi efektive ne konsentos fari ĉi tiun agon, kaj mi sola devos pagi la punon de granda peko.'
4. Kaj ĉiuj respondis al li kaj diris: 'Ni ĉiuj ĵuru, kaj ĉiuj ligu nin per reciprokaj malbenoj ne forlasi ĉi tiun planon sed fari ĉi tiun aferon.'
5. Tiam ili ĉiuj kune ĵuris kaj ligis sin per reciprokaj malbenoj sur ĝin.
6. Kaj ili estis entute ducent; kiuj malsupreniris en la tempo de Jared sur la supron de la monto Hermono, kaj ili nomis ĝin monto Hermono, ĉar ili ĵuris kaj ligis sin per reciprokaj malbenoj sur ĝi.
7. Kaj jen estas la nomoj de iliaj estroj: Sêmîazâz, ilia estro, Arâkîba, Râmêêl, Kôkabîêl, Tâmîêl, Râmîêl, Dânêl, Êzêqêêl, Barâqîjâl, Asâêl, Armârôs, Batârêl, Anêlêlê, Samârêl, Zaqîêlêlêlêlêlê, Tûrêl, Jômjâêl, Sariêl.
8. Tio estas iliaj dekĉefoj.

ĈAPITRO 7

1. Kaj ĉiuj aliaj kune kun ili prenis al si edzinojn, kaj ĉiu elektis por si unu, kaj ili komencis eniri al ili kaj malpurigi sin per ili, kaj ili instruis al ili sorĉojn kaj sorĉojn, kaj la tondadon de radikoj, kaj konatigis ilin kun plantoj.
2. Kaj ili gravediĝis, kaj ili naskis grandajn gigantojn, kies alteco estis tri mil ulnoj.
3. Kiu konsumis ĉiujn akiraĵojn de homoj. Kaj kiam homoj jam ne povis subteni ilin,
4. La gigantoj turnis sin kontraŭ ili kaj formanĝis la homaron.
5. Kaj ili komencis peki kontraŭ birdoj kaj bestoj kaj rampaĵoj kaj fiŝoj, kaj formanĝi unu la karnon de la alia kaj trinki la sangon.
6. Tiam la tero akuzis la senleĝulojn.

ĈAPITRO 8

1. Kaj Azâzêl instruis al homoj fari glavojn, kaj tranĉilojn, kaj ŝildojn, kaj kirasojn, kaj konigis al ili la metalojn de la tero kaj la arton de ilia prilaborado, kaj brakringojn, kaj ornamaĵojn, kaj la uzon de antimono, kaj la plibeligon de la palpebroj, kaj ĉiajn multekostajn ŝtonojn, kaj ĉiujn kolorigajn tinkturojn.
2. Kaj ekestis multe da malpieco, kaj ili malĉastis, kaj ili estis devojigitaj, kaj koruptiĝis en ĉiuj siaj vojoj. Semjâzâ instruis sorĉojn kaj radiktranĉaĵojn, Armârôs la solvon de sorĉoj, Barâqîjâl instruis astrologion, Kôkabêl la konstelaciojn, Ezêqêêl la scion pri la nuboj, Araqiêl la signojn de la tero, Ŝamsiêl la signojn de la suno, kaj Sariêl la kurson de la luno. Kaj dum homoj pereis, ili kriis, kaj ilia krio leviĝis al la ĉielo...

ĈAPITRO 9

1. Kaj tiam Miĥaelo, Uriel, Rafaelo kaj Gabrielo rigardis malsupren el la ĉielo kaj vidis multan sangon verŝatan sur la teron, kaj ĉian maljustecon faratan sur la tero.
2. Kaj ili diris unu al alia: La tero, kiu estas senhomigita, krias per ilia kriado ĝis la pordegoj de la ĉielo.
3. Kaj nun al vi, la sanktuloj de la ĉielo, la animoj de homoj petas sin, dirante: "Prezentu nian aferon antaŭ la Plejaltulo."
4. Kaj ili diris al la Sinjoro de la jarcentoj: Sinjoro de sinjoroj, Dio de dioj, Reĝo de reĝoj kaj Dio de la jarcentoj, la trono de Via gloro staras por ĉiuj generacioj de la jarcentoj, kaj Via nomo estas sankta kaj glora kaj benata por ĉiuj jarcentoj!
5. Vi kreis ĉion, kaj Vi havas potencon super ĉio: kaj ĉio estas nuda kaj malkaŝa antaŭ Viaj okuloj, kaj Vi vidas ĉion, kaj nenio povas kaŝi sin de Vi.
6. Vi vidas, kion Azâzêl faris, kiu instruis ĉian maljustecon sur la tero kaj malkaŝis la eternajn sekretojn, kiuj estis konservitaj en la ĉielo, kiujn homoj penis lerni:
7. Kaj Semjâzâ, al kiu Vi donis aŭtoritaton regi siajn kunulojn.
8. Kaj ili iris al la filinoj de homoj sur la tero, kaj kuŝis kun la virinoj, kaj malpurigis sin, kaj malkaŝis al ili ĉiajn pekojn.
9. Kaj la virinoj naskis gigantojn, kaj la tuta tero tiel pleniĝis per sango kaj maljusteco.
10. Kaj nun, jen, la animoj de la mortintoj ploras kaj petegas al la pordegoj de la ĉielo, kaj iliaj lamentoj supreniris: kaj ne povas ĉesi pro la maljustaj agoj, kiuj estas faritaj sur la tero.
11. Kaj Vi scias ĉion antaŭ ol ili okazas, kaj Vi vidas ĉi tiujn aferojn kaj Vi toleras ilin, kaj Vi ne diras al ni, kion ni faru al ili rilate al ĉi tiuj.

ĈAPITRO 10

1. Tiam diris la Plejaltulo, la Sanktulo kaj Granda, kaj sendis Urielon al la filo de Lemeĥ, kaj diris al li:
2. Iru al Noa kaj diru al li en mia nomo: "Kaŝu vin!" kaj malkaŝu al li la finon, kiu alproksimiĝas: ke la tuta tero estos detruita, kaj diluvo baldaŭ venos sur la tutan teron kaj detruos ĉion, kio estas sur ĝi.
3. Kaj nun instrukciu lin, ke li povu eskapi kaj lia idaro povu esti konservita por ĉiuj generacioj de la mondo.
4. Kaj denove la Sinjoro diris al Rafael: 'Ligu Azâzêl mane kaj piede, kaj ĵetu lin en la mallumon: kaj faru aperturon en la dezerto, kiu estas en Dûdâêl, kaj ĵetu lin tien.
5. Kaj metu sur lin malglatajn kaj akrajn rokojn, kaj kovru lin per mallumo, kaj lasu lin resti tie por ĉiam, kaj kovru lian vizaĝon, por ke li ne vidu lumon.
6. Kaj en la tago de la granda juĝo li estos ĵetita en la fajron. Kaj resanigu la teron, kiun la anĝeloj koruptis, kaj proklamu la resanigon de la tero, por ke ili resanigu la peston, kaj por ke ĉiuj homidoj ne pereu pro ĉiuj sekretaj aferoj, kiujn la Gardantoj malkaŝis kaj instruis al siaj filoj.
8. Kaj la tuta tero koruptiĝis per la faroj, kiujn instruis Azâzêl: al li attribuu ĉian pekon.
9. Kaj al Gabriel diris la Sinjoro: 'Iru kontraŭ la bastardojn kaj la kulpulojn, kaj kontraŭ la infanojn de malĉasteco: kaj ekstermu la infanojn de malĉasteco kaj la infanojn de la Gardantoj el inter la homoj kaj eligu ilin: sendu ilin unu kontraŭ la alian, por ke ili detruu unu la alian en batalo: ĉar longajn tagojn ili ne havos.

10. Kaj neniu peto, kiun ili, kiel iliaj patroj, faras de vi, estos plenumita al iliaj patroj por ili; ĉar ili esperas vivi eternan vivon, kaj ke ĉiu el ili vivos kvincent jarojn.
11. Kaj la Sinjoro diris al Miĥaelo: Iru, ligu Semjazon kaj liajn kunulojn, kiuj kuniĝis kun virinoj, por malpurigi sin kun ili per ĉiuj iliaj malpuraĵoj.
12. Kaj kiam iliaj filoj mortigos unu la alian, kaj vidos la detruon de siaj amatoj, ligu ilin forte dum sepdek generacioj en la valoj de la tero, ĝis la tago de ilia juĝo kaj de ilia plenumiĝo, ĝis la juĝo, kiu estas por ĉiam kaj eterne, estos plenumita.
13. En tiuj tagoj ili estos forkondukitaj en la abismon de fajro, kaj en la turmenton kaj la malliberejon, en kiu ili estos tenataj por ĉiam.
14. Kaj ĉiu, kiu estos kondamnita kaj detruita, de tiam estos ligita kune kun ili ĝis la fino de ĉiuj generacioj.
15. Kaj detruu ĉiujn spiritojn de la malbonuloj kaj la infanojn de la Gardantoj, ĉar ili maljuste agis kontraŭ la homaro.
16. Ekstermu ĉian maljustaĵon de la tero, kaj ĉia malbona faro finiĝu: kaj aperu la planto de justeco kaj vero: kaj ĝi estos beno; la faroj de justeco kaj vero estos plantitaj en vero kaj ĝojo por ĉiam.
17 Kaj tiam ĉiuj virtuloj saviĝos, Kaj vivos ĝis ili naskos milojn da infanoj, Kaj ĉiujn tagojn de sia juneco kaj sia maljuneco ili plenumos en paco.
18 Kaj tiam la tuta tero estos kultivata en justeco, kaj ĉio estos plantita per arboj kaj estos plena de beno.
19. Kaj ĉiuspecaj ĉarmaj arboj estos plantitaj sur ĝi, kaj oni plantos sur ĝi vinberujojn, kaj la vinberujo, kiun oni plantos sur ĝi, donos multe da vino, kaj ĉiu semo, kiu estos semita sur ĝi, donos milon, kaj ĉiu mezuro da olivoj donos dek premilojn da oleo.
20. Kaj purigu la teron de ĉia subpremo, kaj de ĉia maljusteco, kaj de ĉia peko, kaj de ĉia malpieco; kaj ekstermu de sur la tero ĉian malpuraĵon, kiu estas farata sur la tero.
21. Kaj ĉiuj homidoj fariĝos justaj, kaj ĉiuj nacioj adoros Min kaj laŭdos Min, kaj ĉiuj adoros Min. Kaj la tero estos purigita de ĉia malpureco, kaj de ĉia peko, kaj de ĉia puno, kaj de ĉia turmento, kaj Mi neniam plu sendos ilin sur ĝin de generacio al generacio kaj por ĉiam.

ĈAPITRO 11

1. Kaj en tiuj tagoj Mi malfermos la trezorejojn de beno, kiuj estas en la ĉielo, por sendi ilin sur la teron super la laboro kaj laboro de la homidoj.
2. Kaj vero kaj paco estos kunigitaj tra ĉiuj tagoj de la mondo kaj tra ĉiuj generacioj de homoj.

ĈAPITRO 12

1. Antaŭ ĉi tiuj aferoj Ĥanoĥ estis kaŝita, kaj neniu el la homidoj sciis kie li estis kaŝita, kaj kie li loĝis, kaj kio fariĝis el li.
2. Kaj liaj agadoj rilatis al la Gardantoj, kaj liaj tagoj estis kun la sanktuloj.
3. Kaj mi, Ĥanoĥ, benis la Sinjoron de majesto kaj la Reĝon de la aĝoj, kaj jen! la Gardantoj nomis min Ĥanoĥ, la skribisto, kaj diris al mi:
4. Ĥanoĥ, skribisto de justeco, iru, diru al la Gardantoj de la ĉielo, kiuj forlasis la altan ĉielon, la sanktan eternan lokon, kaj malpurigis sin kun virinoj, kaj agis kiel faras la infanoj de la tero, kaj prenis al si edzinojn: "Vi faris grandan detruon sur la tero:
5. Kaj vi ne havos pacon nek pardonon de pekoj: kaj ĉar ili ĝojas pri siaj infanoj,
6. Ili vidos la murdon de siaj amatoj, kaj pri la pereo de siaj infanoj ili lamentos, kaj preĝos eterne, sed kompaton kaj pacon vi ne atingos.

ĈAPITRO 13

1. Kaj Ĥanoĥ iris kaj diris: 'Azâzêl, vi ne havos pacon; severa juĝo eliris kontraŭ vin por meti vin en katenojn:
2. Kaj oni ne donos al vi toleron nek peton pro la maljusteco, kiun vi instruis, kaj pro ĉiuj faroj de pieco kaj maljusteco kaj peko, kiujn vi montris al homoj.
3. Tiam mi iris kaj parolis al ili ĉiuj kune, kaj ili ĉiuj timis, kaj timo kaj tremo kaptis ilin.
4. Kaj ili petegis min verki peton por ili, por ke ili ricevu pardonon, kaj legi ilian peton antaŭ la Sinjoro de la ĉielo.
5. Ĉar de tiam ili ne povis paroli kun Li nek levi siajn okulojn al la ĉielo pro honto pri siaj pekoj, pro kiuj ili estis kondamnitaj.
6. Tiam mi skribis ilian peton, kaj la preĝon rilate al iliaj spiritoj kaj iliaj agoj individue kaj rilate al iliaj petoj, ke ili ricevu pardonon kaj longan vivon.
7. Kaj mi iris kaj sidiĝis ĉe la akvo de Dan, en la lando de Dan, sude de la okcidento de Ĥermon; mi legis ilian peton ĝis mi endormiĝis.
8. Kaj jen sonĝo venis al mi, kaj vizioj falis sur min, kaj mi havis viziojn de puno, kaj voĉo venis, ordonante al mi rakonti ĝin al la filoj de la ĉielo, kaj riproĉi ilin.
9. Kaj kiam mi vekiĝis, mi venis al ili, kaj ili ĉiuj sidis kune, plorante en 'Abelsjâîl, kiu estas inter Libano kaj Sênêsêr, kun kovritaj vizaĝoj.
10. Kaj mi rakontis antaŭ ili ĉiujn viziojn, kiujn mi vidis en dormo, kaj mi komencis paroli la vortojn de justeco kaj riproĉi la ĉielajn Gardantojn.

ĈAPITRO 14

1. La libro de la vortoj de justeco, kaj de la riproĉo de la eternaj Gardantoj laŭ la ordono de la Sankta Granda Unu en tiu vizio.
2. Mi vidis en mia dormo tion, kion mi nun diros per karna lango kaj per la spiro de mia buŝo: kiun la Granda donis al homoj por konversacii per ĝi kaj kompreni per la koro.
3. Kiel Li kreis kaj donis al la homo la povon kompreni la vorton de saĝo, tiel Li kreis ankaŭ min kaj donis al mi la povon riproĉi la Gardantojn, la ĉielidojn.
4. Mi skribis vian peton, kaj en mia vizio ŝajnis tiel, ke via peto ne estos plenumita al vi dum ĉiuj tagoj de eterneco, kaj ke juĝo fine estis farita pri vi: jes, via peto ne estos plenumita al vi.
5. Kaj de nun vi ne supreniros en la ĉielon ĝis la tuta eterneco, kaj en katenoj de la tero la dekreto eliris por ligi vin por ĉiuj tagoj de la mondo.

6. Kaj ke antaŭe vi vidos la detruon de viaj amataj filoj kaj vi ne havos plezuron en ili, sed ili falos antaŭ vi per la glavo.
7. Kaj via peto por ili ne estos plenumita, nek por vi mem: eĉ se vi plorus kaj preĝus kaj parolus ĉiujn vortojn, kiujn mi skribis.
8. Kaj la vizio estis montrita al mi jene: Jen, en la vizio nuboj invitis min kaj nebulo alvokis min, kaj la kurso de la steloj kaj la fulmoj rapidis kaj rapidigis min, kaj la ventoj en la vizio igis min flugi kaj levis min supren, kaj portis min en la ĉielon.
9. Kaj mi eniris ĝis mi alproksimiĝis al muro, kiu estas konstruita el kristaloj kaj ĉirkaŭita de fajraj langoj: kaj ĝi komencis timigi min.
10. Kaj mi eniris la fajrajn langojn kaj alproksimiĝis al granda domo, kiu estis konstruita el kristaloj: kaj la muroj de la domo estis kiel mozaikenita planko farita el kristaloj, kaj ĝia fundamento estis el kristalo.
11. Ĝia plafono estis kiel la vojo de la steloj kaj la fulmoj, kaj inter ili estis fajraj keruboj, kaj ilia ĉielo estis klara kiel akvo.
12. Flamanta fajro ĉirkaŭis la murojn, kaj ĝiaj portaloj flamis per fajro.
13. Kaj mi eniris tiun domon, kaj ĝi estis varmega kiel fajro kaj malvarma kiel glacio; ne estis tie ĝojoj de la vivo; timo min kovris, kaj tremo min kaptis.
14. Kaj dum mi tremis kaj tremiĝis, mi falis vizaĝaltere.
15. Kaj mi vidis vizion, Kaj jen! estis dua domo, pli granda ol la antaŭa, kaj la tuta pordo staris malfermita antaŭ mi, kaj ĝi estis konstruita el fajraj flamoj.
16. Kaj en ĉiu rilato ĝi tiel elstaris laŭ splendoro kaj beleco kaj amplekso, ke mi ne povas priskribi al vi ĝian splendoron kaj ĝian amplekson.
17. Kaj ĝia planko estis el fajro, kaj supre estis fulmoj kaj la vojo de la steloj, kaj ĝia plafono ankaŭ estis flamanta fajro.
18. Kaj mi rigardis, kaj mi vidis en ĝi altan tronon; ĝia aspekto estis kiel kristalo, kaj ĝiaj radoj kiel la brilanta suno; kaj tie estis vizio de keruboj.
19. Kaj el sub la trono eliris fluoj de flamanta fajro, tiel ke mi ne povis rigardi ilin.
20. Kaj la Granda Gloro sidis sur ĝi, kaj Lia vesto brilis pli hele ol la suno kaj estis pli blanka ol iu ajn neĝo.
21. Neniu el la anĝeloj povis eniri kaj rigardi Lian vizaĝon pro la majesto kaj gloro, kaj neniu karno povis rigardi Lin.
22. Flamanta fajro estis ĉirkaŭ Li, kaj granda fajro staris antaŭ Li, kaj neniu povis alproksimiĝi al Li; dekmiloj da dekmiloj staris antaŭ Li, tamen Li ne bezonis konsiliston.
23. Kaj la plej sanktuloj, kiuj estis proksimaj al Li, ne foriris nokte nek foriris de Li.
24. Kaj ĝis tiam mi estis klinita vizaĝaltere, tremante: kaj la Eternulo vokis min per Sia propra buŝo, kaj diris al mi: 'Venu ĉi tien, Ĥanoĥ, kaj aŭskultu mian vorton.'
25. Kaj unu el la sanktuloj venis al mi kaj vekis min, kaj Li igis min leviĝi kaj alproksimiĝi al la pordo: kaj mi klinis mian vizaĝon malsupren.

ĈAPITRO 15

1. Kaj Li respondis kaj diris al mi, kaj mi aŭdis Lian voĉon: 'Ne timu, Ĥanoĥ, justulo kaj skribisto de justeco: alproksimiĝu ĉi tien kaj aŭskultu mian voĉon.
2. Kaj iru, diru al la ĉielaj gardantoj, kiuj sendis vin por propeti por ili: "Vi devas propeti" por homoj, kaj ne homoj por vi:
3. Kial vi forlasis la altan, sanktan kaj eternan ĉielon kaj kuŝis kun virinoj kaj malpurigis vin kun la filinoj de homoj kaj prenis al vi edzinojn kaj agis kiel infanoj de la tero kaj naskigis gigantojn kiel viajn filojn?
4. Kaj kvankam vi estis sanktaj, spiritaj, vivantaj la eternan vivon, vi malpurigis vin per la sango de virinoj, kaj naskigis infanojn per la sango de karno, kaj, kiel la infanoj de homoj, voluptis post karno kaj sango, kiel ankaŭ faras tiuj, kiuj mortas kaj pereas.
5. Tial Mi donis al ili ankaŭ edzinojn, por ke ili gravedigu ilin kaj naskigu infanojn per ili, por ke tiel nenio manku al ili sur la tero.
6. Sed vi antaŭe estis spiritaj, vivantaj la eternan vivon, kaj senmortaj por ĉiuj generacioj de la mondo.
7. Kaj tial mi ne elektis por vi edzinojn; ĉar koncerne la spiritajn de la ĉielo, en la ĉielo estas ilia loĝejo.
8. Kaj nun, la gigantoj, kiuj estas produktitaj el la spiritoj kaj karno, estos nomataj malbonaj spiritoj sur la tero, kaj sur la tero estos ilia loĝejo.
9. Malbonaj spiritoj devenas de iliaj korpoj; ĉar ili naskiĝas el homoj, kaj de la sanktaj Gardantoj estas ilia komenco kaj praa origino; ili estos malbonaj spiritoj sur la tero, kaj malbonaj spiritoj ili estos nomataj.
10. Koncerne la ĉielajn spiritojn, en la ĉielo estos ilia loĝejo, sed koncerne la teran spiriton, kiu naskiĝis sur la tero, sur la tero estos ilia loĝejo.
11. Kaj la spiritoj de la gigantoj turmentas, subpremas, detruas, atakas, batalas, kaj kaŭzas detruon sur la tero, kaj kaŭzas problemojn: ili ne manĝas, sed tamen malsatas kaj soifas, kaj kaŭzas ofendojn. Kaj ĉi tiuj spiritoj leviĝos kontraŭ la infanoj de viroj kaj kontraŭ la virinoj, ĉar ili devenis de ili.

ĈAPITRO 16

1. De la tagoj de la buĉado kaj detruo kaj morto de la gigantoj, el la animoj de kies karno la spiritoj, elirinte, detruos sen juĝo -- tiel ili detruos ĝis la tago de la plenumo, la granda juĝo en kiu la epoko plenumiĝos, super la Gardantoj kaj la sendiaj, jes, estos tute plenumita.
2. Kaj nun pri la Gardantoj, kiuj sendis vin por propeti por ili, kiuj antaŭe estis en la ĉielo, diru al ili:
3. "Vi estis en la ĉielo, sed ĉiuj misteroj ankoraŭ ne estis rivelitaj al vi, kaj vi konis senvalorajn, kaj ĉi tiujn en la malmoleco de viaj koroj vi sciigis al la virinoj, kaj per ĉi tiuj misteroj virinoj kaj viroj faras multe da malbono sur la tero."
4. Diru do al ili: Vi ne havas pacon.

ĈAPITRO 17

1. Kaj ili prenis kaj kondukis min al loko, kie tiuj, kiuj tie estis, estis kiel flamanta fajro, kaj, kiam ili deziris, ili aperis kiel homoj.
2. Kaj ili kondukis min al malluma loko, al monto, kies supro atingis la ĉielon.
3. Kaj mi vidis la lokojn de la lumaĵoj kaj la trezorejojn de la steloj kaj de la tondro, kaj en la plej profundaj profundoj, kie estis fajra pafarko kaj sagoj kaj ilia sagujo, kaj fajra glavo kaj ĉiuj fulmoj.
4. Kaj ili kondukis min al la vivaj akvoj, kaj al la fajro de la okcidento, kiu ricevas ĉiun sunsubiron.
5. Kaj mi venis al rivero de fajro, en kiu la fajro fluas kiel akvo kaj elfluas en la grandan maron okcidenten.
6. Mi vidis la grandajn riverojn kaj venis al la granda rivero kaj al la granda mallumo, kaj iris al la loko, kie neniu karno iras.
7. Mi vidis la montojn de la mallumo de vintro kaj la lokon, de kie fluas ĉiuj akvoj de la profundo.
8. Mi vidis la elfluejojn de ĉiuj riveroj de la tero kaj la elfluejon de la abismo.

ĈAPITRO 18

1. Mi vidis la trezorojn de ĉiuj ventoj: mi vidis kiel Li provizis per ili la tutan kreaĵon kaj la firmajn fundamentojn de la tero.
2. Kaj mi vidis la angulŝtonon de la tero: mi vidis la kvar ventojn, kiuj portas la teron kaj la firmaĵon de la ĉielo.
3. Kaj mi vidis, kiel la ventoj etendas la ĉielajn firmamentojn kaj staras inter la ĉielo kaj la tero; tio estas la kolonoj de la ĉielo.
4. Mi vidis la ventojn de la ĉielo, kiuj turniĝas kaj alportas la ĉirkaŭaĵon de la suno kaj ĉiujn stelojn al ilia subiro.
5. Mi vidis la ventojn sur la tero portantajn la nubojn: Mi vidis la vojojn de la anĝeloj. Mi vidis ĉe la fino de la tero la firmamenton de la ĉielo supre.
6. Kaj mi ekiris kaj vidis lokon, kiu brulas tage kaj nokte, kie estas sep montoj el belegaj ŝtonoj, tri oriente kaj tri sude.
7. Kaj koncerne tiujn orienten, unu estis el kolora ŝtono, kaj unu el perla, kaj unu el hiacinto, kaj tiuj suden el ruĝa ŝtono.
8. Sed la meza atingis la ĉielon kiel trono de Dio, el alabastro, kaj la supro de la trono estis el safiro.
9. Kaj mi vidis flamantan fajron. Kaj trans tiuj montoj estas regiono, la fino de la granda tero: tie la ĉielo estis kompletigita.
10. Kaj mi vidis profundan abismon, kun kolonoj de ĉiela fajro, kaj inter ili mi vidis fali kolonojn de fajro, kiuj estis senmezure egale al la alto kaj al la profundo.
11. Kaj trans tiu abismo mi vidis lokon, kiu ne havis la ĉielan firmamenton supre, kaj nenian firme fonditan teron sube: ne estis akvo sur ĝi, nek birdoj, sed ĝi estis dezerta kaj terura loko.
12. Mi vidis tie sep stelojn kvazaŭ grandajn brulantajn montojn, kaj al mi, kiam mi demandis pri ili,
13. La anĝelo diris: 'Ĉi tiu loko estas la fino de la ĉielo kaj la tero: ĉi tio fariĝis malliberejo por la steloj kaj la armeo de la ĉielo.
14. Kaj la steloj, kiuj ruliĝas super la fajro, estas tiuj, kiuj malobeis la ordonon de la Sinjoro en la komenco de sia leviĝo, ĉar ili ne aperis je siaj difinitaj tempoj.
15. Kaj Li koleris kontraŭ ili kaj ligis ilin ĝis la tempo, kiam ilia kulpo plenumiĝos, eĉ por dek mil jaroj.

ĈAPITRO 19

1. Kaj Uriel diris al mi: 'Jen staros la anĝeloj, kiuj kunligiĝis kun virinoj, kaj iliaj spiritoj, alprenante multajn diversajn formojn, malpurigas la homaron kaj misgvidos ilin por oferi al demonoj kiel dioj, ĉi tie ili staros ĝis la tago de la granda juĝo, en kiu ili estos juĝataj ĝis ili estos finitaj.
2. Kaj ankaŭ la virinoj de la anĝeloj, kiuj erarvagis, fariĝos sirenoj.
3. Kaj mi, Ĥanoĥ, sola vidis la vizion, la finon de ĉio: kaj neniu vidos tion, kion mi vidis.

ĈAPITRO 20

1. Kaj jen estas la nomoj de la sanktaj anĝeloj, kiuj gardas.
2. Uriel, unu el la sanktaj anĝeloj, kiu estas super la mondo kaj super Tartaro.
3. Rafaelo, unu el la sanktaj anĝeloj, kiu regas la spiritojn de homoj.
4. Raguel, unu el la sanktaj anĝeloj, kiu venĝas sin kontraŭ la mondo de la lumaĵoj.
5. Miĥaelo, unu el la sanktaj anĝeloj, nome tiu, kiu estas starigita super la plej bona parto de la homaro kaj super kaoso.
6. Saraqâêl, unu el la sanktaj anĝeloj, kiu estas starigita super la spiritoj, kiuj pekas en la spirito.
7. Gabrielo, unu el la sanktaj anĝeloj, kiu estas super la Paradizo kaj la serpentoj kaj la Keruboj.
8. Remiel, unu el la sanktaj anĝeloj, kiun Dio starigis super la leviĝantoj.

ĈAPITRO 21

1. Kaj mi daŭrigis tien, kie aferoj estis kaosaj.
2. Kaj mi vidis tie ion teruran: mi vidis nek ĉielon supre nek firme fonditan teron, sed lokon kaosan kaj teruran.
3. Kaj tie mi vidis sep stelojn de la ĉielo, ligitajn en ĝi, similajn al grandaj montoj, brulantajn per fajro.
4. Tiam mi diris: 'Pro kia peko ili estas ligitaj, kaj pro kia kialo ili estas ĵetitaj ĉi tien?'
5. Tiam diris Uriel, unu el la sanktaj anĝeloj, kiu estis kun mi kaj estis estro super ili, kaj diris: 'Ĥanoĥ, kial vi demandas, kaj kial vi avidas la veron?
6. Ĉi tiuj estas el la nombro de la steloj de la ĉielo, kiuj malobeis la ordonon de la Eternulo, kaj estas ligitaj ĉi tie ĝis dek mil jaroj, la tempo kaŭzita de iliaj pekoj, estos plenumitaj.
7. Kaj de tie mi iris al alia loko, kiu estis ankoraŭ pli terura ol la antaŭa, kaj mi vidis teruran aferon: grandan fajron tie, kiu brulis kaj flamis, kaj la loko estis fendita ĝis la abismo, estante plena de grandaj descendantaj kolonoj de fajro: nek ĝian amplekson aŭ grandecon mi povis vidi, nek mi povis konjekti.
8. Tiam mi diris: 'Kiel timinda estas la loko kaj kiel terura aspekti!'

9. Tiam Uriel respondis al mi, unu el la sanktaj anĝeloj, kiuj estis kun mi, kaj diris al mi: 'Ĥanoĥ, kial vi havas tian timon kaj teruriĝon?' Kaj mi respondis: 'Pro ĉi tiu terura loko, kaj pro la spektaklo de la doloro.'
10. Kaj li diris al mi: 'Ĉi tiu loko estas la malliberejo de la anĝeloj, kaj ĉi tie ili estos malliberigitaj por ĉiam.'

ĈAPITRO 22

1. Kaj de tie mi iris al alia loko, kaj li montris al mi okcidente alian grandan kaj altan monton kaj el malmola roko.
2. Kaj tie estis kvar kavaĵoj, profundaj kaj larĝaj kaj tre glataj. Kiel glataj estas la kavaĵoj kaj profundaj kaj mallumaj por aspekti!
3. Tiam Rafael, unu el la sanktaj anĝeloj, kiuj estis kun mi, respondis kaj diris al mi:
4. 'Ĉi tiuj kavaj lokoj estas kreitaj por ĉi tiu sama celo, ke la spiritoj de la animoj de la mortintoj kunvenu tie, jes, ke ĉiuj animoj de la homidoj kunvenu ĉi tie. Kaj ĉi tiuj lokoj estas faritaj por akcepti ilin ĝis la tago de ilia juĝo kaj ĝis ilia difinita periodo ĝis la difinita periodo, ĝis la granda juĝo venos sur ilin.'
5. Mi vidis la spiritojn de la mortintaj homidoj, kaj ilia voĉo iris al la ĉielo kaj petis.
6. Tiam mi demandis Rafaelon, la anĝelon, kiu estis kun mi, kaj mi diris al li: 'Ĉi tiu spirito - kies estas tiu, kies voĉo eliras kaj petas?'
7. Kaj li respondis al mi dirante: 'Ĉi tiu estas la spirito, kiu eliris el Abel, kiun mortigis lia frato Kain, kaj li plendas kontraŭ li ĝis lia idaro estos ekstermita de la tero, kaj lia idaro estos ekstermita el inter la idaro de homoj.'
8. Tiam mi demandis pri ĝi, kaj pri ĉiuj kavaj lokoj: 'Kial unu apartiĝis de la alia?'
9. Kaj li respondis al mi kaj diris al mi: 'Ĉi tiuj tri estis faritaj por ke la spiritoj de la mortintoj estu apartigitaj. Kaj tia divido estis farita por la spiritoj de la justuloj, en kiuj estas kiel la hela fonto de akvo.
10. Kaj tia estas farita por pekuloj kiam ili mortas kaj estas enterigitaj en la tero kaj juĝo ne estas plenumita sur ili dum ilia vivo.
11. Ĉi tie iliaj spiritoj estos apartigitaj en ĉi tiu granda doloro ĝis la granda tago de juĝo kaj puno kaj turmento por tiuj, kiuj malbenas, por ĉiam, kaj repago por iliaj spiritoj. Tie Li ligos ilin por ĉiam.
12. Kaj tia divido estas farita por la spiritoj de tiuj, kiuj faras sian proceson, kiuj faras malkaŝojn pri sia detruo, kiam ili estis mortigitaj en la tagoj de la pekuloj.
13. Tia estas farita por la spiritoj de homoj, kiuj ne estis justaj, sed pekuloj, kiuj estis kompletaj en malobeo, kaj de la malobeintoj. Ili estos kunuloj: sed iliaj spiritoj ne estos mortigitaj en la tago de juĝo, nek ili estos relevigitaj de tie.
14. Tiam mi benis la Sinjoron de gloro kaj diris: 'Benata estu mia Sinjoro, la Sinjoro de justeco, kiu regas eterne.'

ĈAPITRO 23

1. De tie mi iris al alia loko okcidente de la finoj de la tero.
2. Kaj mi vidis brulantan fajron, kiu kuris senhalte, kaj ne haltis de sia vojo tage aŭ nokte, sed kuris regule.
3. Kaj mi demandis, dirante: Kio estas ĉi tio, kio ne ripozas?
4. Tiam Raguel, unu el la sanktaj anĝeloj, kiuj estis kun mi, respondis al mi kaj diris al mi: 'Ĉi tiu fajra vojo, kiun vi vidis, estas la fajro en la okcidento, kiu persekutas ĉiujn lumaĵojn de la ĉielo.'

ĈAPITRO 24

1. Kaj de tie mi iris al alia loko de la tero, kaj li montris al mi montaron de fajro, kiu brulis tage kaj nokte.
2. Kaj mi iris preter ĝin kaj vidis sep belegajn montojn, ĉiuj malsamaj unu de la alia, kaj iliaj ŝtonoj estis belegaj kaj imponaj, belegaj kiel tuto, kun belega aspekto kaj bela eksteraĵo: tri oriente, unu bazita sur la alia, kaj tri sude, unu sur la alia, kaj profundaj, malglataj ravinoj, el kiuj neniu kuniĝis kun la alia.
3. Kaj la sepa monto estis meze de ili, kaj ĝi superis ilin laŭ alteco, simila al trono; kaj bonodoraj arboj ĉirkaŭis la tronon.
4. Kaj inter ili estis arbo tia, kian mi neniam antaŭe flaris, nek estis inter ili nek estis aliaj similaj al ĝi: ĝi havis odoron super ĉia odoro, kaj ĝiaj folioj kaj floroj kaj ligno ne velkas eterne: kaj ĝiaj fruktoj estas belaj, kaj ĝiaj fruktoj similas al daktiloj de palmo.
5. Tiam mi diris: 'Kiel bela estas ĉi tiu arbo, kaj bonodora, kaj ĝiaj folioj estas belaj, kaj ĝiaj floroj aspektas tre ĉarme.'
6. Tiam respondis Miĥaelo, unu el la sanktaj kaj honorataj anĝeloj, kiu estis kun mi kaj estis ilia gvidanto.

ĈAPITRO 25

1. Kaj li diris al mi: 'Ĥanoĥ, kial vi demandas min pri la odoro de la arbo, kaj kial vi volas lerni la veron?'
2. Tiam mi respondis al li dirante: 'Mi volas scii pri ĉio, sed precipe pri ĉi tiu arbo.'
3. Kaj li respondis dirante: 'Ĉi tiu alta monto, kiun vi vidis, kies pinto similas al la trono de Dio, estas Lia trono, kie sidos la Sankta Granda, la Sinjoro de Gloro, la Eterna Reĝo, kiam Li malsupreniros por viziti la teron kun boneco.
4. Kaj koncerne ĉi tiun bonodoran arbon, neniu mortonto rajtas tuŝi ĝin ĝis la granda juĝo, kiam Li venĝos ĉiujn kaj alportos ĉion al ĝia plenumiĝo por ĉiam. Ĝi tiam estos donita al la justuloj kaj sanktaj.
5. Kaj ĝiaj fruktoj estos manĝaĵo por la elektitoj; ĝi estos transplantita en la sanktan lokon, en la templon de la Eternulo, la Reĝo de la Eternulo.
6 Tiam ili ĝojos kaj ĝojos, kaj ili eniros en la sanktejon; kaj ĝia bonodoro estos en iliaj ostoj, kaj ili vivos longan vivon sur la tero, kiel vivis viaj patroj; kaj en ilia tempo ne tuŝos ilin malĝojo nek plago nek turmento nek katastrofo.
7. Tiam mi benis la Dion de Gloro, la Eternan Reĝon, kiu pretigis tiajn aferojn por la justuloj, kaj kreis ilin kaj promesis doni al ili.

ĈAPITRO 26

1. Kaj mi iris de tie al la mezon de la tero, kaj mi vidis benatan lokon, en kiu estis arboj kun branĉoj, kiuj restis kaj floris, kiel diserigita arbo.
2. Kaj tie mi vidis sanktan monton, kaj sub la monto oriente estis rivereto, kiu fluis suden.

3. Kaj mi vidis oriente alian monton, pli altan ol ĉi tiu, kaj inter ili profundan kaj mallarĝan ravinon; en ĝi ankaŭ fluis rivereto sub la monto.
4. Kaj okcidente de ĝi estis alia monto, pli malalta ol la antaŭa kaj malgranda, kaj inter ili estis profunda kaj seka ravino; kaj alia profunda kaj seka ravino estis ĉe la fino de la tri montoj.
5. Kaj ĉiuj ravinoj estis profundaj kaj mallarĝaj, konsistantaj el malmola roko, kaj arboj ne estis plantitaj sur ili.
6. Kaj mi miris pri la rokoj, kaj mi miris pri la ravino, jes, mi miris tre forte.

ĈAPITRO 27

1. Tiam mi diris: 'Por kio estas ĉi tiu benita lando, kiu estas tute plena de arboj, kaj ĉi tiu malbenita valo inter ili?'
2. Tiam Uriel, unu el la sanktaj anĝeloj, kiu estis kun mi, respondis kaj diris: 'Ĉi tiu malbenita valo estas por tiuj, kiuj estas malbenitaj por ĉiam: Tie kolektiĝos ĉiuj malbenitaj, kiuj eldiras per siaj lipoj kontraŭ la Eternulo maldecajn vortojn kaj parolas pri Lia gloro malagrablajn aferojn. Tie ili kolektiĝos, kaj tie estos ilia loko de juĝo.
3. En la lastaj tagoj estos sur ili la spektaklo de justa juĝo antaŭ la virtuloj por ĉiam: ĉi tie la kompatemaj benos la Sinjoron de gloro, la Eternan Reĝon.
4. En la tagoj de juĝo super la antaŭaj, ili benu Lin pro la kompato, laŭ kiu Li asignis al ili ilian sorton.
5. Tiam mi benis la Sinjoron de Gloro kaj elmontris Lian gloron kaj laŭdis Lin glorie.

ĈAPITRO 28

1. Kaj de tie mi iris orienten, en la mezon de la montara ĉeno de la dezerto, kaj mi vidis sovaĝejon, kaj ĝi estis soleca, plena de arboj kaj plantoj.
2. Kaj akvo elŝprucis de supre.
3. Rapidante kiel abunda akvofluo, kiu fluis nordokcidenten, ĝi kaŭzis, ke nuboj kaj roso supreniris ĉiuflanken.

ĈAPITRO 29

1. Kaj de tie mi iris al alia loko en la dezerto, kaj alproksimiĝis oriente de ĉi tiu montaro.
2. Kaj tie mi vidis aromajn arbojn, kiuj eligis la odoron de olibano kaj mirho, kaj la arboj ankaŭ similis al migdalarbo.

ĈAPITRO 30

1. Kaj preter ĉi tiuj, mi iris malproksimen orienten, kaj mi vidis alian lokon, valon plenan de akvo.
2. Kaj tie estis arbo, la koloro de bonodoraj arboj kiel la mastiko.
3. Kaj sur la flankoj de tiuj valoj mi vidis bonodoran cinamon. Kaj preter ĉi tiuj mi pluiris orienten.

ĈAPITRO 31

1. Kaj mi vidis aliajn montojn, kaj inter ili estis arbaretoj, kaj el ili fluis nektaro, kiu nomiĝas sarara kaj galbano.
2. Kaj trans tiuj montoj mi vidis alian monton oriente de la finoj de la tero, sur kiu estis aloarboj, kaj ĉiuj arboj estis plenaj de staktoj, similaj al migdalarboj.
3. Kaj kiam oni bruligis ĝin, ĝi odoris pli dolĉe ol iu ajn bonodora odoro.

ĈAPITRO 32

1. Kaj post tiuj bonodoraj odoroj, rigardante norden super la montojn, mi vidis sep montojn plenajn de plej bona nardo kaj bonodoraj arboj kaj cinamo kaj pipro.
2. Kaj de tie mi iris super la suprojn de ĉiuj ĉi tiuj montoj, malproksimen orienten de la tero, kaj transiris la Eritrean maron kaj foriris malproksimen de ĝi, kaj transiris la anĝelon Zotîêl.
3. Kaj mi venis al la Ĝardeno de Justeco, kaj vidis preter tiuj arboj multajn grandajn arbojn kreskantajn tie kaj kun bongusta bonodoro, grandajn, tre belajn kaj glorajn, kaj la arbon de saĝo, de kiu ili manĝas kaj konas grandan saĝon.
4. Tiu arbo estas alta kiel abio, kaj ĝiaj folioj estas kiel tiuj de karobo; kaj ĝiaj fruktoj estas kiel la penikoj de vinberujo, tre belaj; kaj la bonodoro de la arbo penetras malproksimen.
5. Tiam mi diris: 'Kiel bela estas la arbo, kaj kiel alloga estas ĝia aspekto!'
6. Tiam Rafael, la sankta anĝelo, kiu estis kun mi, respondis al mi kaj diris: 'Jen la arbo de saĝo, de kiu via patro, maljuna en jaroj, kaj via maljuna patrino, kiuj estis antaŭ vi, manĝis, kaj ili lernis saĝon, kaj iliaj okuloj malfermiĝis, kaj ili sciis, ke ili estas nudaj, kaj ili estis elpelitaj el la ĝardeno.'

ĈAPITRO 33

1. Kaj de tie mi iris al la finoj de la tero kaj vidis tie grandajn bestojn, kaj ĉiu diferencis de la alia; kaj mi vidis ankaŭ birdojn malsamajn laŭ aspekto kaj beleco kaj voĉo, ĉiuj diferencantaj de la aliaj.
2. Kaj oriente de tiuj bestoj mi vidis la finojn de la tero, sur kiuj kuŝas la ĉielo, kaj la pordoj de la ĉielo malfermitaj.
3. Kaj mi vidis, kiel la steloj de la ĉielo eliras, kaj mi kalkulis la pordojn, el kiuj ili eliras, kaj mi skribis ĉiujn iliajn elirejojn, de ĉiu aparta stelo, laŭ ilia nombro kaj iliaj nomoj, iliaj vojoj kaj iliaj pozicioj, kaj iliaj tempoj kaj iliaj monatoj, kiel montris al mi Uriel, la sankta anĝelo, kiu estis kun mi.
4. Li montris al mi ĉion kaj skribis ilin por mi: ankaŭ iliajn nomojn li skribis por mi, kaj iliajn leĝojn kaj iliajn grupojn.

ĈAPITRO 34

1. Kaj de tie mi iris norden ĝis la finoj de la tero, kaj tie mi vidis grandan kaj gloran aparaton ĉe la finoj de la tuta tero.
2. Kaj jen mi vidis tri pordojn de la ĉielo malfermitajn en la ĉielo: tra ĉiu el ili eliras nordaj ventoj: kiam ili blovas, estas malvarmo, hajlo, frosto, neĝo, roso kaj pluvo.
3. Kaj el unu pordo ili blovas por bono: sed kiam ili blovas tra la aliaj du pordoj, tio estas kun perforto kaj aflikto sur la tero, kaj ili blovas kun perforto.

ĈAPITRO 35

1. Kaj de tie mi iris okcidenten ĝis la finoj de la tero, kaj vidis tie tri pordojn de la ĉielo malfermitajn, kiel mi vidis oriente, tiom da pordoj, kaj tiom da elirejoj.

ĈAPITRO 36

1. Kaj de tie mi iris suden ĝis la finoj de la tero, kaj mi vidis tie tri malfermitajn pordojn de la ĉielo: kaj de tie venas roso, pluvo kaj vento.
2. Kaj de tie mi iris orienten ĝis la finoj de la ĉielo, kaj vidis ĉi tie la tri orientajn pordojn de la ĉielo malfermitaj kaj malgrandajn pordojn super ili.
3. Tra ĉiu el ĉi tiuj malgrandaj portaloj pasas la steloj de la ĉielo kaj kuras sian vojon okcidenten sur la vojo, kiu estas montrita al ili.
4. Kaj tiel ofte kiel mi vidis, mi ĉiam benis la Sinjoron de Gloro, kaj mi daŭre benis la Sinjoron de Gloro, kiu faris grandajn kaj glorajn mirindaĵojn, por montri la grandecon de Sia verko al la anĝeloj kaj al spiritoj kaj al homoj, por ke ili laŭdu Lian verkon kaj Lian tutan kreaĵon: por ke ili vidu la verkon de Lia povo kaj laŭdu la grandan verkon de Liaj manoj kaj benu Lin eterne.

ĈAPITRO 37

1. La dua vizio, kiun li vidis, la vizio de saĝo — kiun vidis Ĥanoĥ, filo de Jared, filo de Mahalalel, filo de Kenan, filo de Enos, filo de Set, filo de Adam.
2. Kaj jen estas la komenco de la saĝaj vortoj, kiujn mi laŭte parolis kaj diris al la loĝantoj de la tero: Aŭskultu, ho homoj de la antikva tempo, kaj vidu, ho venantoj, la vortojn de la Sanktulo, kiujn mi parolos antaŭ la Sinjoro de la Spiritoj.
3. Pli bone estus deklari ilin nur al la homoj de la antikva tempo, sed eĉ al tiuj, kiuj venos poste, ni ne rifuzos la komencon de saĝo.
4. Ĝis la nuna tago la Sinjoro de la Spiritoj neniam donis tian saĝon, kian mi ricevis laŭ mia kompreno, laŭ la bonvolo de la Sinjoro de la Spiritoj, per kiu la sorto de eterna vivo estis donita al mi.
5. Nun tri paraboloj estis transdonitaj al mi, kaj mi levis mian voĉon kaj rakontis ilin al la loĝantoj de la tero.

ĈAPITRO 38

1. La unua parabolo. Kiam aperos la komunumo de la justuloj, Kaj la pekuloj estos juĝitaj pro siaj pekoj, Kaj estos elpelitaj de la tero:
2. Kaj kiam la Justulo aperos antaŭ la okuloj de la justuloj, Kies elektitaj faroj dependas de la Sinjoro de la Spiritoj, Kaj lumo aperos al la justuloj kaj la elektitoj, kiuj loĝas sur la tero, Kie do estos la loĝejo de la pekuloj, Kaj kie la ripozejo de tiuj, kiuj malkonfesis la Sinjoron de la Spiritoj? Estus pli bone por ili, se ili ne estus naskitaj.
3. Kiam la sekretoj de la justuloj estos malkaŝitaj kaj la pekuloj estos juĝitaj, kaj la sendiuloj estos forpelitaj de la ĉeesto de la justuloj kaj elektitoj,
4. De tiam tiuj, kiuj posedas la teron, ne plu estos potencaj kaj altaj: Kaj ili ne povos vidi la vizaĝon de la sanktuloj, Ĉar la Sinjoro de la Spiritoj aperigis Sian lumon sur la vizaĝo de la sanktuloj, justuloj kaj elektitoj.
5. Tiam la reĝoj kaj la potenculoj pereos kaj estos transdonitaj en la manojn de la justuloj kaj sanktuloj.
6. Kaj de nun plu neniu serĉos por si kompaton de la Sinjoro de la Spiritoj, ĉar ilia vivo finiĝos.

ĈAPITRO 39

1. Kaj okazos en tiuj tagoj, ke elektitaj kaj sanktaj infanoj malsupreniros el la alta ĉielo, kaj ilia idaro fariĝos unu kun la infanoj de homoj.
2. Kaj en tiuj tagoj Ĥanoĥ ricevis librojn de fervoro kaj kolero, kaj librojn de maltrankvilo kaj elpelo. Kaj kompato ne estos donita al ili, diras la Sinjoro de la Spiritoj.
3. Kaj en tiuj tagoj ventego forportis min de la tero kaj faligis min ĉe la fino de la ĉielo.
4. Kaj tie mi vidis alian vizion, la loĝejojn de la sanktuloj, kaj la ripozejojn de la justuloj.
5. Jen miaj okuloj vidis iliajn loĝejojn kun Liaj justaj anĝeloj, Kaj iliajn ripozejojn kun la sanktuloj. Kaj ili petis kaj propetis kaj preĝis por la homidoj, Kaj justeco fluis antaŭ ili kiel akvo, Kaj kompato kiel roso sur la teron: Tiel ĝi estas inter ili por ĉiam kaj eterne.
6a. Kaj en tiu loko miaj okuloj vidis la Elektiton de justeco kaj de fido,
7a. Kaj mi vidis lian loĝejon sub la flugiloj de la Sinjoro de la Spiritoj.
6b. Kaj justeco venkos en liaj tagoj, Kaj la justuloj kaj elektitoj estos sennombraj antaŭ Li por ĉiam kaj eterne.
7b. Kaj ĉiuj justuloj kaj elektitoj antaŭ Li estos fortaj kiel fajraj lumoj, Kaj ilia buŝo estos plena de beno, Kaj iliaj lipoj laŭdos la nomon de la Sinjoro de la Spiritoj, Kaj justeco antaŭ Li neniam mankos, Kaj honesteco neniam mankos antaŭ Li.
8. Tie mi deziris loĝi, Kaj mia spirito sopiris tiun loĝejon: Kaj tie ĝis nun estis mia parto, Ĉar tiel estis decidite pri mi antaŭ la Sinjoro de la Spiritoj.
9. En tiuj tagoj mi laŭdis kaj gloris la nomon de la Sinjoro de la Spiritoj per benoj kaj laŭdoj, ĉar Li destinis min por beno kaj gloro laŭ la bonvolo de la Sinjoro de la Spiritoj.
10. Longe miaj okuloj rigardis tiun lokon, kaj mi Lin benis kaj laŭdis, dirante: 'Li estu benata, kaj Li estu benata de la komenco kaj eterne.
11. Kaj antaŭ Li estas senĉeso. Li scias antaŭ la kreo de la mondo, kio estas eterne kaj kio estos de generacio al generacio.
12. Tiuj, kiuj ne dormas, Vin benas: ili staras antaŭ Via gloro kaj benas, laŭdas kaj gloras, dirante: "Sankta, sankta, sankta estas la Sinjoro de la Spiritoj: Li plenigas la teron per spiritoj."
13. Kaj jen miaj okuloj vidis ĉiujn, kiuj ne dormas: ili staras antaŭ Li kaj benas kaj diras: 'Benata estu Vi, kaj benata estu la nomo de la Eternulo por ĉiam kaj eterne.'
14. Kaj mia vizaĝo ŝanĝiĝis; ĉar mi ne plu povis vidi.

ĈAPITRO 40

1. Kaj post tio mi vidis milojn da miloj kaj dekmiloble dekmilojn, mi vidis amason sennombran kaj nekalkuleblan, kiu staris antaŭ la Sinjoro de la Spiritoj.

2. Kaj sur la kvar flankoj de la Sinjoro de la Spiritoj mi vidis kvar ĉeestojn, malsamajn ol tiuj, kiuj ne dormas, kaj mi lernis iliajn nomojn: ĉar la anĝelo, kiu iris kun mi, sciigis al mi iliajn nomojn kaj montris al mi ĉiujn kaŝitajn aferojn.
3. Kaj mi aŭdis la voĉojn de tiuj kvar ĉeestoj dum ili laŭdis antaŭ la Sinjoro de gloro.
4. La unua voĉo benas la Sinjoron de la Spiritoj por ĉiam kaj eterne.
5. Kaj la duan voĉon mi aŭdis benantan la Elektiton kaj la elektitojn, kiuj pendas de la Sinjoro de la Spiritoj.
6. Kaj la trian voĉon mi aŭdis preĝi kaj propeti por tiuj, kiuj loĝas sur la tero kaj petegis en la nomo de la Sinjoro de la Spiritoj.
7. Kaj mi aŭdis la kvaran voĉon, kiu forpuŝis la Satanojn kaj malpermesis al ili veni antaŭ la Sinjoron de la Spiritoj por akuzi la loĝantojn de la tero.
8. Post tio mi demandis la anĝelon de paco, kiu iris kun mi, kiu montris al mi ĉion kaŝitan: 'Kiuj estas ĉi tiuj kvar ĉeestoj, kiujn mi vidis kaj kies vortojn mi aŭdis kaj skribis?'
9. Kaj li diris al mi: 'Ĉi tiu unua estas Miĥaelo, la kompatema kaj pacienca; kaj la dua, kiu estas estro de ĉiuj malsanoj kaj ĉiuj vundoj de la homidoj, estas Rafael; kaj la tria, kiu estas estro de ĉiuj potencoj, estas Gabriel; kaj la kvara, kiu estas estro de la pento por espero de tiuj, kiuj heredas eternan vivon, estas nomata Fanuel.' Kaj ĉi tiuj estas la kvar anĝeloj de la Sinjoro de la Spiritoj kaj la kvar voĉoj, kiujn mi aŭdis en tiuj tagoj.

ĈAPITRO 41

1. Kaj post tio mi vidis ĉiujn sekretojn de la ĉielo, kaj kiel la regno estas dividita, kaj kiel la agoj de homoj estas pesitaj sur la pesilo.
2. Kaj tie mi vidis la loĝejojn de la elektitoj kaj la loĝejojn de la sanktuloj, kaj miaj okuloj vidis tie ĉiujn pekulojn forpelitajn de tie, kiuj neas la nomon de la Sinjoro de la Spiritoj, kaj trenitajn for: kaj ili ne povis elteni pro la puno, kiu venas de la Sinjoro de la Spiritoj.
3. Kaj tie miaj okuloj vidis la sekretojn de la fulmo kaj de la tondro, kaj la sekretojn de la ventoj, kiel ili estas dividitaj por blovi super la tero, kaj la sekretojn de la nuboj kaj roso, kaj tie mi vidis de kie ili venas en tiu loko kaj de kie ili malsekigas la polvokovritan teron.
4. Kaj tie mi vidis fermitajn ĉambrojn, el kiuj la ventoj estas dividitaj, la ĉambron de la hajlo kaj ventoj, la ĉambron de la nebulo kaj de la nuboj, kaj ĝiaj nuboj ŝvebas super la tero de la komenco de la mondo.
5. Kaj mi vidis la ĉambrojn de la suno kaj la luno, de kie ili iras kaj kien ili revenas, kaj ilian gloran revenon, kaj kiel unu estas supera al la alia, kaj ilian majestan orbiton, kaj kiel ili ne forlasas sian orbiton, kaj ili aldonas nenion al sia orbito nek ili prenas nenion de ĝi, kaj ili gardas fidelecon unu al la alia, konforme al la ĵuro per kiu ili estas ligitaj kune.
6. Kaj unue la suno eliras kaj trairas sian vojon laŭ la ordono de la Sinjoro de la Spiritoj, kaj potenca estas Lia nomo por ĉiam kaj eterne.
7. Kaj post tio mi vidis la kaŝitan kaj la videblan vojon de la luno, kaj ŝi plenumas la kurson de sia vojo en tiu loko tage kaj nokte - unu tenante pozicion kontraŭe al la alia antaŭ la Sinjoro de la Spiritoj. Kaj ili dankas kaj laŭdas kaj ne ripozas; ĉar al ili estas ilia dankopazo.
8. Ĉar la suno ofte ŝanĝiĝas por beno aŭ malbeno, Kaj la vojo de la luno estas lumo por la justuloj kaj mallumo por la pekuloj en la nomo de la Eternulo, Kiu apartigis lumon de mallumo, Kaj disigis la spiritojn de la homoj, Kaj fortigis la spiritojn de la justuloj, En la nomo de Sia justeco.
9. Ĉar neniu anĝelo malhelpas, kaj neniu potenco povas malhelpi; ĉar Li starigas juĝiston por ĉiuj, kaj Li juĝas ilin ĉiujn antaŭ Si.

ĈAPITRO 42

1. Saĝeco ne trovis lokon, kie ŝi povus loĝi; Tiam loĝejo estis destinita al ŝi en la ĉielo.
2. Saĝeco eliris, por loĝi inter la homidoj, kaj ne trovis loĝejon; Saĝeco revenis al sia loko kaj sidiĝis inter la anĝeloj.
3. Kaj maljusteco eliris el ŝiaj ĉambroj; Tiujn, kiujn ŝi ne serĉis, ŝi trovis, kaj ŝi loĝis kun ili, kiel pluvo en dezerto kaj roso sur seka tero.

ĈAPITRO 43

1. Kaj mi vidis aliajn fulmojn kaj la stelojn de la ĉielo, kaj mi vidis kiel Li nomis ilin ĉiujn laŭ iliaj nomoj kaj ili aŭskultis Lin.
2. Kaj mi vidis, kiel ili estas pesitaj sur justa pesilo laŭ iliaj proporcioj de lumo; mi vidis la larĝon de iliaj spacoj kaj la tagon de ilia apero, kaj kiel ilia rondiro produktas fulmon; kaj mi vidis ilian rondiron laŭ la nombro de la anĝeloj, kaj kiel ili gardas fidon unu al la alia.
3. Kaj mi demandis la anĝelon, kiu iris kun mi, kiu montris al mi la kaŝitan aferon: Kio estas ĉi tio?
4. Kaj li diris al mi: 'La Sinjoro de la Spiritoj montris al vi ilian parabolan signifon: jen estas la nomoj de la sanktuloj, kiuj loĝas sur la tero kaj kredas je la nomo de la Sinjoro de la Spiritoj por ĉiam kaj eterne.'

ĈAPITRO 44

Ankaŭ alia fenomeno, kiun mi vidis rilate al la fulmoj: kiel iuj steloj leviĝas kaj fariĝas fulmoj kaj ne povas disiĝi de sia nova formo.

ĈAPITRO 45

1. Kaj jen estas la dua parabolo pri tiuj, kiuj malkonfesas la nomon de la loĝejo de la sanktuloj kaj la Sinjoron de la Spiritoj.
2. Kaj ili ne supreniros en la ĉielon, kaj ili ne venos sur la teron. Tia estos la sorto de la pekuloj, kiuj malkonfesis la nomon de la Sinjoro de la Spiritoj, kiuj estas tiel konservitaj por la tago de sufero kaj aflikto.
3. En tiu tago Mia Elektito sidos sur la trono de gloro, Kaj provos iliajn farojn, Kaj iliaj ripozejoj estos sennombraj. Kaj iliaj animoj kreskos fortaj en ili kiam ili vidos Miajn Elektitojn, Kaj tiujn, kiuj alvokis Mian gloran nomon:
4. Tiam Mi igos Mian elektiton loĝi inter ili. Kaj Mi ŝanĝos la ĉielon kaj faros ĝin eterna beno kaj lumo.

5. Kaj Mi ŝanĝos la teron kaj faros ĝin beno; kaj Mi loĝigos Miajn elektitojn sur ĝi; sed pekuloj kaj malbonaguloj ne paŝos sur ĝin.
6. Ĉar Mi zorgis pri kaj satigis per paco Miajn virtulojn, kaj Mi permesis al ili loĝi antaŭ Mi; sed por la pekuloj Mi havas juĝon, por ke Mi ekstermu ilin de sur la tero.

ĈAPITRO 46

1. Kaj tie mi vidis unu, kiu havis antaŭan tagon, kaj lia kapo estis blanka kiel lano, kaj kun li estis alia estaĵo, kies vizaĝo aspektis kiel homo, kaj lia vizaĝo estis plena de graco, kiel unu el la sanktaj anĝeloj.
2. Kaj mi demandis la anĝelon, kiu iris kun mi kaj montris al mi ĉiujn kaŝitajn aferojn, koncerne tiun Filon de Homo, kiu li estis, kaj de kie li estis, kaj kial li iris kun la Ĉefo de la Tagoj? Kaj li respondis kaj diris al mi: Ĉi tiu estas la filo de homo, kiu havas justecon, kun kiu loĝas justeco, Kaj kiu malkaŝas ĉiujn trezorojn de tio, kio estas kaŝita,
3. Ĉar la Sinjoro de la Spiritoj lin elektis, kaj kies sorto havas la superecon antaŭ la Sinjoro de la Spiritoj en justeco por ĉiam.
4. Kaj ĉi tiu Filo de homo, kiun vi vidis, levos la reĝojn kaj la potenculojn de iliaj tronoj, kaj la fortulojn de iliaj tronoj, kaj malstreĉos la bridojn de la fortuloj, kaj rompos la dentojn de la pekuloj.
5. Kaj li demetos la reĝojn de iliaj tronoj kaj regnoj, ĉar ili ne altigas kaj ne laŭdas Lin, nek humile agnoskas, de kie la regno estis donita al ili.
6. Kaj Li humiligos la vizaĝon de la fortuloj kaj plenigos ilin per honto. Mallumo estos ilia loĝejo, kaj vermoj estos ilia lito, kaj ili ne havos esperon leviĝi el siaj litoj, ĉar ili ne laŭdos la nomon de la Sinjoro de la Spiritoj.
7. Kaj jen estas tiuj, kiuj juĝas la stelojn de la ĉielo, kaj levas siajn manojn kontraŭ la Plejaltulo, kaj paŝas sur la tero kaj loĝas sur ĝi. Kaj ĉiuj iliaj agoj montras maljustecon, kaj ilia potenco ripozas sur iliaj riĉaĵoj, kaj ilia fido estas en la dioj, kiujn ili kreis per siaj manoj, kaj ili malkonfesas la nomon de la Sinjoro de la Spiritoj,
8. Kaj ili persekutas la domojn de Liaj kunvenoj, Kaj la fidelulojn, kiuj dependas de la nomo de la Sinjoro de la Spiritoj.

ĈAPITRO 47

1. Kaj en tiuj tagoj leviĝos la preĝo de la justuloj, Kaj la sango de la justuloj el la tero antaŭ la Sinjoro de la Spiritoj.
2. En tiuj tagoj la sanktuloj, kiuj loĝas supre en la ĉielo, kuniĝos per unu voĉo kaj petegos kaj preĝos kaj laŭdos, Kaj dankos kaj benos la nomon de la Sinjoro de la Spiritoj, Pro la sango de la justuloj, kiu estis verŝita, Kaj por ke la preĝo de la justuloj ne estu vana antaŭ la Sinjoro de la Spiritoj, Por ke juĝo estu farita al ili, Kaj por ke ili ne devu suferi eterne.
3. En tiuj tagoj mi vidis la Antaŭan Tagon, kiam Li sidis sur la trono de Sia gloro, kaj la libroj de la vivantoj malfermiĝis antaŭ Li; kaj Lia tuta armeo, kiu estas en la ĉielo supre, kaj Liaj konsilistoj staris antaŭ Li,
4. Kaj la koroj de la sanktuloj pleniĝis de ĝojo; Ĉar la nombro de la justuloj estis ofertita, Kaj la preĝo de la justuloj estis aŭdita, Kaj la sango de la justuloj estis postulata antaŭ la Sinjoro de la Spiritoj.

ĈAPITRO 48

1. Kaj en tiu loko mi vidis la fonton de justeco, kiu estis neelĉerpebla: Kaj ĉirkaŭ ĝi estis multaj fontoj de saĝo; Kaj ĉiuj soifantoj trinkis el ili, Kaj pleniĝis de saĝo, Kaj iliaj loĝejoj estis kun la justuloj kaj sanktaj kaj elektitoj.
2. Kaj en tiu horo tiu Filo de Homo estis nomita Antaŭ la Sinjoro de la Spiritoj, Kaj lia nomo antaŭ la Antaŭo de la Tagoj.
3. Jes, antaŭ ol la suno kaj la signoj estis kreitaj, Antaŭ ol la steloj de la ĉielo estis kreitaj, Lia nomo estis nomita antaŭ la Sinjoro de la Spiritoj.
4. Li estos bastono por la justuloj, sur kiu ili povos sin apogi kaj ne fali; Li estos lumo por la nacioj kaj espero por tiuj, kiuj havas la koron afliktitan.
5. Ĉiuj loĝantoj de la tero kliniĝos kaj adoros lin, kaj laŭdos kaj benos kaj festos per kantoj la Sinjoron de la Spiritoj.
6. Kaj pro tio li estis elektita kaj kaŝita antaŭ Li, Antaŭ la kreo de la mondo kaj por ĉiam.
7. Kaj la saĝo de la Sinjoro de la Spiritoj lin malkaŝis al la sanktuloj kaj justuloj; ĉar li konservis la sorton de la justuloj, ĉar ili malamis kaj malestimis ĉi tiun mondon de maljusteco, kaj malamis ĉiujn ĝiajn farojn kaj vojojn en la nomo de la Sinjoro de la Spiritoj; ĉar en lia nomo ili estas savitaj, kaj laŭ lia bonvolo tio okazis rilate al ilia vivo.
8. En tiu tempo senkuraĝiĝos la reĝoj de la tero, kaj la potenculoj, kiuj ekposedos la landon, pro la faroj de siaj manoj; ĉar en la tago de sia angoro kaj mizero ili ne povos savi sin.
9. Kaj Mi transdonos ilin en la manojn de Miaj elektitoj: Kiel pajlo en fajro, tiel ili brulos antaŭ la vizaĝo de la sanktuloj; Kiel plumbo en akvo ili malleviĝos antaŭ la vizaĝo de la justuloj, Kaj neniu spuro de ili plu troviĝos.
10. Kaj en la tago de ilia aflikto estos ripozo sur la tero, kaj antaŭ ili ili falos kaj ne plu leviĝos; kaj neniu prenos ilin per siaj manoj kaj levos ilin; ĉar ili malkonfesis la Sinjoron de la Spiritoj kaj Lian Sanktoleiton. La nomo de la Sinjoro de la Spiritoj estu benata.

ĈAPITRO 49

l. Ĉar saĝo elverŝiĝas kiel akvo, Kaj gloro neniam mankas antaŭ li.
2. Ĉar li estas potenca en ĉiuj sekretoj de justeco, kaj maljusteco malaperos kiel ombro kaj ne havos daŭriĝon; ĉar la Elektito staras antaŭ la Sinjoro de la Spiritoj, kaj lia gloro estas por ĉiam kaj eterne, kaj lia potenco por ĉiuj generacioj.
3. Kaj en li loĝas la spirito de saĝo, kaj la spirito de kompreno, kaj la spirito de kompreno kaj de forto, kaj la spirito de tiuj, kiuj ekdormis en justeco.
4. Kaj li juĝos la sekretajn aferojn, kaj neniu povos eldiri mensogan vorton antaŭ li; ĉar li estas la elektito antaŭ la Sinjoro de la spiritoj laŭ Lia bonvolo.

ĈAPITRO 50

1. Kaj en tiuj tagoj okazos ŝanĝo por la sanktuloj kaj elektitoj, kaj la lumo de tagoj restos sur ili, kaj gloro kaj honoro turniĝos al la sanktuloj,
2. En la tago de aflikto, kiam malbono estos amasigita kontraŭ la pekuloj. Kaj la justuloj venkos en la nomo de la Sinjoro de la Spiritoj: Kaj Li igos la aliajn atesti tion, por ke ili pentu kaj forgesu la farojn de siaj manoj.
3. Ili ne estos honorataj per la nomo de la Sinjoro de la Spiritoj, tamen per Lia nomo ili estos savitaj, kaj la Sinjoro de la Spiritoj kompatos ilin, ĉar Lia kompatemeco estas granda.
4. Kaj Li estas justa ankaŭ en Sia juĝo, Kaj antaŭ Lia gloro maljusteco ankaŭ ne tenos sin: Ĉe Lia juĝo la senpentuloj pereos antaŭ Li.
5. Kaj de nun Mi ne plu kompatos ilin, diras la Sinjoro de la Spiritoj.

ĈAPITRO 51

1. Kaj en tiuj tagoj la tero ankaŭ redonos tion, kio estis konfidita al ĝi, kaj Ŝeol ankaŭ redonos tion, kion ĝi ricevis, kaj Halo redonos tion, kion ĝi ŝuldas.
2. Kaj li elektos la justulojn kaj sanktulojn el inter ili: Ĉar alproksimiĝis la tago de ilia savo.
3. Kaj la Elektito en tiuj tagoj sidos sur Mia trono, Kaj lia buŝo elverŝos ĉiujn sekretojn de saĝo kaj konsilo: Ĉar la Sinjoro de la Spiritoj donis ilin al li kaj gloris lin.
4. Kaj en tiuj tagoj la montoj saltos kiel ŝafoj, kaj la montetoj ankaŭ saltos kiel ŝafidoj sataj de lakto, kaj la vizaĝoj de ĉiuj anĝeloj en la ĉielo lumiĝos per ĝojo.
5. Ĉar en tiuj tagoj leviĝos la elektito, kaj la tero ĝojos, kaj la justuloj loĝos sur ĝi, kaj la elektitoj iros sur ĝi.

ĈAPITRO 52

1. Kaj post tiuj tagoj en tiu loko, kie mi vidis ĉiujn viziojn pri tio, kio estas kaŝita — ĉar mi estis forportita en ventego kaj ili portis min okcidenten.
2. Tie miaj okuloj vidis ĉion sekretan de la ĉielo, kiu estos, monton feran, kaj monton kupran, kaj monton arĝentan, kaj monton oran, kaj monton mola metalo, kaj monton plumban.
3. Kaj mi demandis la anĝelon, kiu iris kun mi, dirante: Kio estas tio, kion mi vidis sekrete?
4. Kaj li diris al mi: 'Ĉio ĉi, kion vi vidis, servos al la regno de Lia Sanktoleito, por ke li estu potenca kaj potenca sur la tero.'
5. Kaj tiu anĝelo de paco respondis, dirante al mi: 'Atendu iom, kaj estos rivelitaj al vi ĉiuj sekretaj aferoj, kiuj ĉirkaŭas la Sinjoron de la Spiritoj.
6. Kaj ĉi tiuj montoj, kiujn viaj okuloj vidis, la monton feran, kaj la monton kupran, kaj la monton arĝentan, kaj la monton oran, kaj la monton mola metalo, kaj la monton plumban, ĉiuj ĉi estos antaŭ la Elektito kiel vakso antaŭ la fajro, kaj kiel akvo, kiu fluas de supre sur tiujn montojn, kaj ili fariĝos senpovaj antaŭ liaj piedoj.
7. Kaj okazos en tiuj tagoj, ke neniu saviĝos, Nek per oro nek per arĝento, Kaj neniu povos eskapi.
8. Kaj ne estos fero por milito, nek oni surmetos kirason, bronzo ne estos utila, kaj stano ne estos utila kaj ne estos estimata, kaj plumbo ne estos dezirata.
9. Kaj ĉio ĉi estos neita kaj detruita de la tero, Kiam la Elektito aperos antaŭ la vizaĝo de la Sinjoro de la Spiritoj.

ĈAPITRO 53

1. Tie miaj okuloj vidis profundan valon kun malfermitaj buŝoj, kaj ĉiuj loĝantoj de la tero kaj maro kaj insuloj alportos al li donacojn kaj donacojn kaj signojn de omaĝo, sed tiu profunda valo ne pleniĝos.
2. Kaj iliaj manoj faras maljustecojn, kaj la pekuloj formanĝas ĉiujn, kiujn ili senleĝe premas: tamen la pekuloj estos ekstermitaj antaŭ la vizaĝo de la Sinjoro de la Spiritoj, kaj ili estos forpelitaj de la vizaĝo de Lia tero, kaj ili pereos por ĉiam kaj eterne.
3. Ĉar mi vidis ĉiujn punanĝelojn tie loĝantajn kaj preparantajn ĉiujn ilojn de Satano.
4. Kaj mi demandis la anĝelon de paco, kiu iris kun mi: 'Por kiu ili preparas ĉi tiujn instrumentojn?'
5. Kaj li diris al mi: 'Ili preparas ĉi tiujn por la reĝoj kaj la potenculoj de ĉi tiu tero, por ke ili tiel estu detruitaj.
6. Kaj post tio la Justulo kaj Elektito aperigos la domon de sia komunumo; de nun ili ne plu estos malhelpataj en la nomo de la Sinjoro de la Spiritoj.
7. Kaj ĉi tiuj montoj ne staros kiel la tero antaŭ lia justeco, sed la montetoj estos kiel fonto de akvo, kaj la justuloj ripozos de la premado de la pekuloj.

ĈAPITRO 54

1. Kaj mi rigardis kaj turnis min al alia parto de la tero, kaj vidis tie profundan valon kun brulanta fajro.
2. Kaj ili venigis la reĝojn kaj la potenculojn, kaj komencis ĵeti ilin en tiun profundan valon.
3. Kaj tie miaj okuloj vidis, kiel ili faris ĉi tiujn siajn instrumentojn, ferajn ĉenojn de nemezurebla pezo.
4. Kaj mi demandis la anĝelon de paco, kiu iris kun mi, dirante: 'Por kiu oni preparas ĉi tiujn ĉenojn?'
5. Kaj li diris al mi: 'Ĉi tiuj estas preparataj por la armeoj de Azâzêl, por ke ili prenu ilin kaj ĵetu ilin en la abismon de kompleta kondamno, kaj ili kovru siajn makzelojn per krudaj ŝtonoj, kiel ordonis la Sinjoro de la Spiritoj.
6. Kaj Miĥaelo, kaj Gabrielo, kaj Rafaelo, kaj Fanuelo kaptos ilin en tiu granda tago, kaj ĵetos ilin en tiu tago en la ardantan fornon, por ke la Sinjoro de la Spiritoj venĝu ilin pro ilia maljusteco, submetiĝante al Satano kaj erarigante la loĝantojn de la tero.
7. Kaj en tiuj tagoj venos puno de la Sinjoro de la Spiritoj, kaj Li malfermos ĉiujn akvokamerojn, kiuj estas super la ĉielo, kaj la fontojn, kiuj estas sub la tero.
8. Kaj ĉiuj akvoj kuniĝos kun la akvoj: tio, kio estas super la ĉielo, estas la vira, kaj la akvo, kiu estas sub la tero, estas la virina.
9. Kaj ili ekstermos ĉiujn loĝantojn de la tero kaj sub la randoj de la ĉielo.
10. Kaj kiam ili rekonos sian maljustecon, kiun ili faris sur la tero, tiam pro ĉi tiuj ili pereos.

ĈAPITRO 55

1. Kaj post tio la Ĉefo de la Tagoj pentis kaj diris: 'Vane mi detruis ĉiujn loĝantojn de la tero.'
2. Kaj Li ĵuris per Sia granda nomo: 'De nun Mi ne faros tiel al ĉiuj loĝantoj de la tero, kaj Mi metos signon en la ĉielo: kaj tio estos garantio de bona fido inter Mi kaj ili por ĉiam, tiel longe kiel la ĉielo estas super la tero. Kaj tio estas laŭ Mia ordono.'
3. Kiam Mi deziros kapti ilin per la mano de la anĝeloj en la tago de aflikto kaj doloro pro tio, Mi sendos Mian punon kaj Mian koleron sur ilin, diras Dio, la Sinjoro de la Spiritoj.
4. Ho potencaj reĝoj, kiuj loĝas sur la tero, vi devos rigardi Mian Elektiton, kiel li sidas sur la trono de gloro kaj juĝas Azâzêl-on kaj ĉiujn liajn kunulojn kaj ĉiujn liajn armeojn en la nomo de la Sinjoro de la Spiritoj.

ĈAPITRO 56

1. Kaj mi vidis tie la armeojn de la anĝeloj de puno irantaj, kaj ili tenis vipojn kaj ĉenojn el fero kaj bronzo.
2. Kaj mi demandis la anĝelon de paco, kiu iris kun mi, dirante: 'Al kiu iras ĉi tiuj, kiuj tenas la vipojn?'
3. Kaj li diris al mi: 'Al iliaj elektitoj kaj amatoj, por ke ili estu ĵetitaj en la abismon de la valo.
4. Kaj tiam tiu valo pleniĝos de iliaj elektitoj kaj amatoj, Kaj la tagoj de iliaj vivoj finiĝos, Kaj la tagoj de ilia erarvagado ne plu estos kalkulitaj.
5. Kaj en tiuj tagoj la anĝeloj revenos kaj ĵetos sin orienten sur la Partojn kaj Medojn. Ili vekos la reĝojn, kaj spirito de maltrankvilo trafos ilin, kaj ili vekos ilin de iliaj tronoj, por ke ili eliru kiel leonoj el siaj kaŝejoj kaj kiel malsataj lupoj inter siaj gregoj.
6. Kaj ili iros kaj paŝos la landon de Liaj elektitoj, kaj la lando de Liaj elektitoj estos antaŭ ili draŝejo kaj vojo.
7. Sed la urbo de Miaj virtuloj estos malhelpo por iliaj ĉevaloj. Kaj ili komencos batali inter si, Kaj ilia dekstra mano estos forta kontraŭ ili, Kaj homo ne konos sian fraton, Nek filo sian patron nek sian patrinon, Ĝis ne estos nombro de la kadavroj pro ilia buĉado, Kaj ilia puno ne estos vana.
8. En tiu tempo Ŝeol malfermos sian makzelon, kaj ili estos englutitaj tie, kaj ilia detruo finiĝos; Ŝeol formanĝos la pekulojn antaŭ la ĉeesto de la elektitoj.

ĈAPITRO 57

1. Kaj post tio okazis, ke mi vidis alian amason da ĉaroj, kaj virojn rajdantajn sur ili, venantajn de la ventoj de la oriento kaj de la okcidento al la sudo.
2. Kaj la bruo de iliaj ĉaroj estis aŭdita, kaj kiam tiu tumulto okazis, la sanktuloj el la ĉielo rimarkis ĝin, kaj la kolonoj de la tero estis movitaj de sia loko, kaj ĝia sono estis aŭdita de unu fino de la ĉielo ĝis la alia, en unu tago.
3. Kaj ĉiuj falos kaj adoros la Sinjoron de la Spiritoj. Kaj jen la fino de la dua parabolo.

ĈAPITRO 58

1. Kaj mi komencis paroli la trian parabolon pri la justuloj kaj elektitoj.
2. Benataj estas vi, justuloj kaj elektitoj, Ĉar glora estos via sorto.
3. Kaj la justuloj estos en la lumo de la suno, kaj la elektitoj en la lumo de eterna vivo. La tagoj de ilia vivo estos senfinaj, kaj la tagoj de la sanktuloj estos sennombraj.
4. Kaj ili serĉos la lumon kaj trovos justecon ĉe la Sinjoro de la Spiritoj: Paco estu al la justuloj en la nomo de la Eterna Sinjoro.
5. Kaj post tio oni diros al la sanktuloj en la ĉielo, Ke ili serĉu la sekretojn de justeco, la heredaĵon de fido: Ĉar ĝi brilis kiel la suno sur la tero, Kaj la mallumo pasis.
6. Kaj estos lumo, kiu neniam finiĝos, kaj ĝis limo de tagoj ili ne venos, ĉar la mallumo unue estos detruita, kaj la lumo estos establita antaŭ la Sinjoro de la Spiritoj, kaj la lumo de justeco estos establita por ĉiam antaŭ la Sinjoro de la Spiritoj.

ĈAPITRO 59

1. En tiuj tagoj miaj okuloj vidis la sekretojn de la fulmoj kaj de la lumoj, kaj la juĝojn, kiujn ili plenumas, kaj ili fulmas por beno aŭ malbeno, laŭ la volo de la Sinjoro de la Spiritoj.
2. Kaj tie mi vidis la sekretojn de la tondro, kaj kiel kiam ĝi resonas supre en la ĉielo, ĝia sono estas aŭdata, kaj li montris al mi la juĝojn efektivigitajn sur la tero, ĉu ili estas por bono kaj beno, ĉu por malbeno laŭ la vorto de la Sinjoro de la Spiritoj.
3. Kaj post tio ĉiuj sekretoj de la lumoj kaj fulmoj estis montritaj al mi, kaj ili ekbrilas por beni kaj por kontentigi.

ĈAPITRO 60

1. En la jaro kvincent, en la sepa monato, en la dek-kvara tago de la monato en la vivo de Ĥanoĥ. En tiu parabolo mi vidis, kiel forta tremo tremis la ĉielon de la ĉieloj, kaj la armeo de la Plejaltulo, kaj la anĝeloj, mil miloj kaj dek miloj da dek miloj, estis maltrankvilaj de granda maltrankvilo.
2. Kaj la Antaŭtago sidis sur la trono de Sia gloro, kaj la anĝeloj kaj la justuloj staris ĉirkaŭ Li.
3. Kaj granda tremo min kaptis, Kaj timo min kaptis, Kaj miaj lumboj ŝanceliĝis, Kaj miaj buŝoj disfalis, Kaj mi falis vizaĝaltere.
4. Kaj Miĥaelo sendis alian anĝelon el inter la sanktuloj, kaj li levis min, kaj kiam li levis min, mia spirito revenis; ĉar mi ne povis elteni la aspekton de ĉi tiu armeo, kaj la tumulton kaj la tremon de la ĉielo. Kaj Miĥaelo diris al mi: 'Kial vi maltrankviliĝas pro tia vizio? Ĝis ĉi tiu tago daŭris la tago de Lia kompato; kaj Li estis kompatema kaj pacienca al tiuj, kiuj loĝas sur la tero.
5. Kaj kiam venos la tago, kaj la potenco, kaj la puno, kaj la juĝo, kiujn la Sinjoro de la Spiritoj preparis por tiuj, kiuj ne adoras la justan leĝon, kaj por tiuj, kiuj neas la justan juĝon, kaj por tiuj, kiuj vane prenas Lian nomon — tiu tago estos preparita, por la elektitoj interligo, sed por pekuloj esploro.
6. Kiam la puno de la Sinjoro de la Spiritoj ripozos sur ilin, ĝi ripozos por ke la puno de la Sinjoro de la Spiritoj ne venu vane, kaj ĝi mortigos la infanojn kun iliaj patrinoj kaj

la infanojn kun iliaj patroj. Poste la juĝo okazos laŭ Lia kompato kaj Lia pacienco.
7. Kaj en tiu tago du monstroj disiĝis, ina monstro nomata Leviatano, por loĝi en la abismoj de la oceano super la fontoj de la akvoj.
8. Sed la vira estas nomata Behemoto, kiu okupis per sia brusto dezerton nomatan Dûidâin, oriente de la ĝardeno, kie loĝas la elektitoj kaj justuloj, kie mia avo estis prenita supren, la sepa post Adamo, la unua homo, kiun kreis la Sinjoro de la Spiritoj.
9. Kaj mi petegis la alian anĝelon, ke li montru al mi la potencon de tiuj monstroj, kiel ili estis disigitaj en unu tago kaj ĵetitaj, unu en la abismojn de la maro, kaj la alia en la sekan teron de la dezerto.
10. Kaj li diris al mi: Ho filo de homo, ĉi tie vi serĉas scii la kaŝitan aferon.
11. Kaj la alia anĝelo, kiu iris kun mi kaj montris al mi la kaŝitaĵon, rakontis al mi la unuan kaj la lastan parton en la ĉielo, en la alto, kaj sub la tero en la profundo, kaj ĉe la randoj de la ĉielo, kaj sur la fundamento de la ĉielo.
12. kaj la ĉambrojn de la ventoj, kaj kiel la ventoj estas dividitaj, kaj kiel ili estas pezataj, kaj kiel la pordoj de la ventoj estas kalkulataj, ĉiu laŭ la povo de la vento, kaj la povo de la lumoj de la luno, kaj laŭ la povo taŭga; kaj la dividojn de la steloj laŭ iliaj nomoj, kaj kiel ĉiuj dividoj estas dividitaj.
13. Kaj la tondroj laŭ la lokoj, kie ili falas, kaj ĉiuj dividoj, kiuj estas faritaj inter la fulmoj, por ke ĝi povu ekbrili, kaj ilia armeo, por ke ili tuj obeu.
14. Ĉar la tondro havas ripozlokojn, kiuj estas asignitaj al ĝi dum ĝi atendas sian sonoron; kaj la tondro kaj fulmo estas neapartigeblaj, kaj kvankam ne unu kaj nedividitaj, ili ambaŭ iras kune per la spirito kaj ne disiĝas.
15. Ĉar kiam la fulmo ekbrilas, la tondro eldigas sian voĉon, kaj la spirito paŭzas dum la sonorado kaj dividas egale inter ili; ĉar la trezorejo de iliaj sonoradoj estas kiel la sablo, kaj ĉiu el ili, dum ĝi sonoras, estas tenata per brido kaj returnigita per la povo de la spirito kaj puŝata antaŭen laŭ la multaj anguloj de la tero.
16. Kaj la spirito de la maro estas vireca kaj forta, kaj laŭ la povo de sia forto li tiras ĝin reen per brido, kaj simile ĝi estas pelata antaŭen kaj disiĝas inter ĉiuj montoj de la tero.
17. Kaj la spirito de la prujno estas sia propra anĝelo, kaj la spirito de la hajlo estas bona anĝelo.
18. Kaj la spirito de la neĝo forlasis siajn ĉambrojn pro sia forto -- En ĝi estas speciala spirito, kaj tio, kio leviĝas el ĝi, estas kiel fumo, kaj ĝia nomo estas frosto.
19. Kaj la spirito de la nebulo ne estas kunigita kun ili en iliaj ĉambroj, sed ĝi havas specialan ĉambron; ĉar ĝia vojo estas glora kaj en lumo kaj en mallumo, kaj en vintro kaj en somero, kaj en ĝia ĉambro estas anĝelo.
20. Kaj la spirito de roso havas sian loĝejon ĉe la randoj de la ĉielo, kaj estas ligita al la ĉambroj de la pluvo, kaj ĝia vojo estas en vintro kaj somero; kaj ĝiaj nuboj kaj la nuboj de la nebulo estas ligitaj, kaj unu donas al la alia.
21. Kaj kiam la spirito de la pluvo eliras el sia ĉambro, la anĝeloj venas kaj malfermas la ĉambron kaj kondukas ĝin eksteren, kaj kiam ĝi estas disvastigita sur la tutan teron, ĝi kuniĝas kun la akvo sur la tero. Kaj kiam ajn ĝi kuniĝas kun la akvo sur la tero...
22. Ĉar la akvo estas por la loĝantoj de la tero, ĉar ĝi estas nutraĵo por la tero de la Plejaltulo, kiu estas en la ĉielo; tial ekzistas mezuro por la pluvo, kaj la anĝeloj ĝin zorgas.
23. Kaj ĉi tion mi vidis direkte al la Ĝardeno de la Justuloj.
24. Kaj la anĝelo de paco, kiu estis kun mi, diris al mi: 'Ĉi tiuj du monstroj, preparitaj laŭ la grandeco de Dio, paŝtos...

ĈAPITRO 61

1. Kaj mi vidis en tiuj tagoj, kiel longajn ŝnurojn oni donis al tiuj anĝeloj, kaj ili prenis al si flugilojn kaj flugis, kaj ili iris norden.
2. Kaj mi demandis la anĝelon, dirante al li: 'Kial tiuj anĝeloj prenis ĉi tiujn ŝnurojn kaj foriris?' Kaj li diris al mi: 'Ili iris mezuri.'
3. Kaj la anĝelo, kiu iris kun mi, diris al mi: Ĉi tiuj alportos la mezurojn de la justuloj, kaj la ŝnurojn de la justuloj al la justuloj, por ke ili apogu sin en la nomo de la Sinjoro de la spiritoj por ĉiam kaj eterne.
4. La elektitoj komencos loĝi kun la elektitoj, Kaj tio estas la mezuroj, kiuj estos donitaj al fido, Kaj kiuj fortigos justecon.
5. Kaj ĉi tiuj mezuroj malkaŝos ĉiujn sekretojn de la profundoj de la tero, kaj tiujn, kiujn detruis la dezerto, kaj tiujn, kiujn formanĝis la bestoj, kaj tiujn, kiujn formanĝis la fiŝoj de la maro, por ke ili revenu kaj restu mem, en la tago de la Elektito; ĉar neniu estos detruita antaŭ la Sinjoro de la Spiritoj, kaj neniu povas esti detruita.
6. Kaj ĉiuj loĝantoj de la ĉielo ricevis ordonon kaj potencon kaj unu voĉon kaj unu lumon similan al fajro.
7. Kaj Tiun per siaj unuaj vortoj ili benis, Kaj gloris kaj laŭdis per saĝo, Kaj ili estis saĝaj en eldiro kaj en la spirito de vivo.
8. Kaj la Sinjoro de la Spiritoj starigis la elektiton sur la trono de gloro. Kaj li juĝos ĉiujn farojn de la sanktuloj supre en la ĉielo, kaj per pesilo iliaj faroj estos pesitaj.
9. Kaj kiam li levos sian vizaĝon, por juĝi iliajn sekretajn vojojn laŭ la vorto de la nomo de la Sinjoro de la Spiritoj, kaj ilian vojon laŭ la vojo de la justa juĝo de la Sinjoro de la Spiritoj, tiam ili ĉiuj per unu voĉo parolos kaj benos, kaj gloros kaj laŭdos kaj sanktigos la nomon de la Sinjoro de la Spiritoj.
10. Kaj Li alvokos la tutan armeon de la ĉielo kaj ĉiujn sanktulojn supre kaj la armeon de Dio, la Kerubon, Serafinon kaj Ofaninon kaj ĉiujn anĝelojn de la potenco kaj ĉiujn anĝelojn de la princlandoj kaj la Elektiton kaj la aliajn potencojn sur la tero kaj super la akvo.
11. En tiu tago oni levos unu voĉon, kaj benos kaj gloros kaj altigos en la spirito de fido, kaj en la spirito de saĝo, kaj en la spirito de pacienco, kaj en la spirito de kompato, kaj en la spirito de juĝo kaj de paco, kaj en la spirito de boneco, kaj ĉiuj diros per unu voĉo: "Li estu benata, kaj la nomo de la Sinjoro de la Spiritoj estu benata por ĉiam kaj eterne."
12. Ĉiuj, kiuj ne dormas supre en la ĉielo, Lin benos: Ĉiuj sanktuloj, kiuj estas en la ĉielo, Lin benos, Kaj ĉiuj elektitoj, kiuj loĝas en la ĝardeno de la vivo: Kaj ĉiu spirito de lumo, kiu povas beni, kaj glori, kaj altigi, kaj sanktigi Vian benatan nomon, Kaj ĉiu karno senmezure gloros kaj benos Vian nomon por ĉiam kaj eterne.
13. Ĉar granda estas la kompato de la Sinjoro de la Spiritoj, kaj Li estas pacienca, kaj ĉiujn Liajn verkojn kaj ĉion, kion

Li kreis, Li malkaŝis al la justuloj kaj elektitoj, en la nomo de la Sinjoro de la Spiritoj.

ĈAPITRO 62

1. Kaj tiel la Eternulo ordonis al la reĝoj kaj al la potenculoj kaj al la altaj, kaj al tiuj, kiuj loĝas sur la tero, kaj diris: 'Malfermu viajn okulojn kaj levu viajn kornojn, se vi povas rekoni la Elektiton.'
2. Kaj la Sinjoro de la Spiritoj sidigis lin sur la trono de Sia gloro, kaj la spirito de justeco estis verŝita sur lin, kaj la vorto de Lia buŝo mortigas ĉiujn pekulojn, kaj ĉiuj maljustuloj estas ekstermitaj antaŭ lia vizaĝo.
3. Kaj en tiu tago leviĝos ĉiuj reĝoj kaj potenculoj, kaj la altaj kaj la tenantoj de la tero, kaj ili vidos kaj rekonos, ke li sidas sur la trono de sia gloro, kaj justeco estas juĝata antaŭ li, kaj neniu mensogo estas parolata antaŭ li.
4. Tiam atakos ilin doloroj, kiel sur virinon dum la nasko, kaj ŝi havos dolorojn dum la nasko, kiam ŝia infano eniros en la uteron, kaj ŝi havos dolorojn dum la nasko.
5. Kaj unu parto de ili rigardos la alian, Kaj ili teruriĝos, Kaj ili estos malĝojaj, Kaj doloro kaptos ilin, Kiam ili vidos la Filon de Homo Sidantan sur la trono de sia gloro.
6. Kaj la reĝoj kaj la potenculoj kaj ĉiuj, kiuj posedas la teron, benos kaj gloros kaj laŭdos tiun, kiu regas super ĉio, kiu estis kaŝita.
7. Ĉar de la komenco la Filo de homo estis kaŝita, kaj la Plejaltulo lin gardis en Sia potenco, kaj lin malkaŝis al la elektitoj.
8. Kaj estos semata la komunumo de la elektitoj kaj sanktuloj, Kaj ĉiuj elektitoj staros antaŭ li en tiu tago.
9. Kaj ĉiuj reĝoj kaj la potenculoj kaj la altaj kaj tiuj, kiuj regas la teron, Ĵetos sin antaŭ li sur siajn vizaĝojn, Kaj adoros kaj metos sian esperon sur tiun Filon de Homo, Kaj petos lin kaj preĝos por kompato el liaj manoj.
10. Tamen tiu Sinjoro de Spiritoj tiel premos ilin, Ke ili rapide foriros de Lia ĉeesto, Kaj iliaj vizaĝoj pleniĝos de honto, Kaj la mallumo pliprofundiĝos sur iliaj vizaĝoj.
11. Kaj Li transdonos ilin al la anĝeloj por puno, Por plenumi venĝon kontraŭ ili, ĉar ili turmentis Liajn infanojn kaj Liajn elektitojn,
12. Kaj ili estos spektaklo por la justuloj kaj por Liaj elektitoj; ili ĝojos pri ili, ĉar la kolero de la Sinjoro de la spiritoj kuŝas sur ili, kaj Lia glavo ebriiĝas de ilia sango.
13. Kaj la justuloj kaj elektitoj estos savitaj en tiu tago, Kaj ili neniam plu vidos la vizaĝon de la pekuloj kaj maljustuloj.
14. Kaj la Sinjoro de la Spiritoj restos super ili, kaj kun tiu Filo de Homo ili manĝos, kaj kuŝiĝos kaj leviĝos por ĉiam kaj eterne.
15. Kaj la justuloj kaj elektitoj leviĝos de la tero, Kaj ĉesos esti malĝojaj. Kaj ili estos vestitaj per vestoj de gloro,
16. Kaj ĉi tiuj estos la vestoj de vivo de la Sinjoro de la Spiritoj: Kaj viaj vestoj ne malnoviĝos, nek via gloro malaperos antaŭ la Sinjoro de la Spiritoj.

ĈAPITRO 63

1. En tiuj tagoj la potenculoj kaj la reĝoj, kiuj posedas la teron, petegos Lin doni al ili iom da ripozo de Liaj anĝeloj de puno, al kiuj ili estis transdonitaj, por ke ili kliniĝu kaj adoru antaŭ la Sinjoro de la Spiritoj, kaj konfesu siajn pekojn antaŭ Li.
2. Kaj ili benos kaj gloros la Sinjoron de la Spiritoj, kaj diros: Benata estu la Sinjoro de la Spiritoj kaj la Sinjoro de la reĝoj, kaj la Sinjoro de la potenculoj kaj la Sinjoro de la riĉuloj, kaj la Sinjoro de gloro kaj la Sinjoro de saĝo,
3. Kaj brila en ĉiu sekreta afero estas Via potenco de generacio al generacio, Kaj Via gloro por ĉiam kaj eterne: Profundaj estas ĉiuj Viaj sekretoj kaj sennombraj, Kaj Via justeco estas nekalkulebla.
4. Ni nun lernis, ke ni gloru kaj benu la Sinjoron de reĝoj kaj Tiun, kiu estas reĝo super ĉiuj reĝoj.
5. Kaj ili diros: 'Ho, se ni havus ripozon por glori kaj danki, Kaj konfesi nian fidon antaŭ Lia gloro!'
6. Kaj nun ni sopiras iom da ripozo sed ne trovas ĝin: Ni klopodas kaj ne atingas ĝin: Kaj lumo malaperis antaŭ ni, Kaj mallumo estas nia loĝejo por ĉiam kaj eterne:
7. Ĉar ni ne kredis antaŭ Li, Nek gloris la nomon de la Sinjoro de la Spiritoj, nek gloris nian Sinjoron, Sed nia espero estis en la sceptro de nia regno, Kaj en nia gloro.
8. Kaj en la tago de nia sufero kaj aflikto Li nin ne savas, Kaj ni ne trovas ripozon por konfesi, Ke nia Sinjoro estas vera en ĉiuj Siaj faroj, kaj en Siaj juĝoj kaj Sia justeco, Kaj Liaj juĝoj ne havas personfavoron.
9. Kaj ni foriras de Lia vizaĝo pro niaj faroj, Kaj ĉiuj niaj pekoj estas kalkulataj en justeco.
10. Nun ili diros al si: Niaj animoj estas plenaj de maljusta gajno, sed tio ne malhelpas nin malsupreniri el ĝia mezo en la ŝarĝon de Ŝeol.
11. Kaj post tio iliaj vizaĝoj pleniĝos de mallumo kaj honto antaŭ tiu Filo de Homo, kaj ili estos forpelitaj de lia ĉeesto, kaj la glavo restos antaŭ lia vizaĝo meze de ili.
12. Tiele parolis la Sinjoro de la Spiritoj: 'Jen la ordono kaj juĝo rilate al la potenculoj kaj la reĝoj kaj la altaj kaj tiuj, kiuj posedas la teron, antaŭ la Sinjoro de la Spiritoj.'

ĈAPITRO 64

1. Kaj aliajn formojn, kiujn mi vidis kaŝitajn en tiu loko.
2. Mi aŭdis la voĉon de la anĝelo dirantan: 'Ĉi tiuj estas la anĝeloj, kiuj malsupreniris sur la teron kaj malkaŝis tion, kio estis kaŝita al la homidoj, kaj delogis la homidojn al peko.'

ĈAPITRO 65

1. Kaj en tiuj tagoj Noa vidis la teron, ke ĝi subeniĝis kaj ĝia pereo estis proksima.
2. Kaj li leviĝis de tie kaj iris al la finoj de la tero, kaj laŭte kriis al sia avo Ĥanoĥ: kaj Noa diris tri fojojn per maldolĉa voĉo: Aŭskultu min, aŭskultu min, aŭskultu min.
3. Kaj mi diris al li: 'Diru al mi, kio falas sur la teron, ke la tero estas en tia malbona stato kaj skuiĝas, por ke mi eble ne pereu kun ĝi?'
4. Kaj tiam okazis granda tumulto sur la tero, kaj voĉo aŭdiĝis el la ĉielo, kaj mi falis vizaĝaltere.
5. Kaj mia avo Ĥanoĥ venis kaj stariĝis apud mi, kaj diris al mi: 'Kial vi kriis al mi per maldolĉa krio kaj plorado?
6. Kaj ordono eliris de la ĉeesto de la Eternulo pri la loĝantoj de la tero, ke ilia pereo plenumiĝis, ĉar ili lernis ĉiujn sekretojn de la anĝeloj, kaj la tutan perforton de la

Satanoj, kaj ĉiujn iliajn povojn - la plej sekretajn - kaj la tutan potencon de tiuj, kiuj praktikas sorĉadon, kaj la potencon de sorĉado, kaj la potencon de tiuj, kiuj faras fanditajn bildojn por la tuta tero:
7. Kaj kiel arĝento produktiĝas el la polvo de la tero, kaj kiel mola metalo originas en la tero.
8. Ĉar plumbo kaj stano ne estas produktitaj el la tero kiel la unuaj: ĝi estas fontano kiu produktas ilin, kaj anĝelo staras tie, kaj tiu anĝelo estas supera.
9. Kaj post tio mia avo Ĥanoĥ prenis min per la mano kaj levis min, kaj diris al mi: 'Iru, ĉar mi petis la Sinjoron de la Spiritoj pri ĉi tiu tumulto sur la tero.
10. Kaj Li diris al mi: "Pro ilia maljusteco ilia juĝo estas decidita kaj Mi ne detenos ĝin eterne. Pro la sorĉoj, kiujn ili esploris kaj lernis, la tero kaj ĝiaj loĝantoj estos detruitaj."
11. Kaj ĉi tiuj — ili ne havas lokon por pento por ĉiam, ĉar ili montris al ili tion, kio estis kaŝita, kaj ili estas la damnitaj: sed koncerne vin, mia filo, la Sinjoro de la Spiritoj scias, ke vi estas pura kaj senkulpa pri ĉi tiu riproĉo pri la sekretoj.
12. Kaj Li destinis vian nomon esti inter la sanktuloj, Kaj Li gardos vin inter la loĝantoj de la tero, Kaj Li destinis vian justan idaron kaj por reĝeco kaj por grandaj honoroj, Kaj el via idaro eliros fonto de justuloj kaj sanktaj sennombraj por ĉiam.

ĈAPITRO 66

1. Kaj post tio li montris al mi la anĝelojn de puno, kiuj estas pretaj veni kaj ellasi ĉiujn potencojn de la akvoj, kiuj estas sub la tero, por alporti juĝon kaj detruon sur ĉiujn, kiuj loĝas sur la tero.
2. Kaj la Sinjoro de la Spiritoj ordonis al la anĝeloj, kiuj eliris, ke ili ne igu la akvojn leviĝi, sed tenu ilin sub kontrolo; ĉar tiuj anĝeloj estis super la potencoj de la akvoj.
3. Kaj mi foriris de la ĉeesto de Ĥanoĥ.

ĈAPITRO 67

1. Kaj en tiuj tagoj venis al mi la vorto de Dio, kaj Li diris al mi: 'Noa, via loto venis antaŭ Mi, loto senkulpa, loto da amo kaj justeco.
2. Kaj nun la anĝeloj konstruas lignan konstruaĵon, kaj kiam ili finos tiun taskon, Mi metos Mian manon sur ĝin kaj konservos ĝin, kaj el ĝi eliros la semo de vivo, kaj ŝanĝo okazos, tiel ke la tero ne restos sen loĝantoj.
3. Kaj Mi fortikigos vian idaron antaŭ Mi por ĉiam kaj eterne, kaj Mi disvastigos tiujn, kiuj loĝas kun vi; ĝi ne estos senfrukta sur la tero, sed ĝi estos benita kaj multiĝos sur la tero en la nomo de la Eternulo.
4. Kaj Li malliberigos tiujn anĝelojn, kiuj montris maljustecon, en tiu brulanta valo, kiun mia avo Ĥanoĥ antaŭe montris al mi okcidente inter la montoj de oro kaj arĝento kaj fero kaj mola metalo kaj stano.
5. Kaj mi vidis tiun valon, en kiu estis granda konvulsio kaj konvulsio de la akvoj.
6. Kaj kiam ĉio ĉi okazis, el tiu fajra fandita metalo kaj el ĝia konvulsio en tiu loko, aperis odoro de sulfuro, kaj ĝi konektiĝis kun tiuj akvoj, kaj tiu valo de la anĝeloj, kiuj misgvidis la homaron, brulis sub tiu lando.
7. Kaj tra ĝiaj valoj fluas fajraj riveroj, kie estas punataj tiuj anĝeloj, kiuj erarigis la loĝantojn de la tero.
8. Sed tiuj akvoj en tiuj tagoj servos por la reĝoj kaj la potenculoj kaj la altaj, kaj tiuj, kiuj loĝas sur la tero, por la resanigo de la korpo, sed por la puno de la spirito; nun ilia spirito estas plena de volupto, por ke ili estu punataj en sia korpo, ĉar ili malkonfesis la Sinjoron de la Spiritoj kaj vidas sian punon ĉiutage, kaj tamen ne kredas je Lia nomo.
9. Kaj laŭgrade kiel la brulado de iliaj korpoj fariĝos severa, koresponda ŝanĝo okazos en ilia spirito por ĉiam kaj eterne; ĉar antaŭ la Sinjoro de la Spiritoj neniu eldiros senutilan vorton.
10. Ĉar la juĝo venos sur ilin, ĉar ili kredas je la volupto de sia korpo kaj neas la Spiriton de la Sinjoro.
11. Kaj tiuj samaj akvoj spertos ŝanĝiĝon en tiuj tagoj; ĉar kiam tiuj anĝeloj estos punitaj en tiuj akvoj, tiuj akvofontoj ŝanĝos sian temperaturon, kaj kiam la anĝeloj supreniros, tiu akvo de la fontoj ŝanĝiĝos kaj malvarmiĝos.
12. Kaj mi aŭdis Miĥaelon respondi kaj diri: 'Ĉi tiu juĝo, per kiu la anĝeloj estas juĝataj, estas atesto por la reĝoj kaj la potenculoj, kiuj posedas la teron.'
13. Ĉar ĉi tiuj akvoj de juĝo servas al la resanigo de la korpo de la reĝoj kaj la volupto de iliaj korpoj; tial ili ne vidos kaj ne kredos, ke tiuj akvoj ŝanĝiĝos kaj fariĝos fajro, kiu brulas eterne.

ĈAPITRO 68

1. Kaj post tio mia avo Ĥanoĥ instruis al mi ĉiujn sekretojn en la libro de la Paraboloj, kiuj estis donitaj al li, kaj li kunmetis ilin por mi en la vortoj de la libro de la Paraboloj.
2. Kaj en tiu tago Miĥaelo respondis al Rafaelo kaj diris: 'La povo de la spirito min transportas kaj igas tremi pro la severeco de la juĝo pri la sekretoj, la juĝo de la anĝeloj: kiu povas elteni la severan juĝon, kiu estis efektivigita, kaj antaŭ kiu ili fandiĝas?'
3. Kaj Miĥaelo respondis denove kaj diris al Rafaelo: Kiu estas tiu, kies koro ne moliĝis pri tio, kaj kies rimenoj ne maltrankviliĝis pro ĉi tiu vorto de juĝo, kiu eliris sur ilin pro tiuj, kiuj tiel elkondukis ilin?
4. Kaj okazis, kiam li staris antaŭ la Sinjoro de la Spiritoj, Miĥaelo diris jene al Rafaelo: 'Mi ne prenos ilian parton sub la okulo de la Sinjoro; ĉar la Sinjoro de la Spiritoj koleris kontraŭ ili, ĉar ili agas kvazaŭ ili estus la Sinjoro. Tial ĉio kaŝita venos sur ilin por ĉiam kaj eterne; ĉar nek anĝelo nek homo havos sian parton en ĝi, sed sole ili ricevis sian juĝon por ĉiam kaj eterne.'

ĈAPITRO 69

1. Kaj post ĉi tiu juĝo ili timigos kaj tremos ilin, ĉar ili montris tion al la loĝantoj de la tero.
2. Kaj jen la nomoj de tiuj anĝeloj, kaj jen estas iliaj nomoj: la unua el ili estas Samjâzâ, la dua Artâqîfâ, kaj la tria Armên, la kvara Kôkabêl, la kvina Tûrâêl, la sesa Rûmjâl, la sepa Dânjâl, la oka Nêqâêl, la naŭa Barâqêl, la deka Azâzêl, la dekunua Armârôs, la dekdua Batarjâl, la dektria Busasêjal, la dek-kvara Hanânêl, la dek-kvina Tûrêl, kaj la deksesa Sîmâpêsîêl, la deksepa Jetrêl, la dekoka Tûmâêl, la deknaŭa Tûrêl, la dudeka Rumâêl, la dudekunua Azâzêl.

3. Kaj jen estas la ĉefoj de iliaj anĝeloj kaj iliaj nomoj, kaj iliaj ĉefoj super centoj kaj super kvindekoj kaj super dekoj.
4. La nomo de la unua Jeqôn: tio estas, tiu, kiu delogis ĉiujn filojn de Dio, kaj malsuprenigis ilin sur la teron, kaj delogis ilin per la filinoj de homoj.
5. Kaj la dua havis la nomon Asbel: li donis al la sanktaj filoj de Dio malbonan konsilon kaj delogis ilin tiel, ke ili malpurigis siajn korpojn kun la filinoj de homoj.
6. Kaj la tria nomiĝis Gâdreêl: li estas tiu, kiu montris al la homidoj ĉiujn batojn de morto, kaj li erarigis Evon, kaj montris la armilojn de morto al la homidoj, la ŝildon kaj la kirason, kaj la glavon por batalo, kaj ĉiujn armilojn de morto al la homidoj.
7. Kaj el lia mano ili eliris kontraŭ la loĝantojn de la tero de tiu tago kaj por ĉiam.
8. Kaj la kvara havis la nomon Pênêmûe: li instruis al la homidoj la maldolĉan kaj la dolĉan, kaj li instruis al ili ĉiujn sekretojn de ilia saĝo.
9. Kaj li instruis la homaron per skribo per inko kaj papero, kaj tiel multaj pekis de eterneco al eterneco kaj ĝis la nuna tago.
10. Ĉar homoj ne estis kreitaj por tia celo, por konfirmi sian bonan fidon per plumo kaj inko.
11. Ĉar homoj estis kreitaj precize kiel la anĝeloj, por ke ili restu puraj kaj justaj, kaj la morto, kiu detruas ĉion, ne povus kapti ilin, sed per tiu scio ili pereas, kaj per tiu povo ĝi konsumas min.
12. Kaj la kvina nomiĝis Kâsdejâ: ĉi tiu estas li, kiu montris al la homidoj ĉiujn malbonajn batojn de spiritoj kaj demonoj, kaj la batojn de la embrio en la utero, por ke ĝi forpasu, kaj la batojn de la animo, la mordojn de la serpento, kaj la batojn, kiuj okazas pro la tagmeza varmego, la filo de la serpento nomata Tabââ'ĕt.
13. Kaj tio estas la tasko de Kâsbeêl, la ĉefa ĵuro, kiun li montris al la sanktuloj, kiam li loĝis alte en gloro, kaj ĝia nomo estas Bîqâ.
14. Tiu anĝelo petis Miĥaelon montri al li la kaŝitan nomon, por ke li povu eldiri ĝin en la ĵuro, por ke tiuj, kiuj malkaŝis ĉion sekrete al la homidoj, tremu antaŭ tiu nomo kaj ĵuro.
15. Kaj jen estas la povo de ĉi tiu ĵuro, ĉar ĝi estas potenca kaj forta, kaj li metis ĉi tiun ĵuron Akâe en la manon de Miĥaelo.
16. Kaj jen estas la sekretoj de ĉi tiu ĵuro... Kaj ili estas fortaj per lia ĵuro: Kaj la ĉielo estis pendanta antaŭ ol la mondo estis kreita, Kaj por ĉiam.
17. Kaj per ĝi la tero fondiĝis sur la akvo, Kaj el la sekretaj profundoj de la montoj venas belaj akvoj, De la kreo de la mondo ĝis eterneco.
18. Kaj per tiu ĵuro la maro estis kreita, Kaj kiel ĝian fundamenton Li metis por ĝi la sablon kontraŭ la tempo de ĝia kolero, Kaj ĝi ne kuraĝas transiri ĝin de la kreo de la mondo ĝis eterneco.
19. Kaj per tiu ĵuro la profundoj estas firmigitaj, Kaj ili restas kaj ne moviĝos de sia loko de eterneco al eterneco.
20. Kaj per tiu ĵuro la suno kaj la luno plenumas sian vojon, Kaj ne deflankiĝas de sia ordono de eterneco al eterneco.
21. Kaj per tiu ĵuro la steloj finas sian vojon, Kaj Li vokas ilin laŭ iliaj nomoj, Kaj ili respondas al Li de eterneco al eterneco.
22. Kaj simile la spiritoj de la akvo, kaj de la ventoj, kaj de ĉiuj zefiroj, kaj iliaj vojoj el ĉiuj anguloj de la ventoj.
23. Kaj tie estas konservataj la voĉoj de la tondro kaj la lumo de la fulmoj: kaj tie estas konservataj la ĉambroj de la hajlo kaj la ĉambroj de la prujno, kaj la ĉambroj de la nebulo, kaj la ĉambroj de la pluvo kaj la roso.
24. Kaj ĉiuj ĉi tiuj kredas kaj dankas antaŭ la Sinjoro de la Spiritoj, kaj gloras Lin per sia tuta potenco, kaj ilia nutraĵo estas en ĉiu ago de danko: ili dankas kaj gloras kaj laŭdas la nomon de la Sinjoro de la Spiritoj por ĉiam kaj eterne.
25. Kaj tiu ĉi ĵuro estas potenca super ili, kaj per ĝi ili estas gardataj kaj iliaj vojoj estas gardataj, kaj ilia vojo ne estas detruita.
26. Kaj estis granda ĝojo inter ili, kaj ili benis kaj gloris kaj laŭdis, ĉar la nomo de la Filo de homo estis rivelita al ili.
27. Kaj li sidis sur la trono de sia gloro, kaj la sumo de juĝo estis donita al la Filo de homo, kaj li kaŭzis, ke la pekuloj forpasu kaj estu ekstermitaj de sur la tero, kaj tiuj, kiuj erarigis la mondon.
28. Per ĉenoj ili estos ligitaj, Kaj en sia kunveno de pereo ili estos malliberigitaj, Kaj ĉiuj iliaj faroj malaperos de la tero.
29. Kaj de nun nenio estos putrebla; ĉar la Filo de homo aperis kaj sidiĝis sur la trono de sia gloro, kaj ĉia malbono forpasos antaŭ lia vizaĝo, kaj la vorto de la Filo de homo eliros kaj estos forta antaŭ la Sinjoro de la Spiritoj.

ĈAPITRO 70

1. Kaj post tio okazis, ke lia nomo dum lia vivo estis levita al tiu Filo de Homo kaj al la Sinjoro de Spiritoj el inter tiuj, kiuj loĝas sur la tero.
2. Kaj li estis levita sur la ĉaroj de la spirito kaj lia nomo malaperis inter ili.
3. Kaj de tiu tago mi ne plu estis kalkulita inter ili; kaj Li starigis min inter la du ventoj, inter la nordo kaj la okcidento, kie la anĝeloj prenis la ŝnurojn por mezuri por mi la lokon por la elektitoj kaj justuloj.
4. Kaj tie mi vidis la unuajn patrojn kaj la justulojn, kiuj de la komenco loĝis en tiu loko.

ĈAPITRO 71

1. Kaj post tio okazis, ke mia spirito translokiĝis, Kaj ĝi supreniris en la ĉielon: Kaj mi vidis la sanktajn filojn de Dio. Ili paŝis sur flamojn de fajro: Iliaj vestoj estis blankaj, kaj iliaj vestaĵoj ankaŭ, Kaj iliaj vizaĝoj brilis kiel neĝo.
2. Kaj mi vidis du fajrofluojn, kaj la lumo de tiu fajro brilis kiel hiacinto, kaj mi falis vizaĝaltere antaŭ la Sinjoro de la Spiritoj.
3. Kaj la anĝelo Miĥaelo, unu el la ĉefanĝeloj, kaptis min per mia dekstra mano, kaj levis min kaj kondukis min en ĉiujn sekretojn, kaj li montris al mi ĉiujn sekretojn de justeco.
4. Kaj Li montris al mi ĉiujn sekretojn de la randoj de la ĉielo, Kaj ĉiujn ĉambrojn de ĉiuj steloj, kaj ĉiujn lumaĵojn, De kie ili eliras antaŭ la vizaĝo de la sanktuloj.
5. Kaj li translokigis mian spiriton en la ĉielon de ĉieloj, Kaj mi vidis tie kvazaŭ strukturon konstruitan el kristaloj, Kaj inter tiuj kristaloj langojn de vivanta fajro.

6. Kaj mia spirito vidis la zonon, kiu ĉirkaŭis tiun domon de fajro, Kaj sur ĝiaj kvar flankoj estis riveretoj plenaj de viva fajro, Kaj ili ĉirkaŭis tiun domon.
7. Kaj ĉirkaŭe estis Serafim, Keruboj, kaj Ofanin: Kaj ĉi tiuj estas tiuj, kiuj ne dormas, Kaj gardas la tronon de Lia gloro.
8. Kaj mi vidis anĝelojn, kiujn oni ne povis kalkuli, Mil milojn kaj dekmiloble dekmilon, Ĉirkaŭantajn tiun domon. Kaj Miĥaelon, kaj Rafaelon, kaj Gabrielon, kaj Fanuelon, Kaj la sanktajn anĝelojn, kiuj estas super la ĉielo, Enirantajn kaj elirantajn tiun domon.
9. Kaj el tiu domo eliris Miĥaelo kaj Gabrielo, Rafaelo kaj Fanuelo, kaj sennombraj sanktaj anĝeloj.
10. Kaj kun ili la Antaŭo de la Tagoj, Lia kapo blanka kaj pura kiel lano, Kaj Lia vesto nepriskribebla.
11. Kaj mi falis vizaĝaltere, Kaj mia tuta korpo malstreĉiĝis, Kaj mia spirito transfiguriĝis; Kaj mi kriis per laŭta voĉo, ... kun la spirito de potenco, Kaj mi estis benita kaj glorita kaj laŭdita.
12. Kaj ĉi tiuj benoj, kiuj eliris el mia buŝo, plaĉis al tiu Ĉefo de Tagoj.
13. Kaj tiu Antaŭtago venis kun Miĥael kaj Gabriel, Rafael kaj Fanuel, miloj kaj dekmiloj da anĝeloj sennombraj.
14. Kaj li venis al mi kaj salutis min per Sia voĉo, kaj diris al mi: 'Ĉi tiu estas la Filo de homo, kiu naskiĝis por justeco; kaj justeco restas super li, kaj la justeco de la Antaŭa Tago lin ne forlasas.'
15. Kaj li diris al mi: 'Li proklamas al vi pacon en la nomo de la venonta mondo; Ĉar de ĉi tie venis paco ekde la kreo de la mondo, Kaj tiel estos al vi por ĉiam kaj por ĉiam kaj eterne.
16. Kaj ĉiuj iros laŭ Liaj vojoj, ĉar justeco neniam forlasos lin: kun Li estos iliaj loĝejoj, kaj kun Li estos ilia heredaĵo, Kaj ili ne estos apartigitaj de Li por ĉiam kaj eterne.
17. Kaj tiel estos longa vivo kun tiu Filo de Homo, Kaj la justuloj havos pacon kaj rektan vojon, En la nomo de la Sinjoro de la Spiritoj por ĉiam kaj eterne.

ĈAPITRO 72

1. La libro pri la kursoj de la ĉielaj lumaĵoj, la rilatoj de ĉiu, laŭ iliaj klasoj, ilia regno kaj iliaj sezonoj, laŭ iliaj nomoj kaj devenlokoj, kaj laŭ iliaj monatoj, kiun Uriel, la sankta anĝelo, kiu estis kun mi, kiu estas ilia gvidanto, montris al mi; kaj li montris al mi ĉiujn iliajn leĝojn precize kiaj ili estas, kaj kiel estas rilate al ĉiuj jaroj de la mondo kaj ĝis la eterneco, ĝis la nova kreaĵo plenumiĝos, kiu daŭras ĝis la eterneco.
2. Kaj jen estas la unua leĝo pri la lumaĵoj: la lumaĵo, la Suno, leviĝas ĉe la orientaj pordoj de la ĉielo kaj subiras ĉe la okcidentaj pordoj de la ĉielo.
3. Kaj mi vidis ses pordojn, tra kiuj la suno leviĝas, kaj ses pordojn, tra kiuj la suno subiras kaj la luno leviĝas kaj subiras, kaj la gvidantojn de la steloj kaj tiujn, kiujn ili gvidas: ses oriente kaj ses okcidente, kaj ĉiuj sekvis unu la alian en preciza ordo; ankaŭ multajn fenestrojn dekstre kaj maldekstre de ĉi tiuj pordoj.
4. Kaj unue eliras la granda lumaĵo, nomata la Suno, kaj lia cirkonferenco estas kiel la cirkonferenco de la ĉielo, kaj ĝi estas tute plena de lumiganta kaj varmiganta fajro.
5. La ĉaron, sur kiu li supreniras, la vento pelas, kaj la suno subiras de la ĉielo kaj revenas tra la nordo por atingi la orienton, kaj estas tiel gvidata, ke li venas al la taŭga portalo kaj brilas en la vizaĝo de la ĉielo.
6. Tiel li leviĝas en la unua monato en la granda portalo, kiu estas la kvara el tiuj ses portaloj en la rolantaro.
7. Kaj en tiu kvara pordo, tra kiu la suno leviĝas en la unua monato, estas dek du fenestraj aperturoj, el kiuj eliras flamo kiam ili malfermiĝas en sia sezono.
8. Kiam la suno leviĝas en la ĉielo, ĝi eliras tra tiu kvara portalo tridek matenojn sinsekve, kaj subiras precize en la kvara portalo en la okcidento de la ĉielo.
9. Kaj dum ĉi tiu periodo la tago fariĝas ĉiutage pli longa kaj la nokto ĉiunokte pli mallonga ĝis la trideka mateno.
10. En tiu tago la tago estas pli longa ol la nokto je naŭa parto, kaj la tago havas precize dek partojn kaj la nokto ok partojn.
11. Kaj la suno leviĝas tra tiu kvara pordo, kaj subiras en la kvara kaj revenas al la kvina pordo de la oriento tridek matenojn, kaj leviĝas de ĝi kaj subiras en la kvina pordo.
12. Kaj tiam la tago plilongiĝas je du partoj kaj sumiĝas al dek unu partoj, kaj la nokto pli mallongaiĝas kaj sumiĝas al sep partoj.
13. Kaj ĝi reiras orienten kaj eniras tra la sesa portalo, kaj leviĝas kaj subiras tra la sesa portalo tridek-unu matenojn pro sia signo.
14. En tiu tago la tago fariĝas pli longa ol la nokto, kaj la tago fariĝas duoble pli longa ol la nokto, kaj la tago fariĝas dek du partoj, kaj la nokto mallongiĝas kaj fariĝas ses partoj.
15. Kaj la suno leviĝas por mallongigi la tagon kaj plilongigi la nokton, kaj la suno revenas orienten kaj eniras tra la sesa pordo, kaj leviĝas tra ĝi kaj subiras tridek matenojn.
16. Kaj kiam tridek matenoj plenumiĝas, la tago malpliiĝas je precize unu parto, kaj fariĝas dek unu partoj, kaj la nokto sep.
17. Kaj la suno eliras tra tiu sesa pordo okcidente, kaj iras orienten kaj leviĝas en la kvina pordo dum tridek matenoj, kaj subiras okcidente denove en la kvina okcidenta pordo.
18. En tiu tago la tago malpliiĝas je du partoj, kaj sumiĝas al dek partoj kaj la nokto al ok partoj.
19. Kaj la suno eliras tra tiu kvina pordo kaj subiras tra la kvina pordo okcidente, kaj leviĝas tra la kvara pordo dum tridek unu matenoj pro sia signo, kaj subiras okcidente.
20. En tiu tago la tago egaliĝas kun la nokto, kaj fariĝas egallonga, kaj la nokto havas naŭ partojn kaj la tago naŭ partojn.
21. Kaj la suno leviĝas tra tiu pordo kaj subiras okcidente, kaj revenas orienten kaj leviĝas tridek matene en la tria pordo kaj subiras okcidente en la tria pordo.
22. Kaj en tiu tago la nokto fariĝas pli longa ol la tago, kaj la nokto fariĝas pli longa ol la nokto, kaj la tago pli mallonga ol la tago ĝis la trideka mateno, kaj la nokto havas precize dek partojn kaj la tago ok partojn.
23. Kaj la suno leviĝas tra tiu tria pordo kaj subiras tra la tria pordo okcidente kaj revenas orienten, kaj dum tridek matenoj leviĝas tra la dua pordo oriente, kaj simile subiras tra la dua pordo okcidente de la ĉielo.
24. Kaj en tiu tago la nokto konsistas el dek unu partoj kaj la tago el sep partoj.

25. Kaj la suno leviĝas en tiu tago tra tiu dua pordo kaj subiras okcidenten tra la dua pordo, kaj revenas orienten en la unuan pordon dum tridek unu matenoj, kaj subiras tra la unua pordo okcidente de la ĉielo.
26. Kaj en tiu tago la nokto fariĝas pli longa kaj duobliĝas kompare kun la tago: kaj la nokto havas precize dek du partojn kaj la tago ses.
27. Kaj la suno tiel trairis la partojn de sia orbito kaj turniĝas denove sur tiujn partojn de sia orbito, kaj eniras tiun portalon tridek matenojn kaj ankaŭ subiras okcidente kontraŭ ĝi.
28. Kaj en tiu nokto la nokto malplilongiĝis je naŭa parto, kaj la nokto fariĝis dek unu partoj kaj la tago sep partoj.
29. Kaj la suno revenis kaj eniris tra la dua pordo oriente, kaj revenas sur siajn partojn de sia orbito dum tridek matenoj, leviĝante kaj subirante.
30. Kaj en tiu tago la nokto mallongiĝas, kaj la nokto havas dek partojn kaj la tago ok.
31. Kaj en tiu tago la suno leviĝas tra tiu pordo, kaj subiras okcidente, kaj revenas orienten, kaj leviĝas tra la tria pordo dum tridek unu matenoj, kaj subiras okcidente de la ĉielo.
32. En tiu tago la nokto malpliiĝas kaj sumiĝas al naŭ partoj, kaj la tago al naŭ partoj, kaj la nokto egalas al la tago kaj la jaro estas precize laŭ siaj tagoj tricent sesdek kvar.
33. Kaj la longo de la tago kaj de la nokto, kaj la mallongeco de la tago kaj de la nokto ekestas -- per la sunfluo ĉi tiuj distingoj estas faritaj.
34. Tiel okazas, ke ĝia kurso fariĝas ĉiutage pli longa, kaj ĝia kurso ĉiunokte pli mallonga.
35. Kaj jen estas la leĝo kaj la vojo de la suno, kaj lia reveno tiel ofte kiel li revenas sesdek fojojn kaj leviĝas, t.e. la granda lumaĵo, kiu nomiĝas la suno, por ĉiam kaj eterne.
36. Kaj tio, kio tiel leviĝas, estas la granda lumaĵo, kaj estas tiel nomita laŭ sia aspekto, kiel la Sinjoro ordonis.
37. Kiel li leviĝas, tiel li subiras kaj ne malleviĝas, kaj ne ripozas, sed kuras tage kaj nokte, kaj lia lumo estas sepoble pli hela ol tiu de la luno; sed rilate al grandeco ili ambaŭ estas egalaj.

ĈAPITRO 73

1. Kaj post ĉi tiu leĝo mi vidis alian leĝon traktantan la pli malgrandan lumaĵon, kiu nomiĝas la Luno.
2. Kaj ŝia ĉirkaŭaĵo estas kiel la ĉirkaŭaĵo de la ĉielo, kaj ŝia ĉaro, en kiu ĝi veturas, estas pelata de la vento, kaj lumo estas donita al ĝi laŭ difinita mezuro.
3. Kaj ŝia leviĝo kaj subiro ŝanĝiĝas ĉiumonate: kaj ŝiaj tagoj estas kiel la tagoj de la suno, kaj kiam ŝia lumo estas unuforma, ĝi egalas al la sepa parto de la lumo de la suno.
4. Kaj tiel ŝi leviĝas. Kaj ŝia unua fazo en la oriento aperas en la trideka mateno: kaj en tiu tago ŝi fariĝas videbla, kaj konsistigas por vi la unuan fazon de la luno en la trideka tago kune kun la suno en la portalo kie la suno leviĝas.
5. Kaj duono de ĝi etendiĝas laŭ sepa parto, kaj ĝia tuta cirkonferenco estas malplena, sen lumo, escepte de sepa parto de ĝi kaj la dek-kvara parto de ĝia lumo.
6. Kaj kiam ŝi ricevas seponon de la duono de sia lumo, ŝia lumo egalas al sepono kaj duono de ĝi.
7. Kaj ŝi subiras kun la suno, kaj kiam la suno leviĝas, la luno leviĝas kun li kaj ricevas duonon de unu parto de la lumo, kaj en tiu nokto, komence de sia mateno, ĉe la komenco de la luna tago, la luno subiras kun la suno, kaj estas nevidebla tiun nokton kun la dek kvar partoj kaj duono de unu el ili.
8. Kaj ŝi leviĝas en tiu tago kun precize sepa parto, kaj eliras kaj retiriĝas de la sunleviĝo, kaj en siaj ceteraj tagoj ŝi fariĝas hela en la ceteraj dek tri partoj.

ĈAPITRO 74

1. Kaj mi vidis alian kurson, leĝon por ŝi, kaj kiel laŭ tiu leĝo ŝi plenumas sian monatan revolucion.
2. Kaj ĉiujn ĉi tiujn Uriel, la sankta anĝelo, kiu estas la gvidanto de ĉiuj, montris al mi, kaj iliajn poziciojn, kaj mi skribis iliajn poziciojn kiel li montris ilin al mi, kaj mi skribis iliajn monatojn kiaj ili estis, kaj la aspekton de iliaj lumoj ĝis dek kvin tagoj estis plenumitaj.
3. En unuopaj seppartoj ŝi plenumas sian tutan lumon en la oriento, kaj en unuopaj seppartoj plenumas sian tutan mallumon en la okcidento.
4. Kaj en certaj monatoj ŝi ŝanĝas siajn aranĝojn, kaj en certaj monatoj ŝi sekvas sian propran apartan vojon.
5. Post du monatoj la luno subiras kun la suno: en tiuj du mezaj portaloj la tria kaj la kvara.
6. Ŝi eliras dum sep tagoj, kaj turniĝas kaj revenas denove tra la portalo, kie la suno leviĝas, kaj plenumas sian tutan lumon: kaj ŝi retiriĝas de la suno, kaj post ok tagoj eniras la sesan portalon, tra kiu la suno eliras.
7. Kaj kiam la suno eliras tra la kvara pordo, ĝi eliras dum sep tagoj, ĝis ĝi eliras tra la kvina kaj revenas post sep tagoj al la kvara pordo kaj plenumas sian tutan lumon: kaj ĝi retiriĝas kaj eniras tra la unua pordo post ok tagoj.
8. Kaj ŝi revenas post sep tagoj en la kvaran portalon, el kiu la suno eliras.
9. Tiel mi vidis ilian pozicion -- kiel la lunoj leviĝis kaj la suno subiris en tiuj tagoj.
10. Kaj se kvin jaroj estas sumigitaj, la suno havas superfluaĵon de tridek tagoj, kaj ĉiuj tagoj, kiuj akumuliĝas al ĝi por unu el tiuj kvin jaroj, kiam ili estas plenaj, sumiĝas al 364 tagoj.
11. Kaj la superfluo de la suno kaj de la steloj estas ses tagoj: en 5 jaroj 6 tagoj ĉiujare faras 30 tagojn: kaj la luno malaperas post la suno kaj steloj ĝis la nombro de 30 tagoj.
12. Kaj la suno kaj la steloj enkondukas ĉiujn jarojn precize, tiel ke ili ne antaŭeniras nek prokrastas sian pozicion je unu tago ĝis eterneco; sed kompletigas la jarojn kun perfekta justeco en 364 tagoj.
13. En 3 jaroj estas 1092 tagoj, kaj en 5 jaroj 1820 tagoj, do en 8 jaroj estas 2912 tagoj.
14. Por la luno sole la tagoj sumiĝas en 3 jaroj al 1062 tagoj, kaj en 5 jaroj ĝi malfruas 50 tagojn: [t.e., al la sumo (de 1770) oni aldonu (1000 kaj) 62 tagojn.]
15. Kaj en 5 jaroj estas 1770 tagoj, tiel ke por la luno la tagoj en 8 jaroj sumiĝas al 2832 tagoj.
16. [Ĉar dum 8 jaroj ŝi malfruas je 80 tagoj], ĉiuj tagoj, kiujn ŝi malfruas dum 8 jaroj, estas 80.
17. Kaj la jaro estas precize kompletigita laŭ iliaj mondstacioj kaj la stacioj de la suno, kiuj leviĝas el la portaloj, tra kiuj ĝi (la suno) leviĝas kaj subiras 30 tagojn.

ĈAPITRO 75

1. Kaj la estroj de la miloj, kiuj estas metitaj super la tuta kreaĵo kaj super ĉiuj steloj, ankaŭ okupiĝas pri la kvar intermezuraj tagoj, kiuj estas neapartigeblaj de sia ofico, laŭ la kalkulo de la jaro, kaj ĉi tiuj servas dum la kvar tagoj, kiuj ne estas kalkulitaj en la kalkulo de la jaro.
2. Kaj pro ili homoj eraras en tio, ĉar tiuj lumaĵoj vere servas sur la mondostacioj, unu en la unua portalo, unu en la tria portalo de la ĉielo, unu en la kvara portalo, kaj unu en la sesa portalo, kaj la precizeco de la jaro estas plenumita per ĝiaj apartaj tricent sesdek kvar stacioj.
3. Ĉar la signojn kaj la tempojn kaj la jarojn kaj la tagojn montris al mi la anĝelo Uriel, kiun la Sinjoro de gloro starigis por ĉiam super ĉiuj lumaĵoj de la ĉielo, en la ĉielo kaj en la mondo, por ke ili regu sur la ĉielo kaj estu vidataj sur la tero, kaj estu gvidantoj por la tago kaj la nokto, t.e. la suno, luno kaj steloj, kaj ĉiuj servantaj kreitaĵoj, kiuj faras siajn rondirojn en ĉiuj ĉaroj de la ĉielo.
4. Simile Uriel montris al mi dek du pordojn, malfermitajn en la ĉirkaŭaĵo de la suna ĉaro en la ĉielo, tra kiuj la sunradioj eliras: kaj de ili varmo disvastiĝas sur la teron, kiam ili malfermiĝas je siaj difinitaj sezonoj.
5. Kaj por la ventoj kaj la spirito de la roso kiam ili malfermiĝas, starante malfermitaj en la ĉielo ĉe la finoj.
6. Koncerne la dek du pordojn en la ĉielo, ĉe la finoj de la tero, el kiuj eliras la suno, la luno kaj la steloj, kaj ĉiuj faroj de la ĉielo en la oriento kaj en la okcidento.
7. Estas multaj fenestroj malfermitaj maldekstre kaj dekstre de ili, kaj unu fenestro je sia difinita sezono produktas varmon, korespondante kiel ĉi tiuj faras al tiuj pordoj el kiuj la steloj eliras laŭ Li ordonis al ili, kaj kie ili subiras konforme al sia nombro.
8. Kaj mi vidis ĉarojn en la ĉielo, kurantajn en la mondo, super tiuj portaloj, en kiuj rondiras la steloj, kiuj neniam subiras.
9. Kaj unu estas pli granda ol ĉiuj aliaj, kaj ĝuste tiu iras tra la tuta mondo.

ĈAPITRO 76

1. Kaj ĉe la finoj de la tero mi vidis dek du pordojn malfermitajn al ĉiuj anguloj de la ĉielo, el kiuj eliras la ventoj kaj blovas super la tero.
2. Tri el ili estas malfermitaj ĉe la ĉielo, kaj tri okcidente, kaj tri dekstre de la ĉielo, kaj tri maldekstre.
3. Kaj la tri unuaj estas tiuj de la oriento, kaj tri estas de la nordo, kaj tri post ili estas ĉe la maldekstra flanko de la sudo, kaj tri de la okcidento.
4. Tra kvar el ĉi tiuj venas ventoj de beno kaj prospero, kaj el tiuj ok venas malutilaj ventoj: kiam ili estas senditaj, ili alportas detruon sur la tutan teron kaj sur la akvon sur ĝi, kaj sur ĉiujn, kiuj loĝas sur ĝi, kaj sur ĉion, kio estas en la akvo kaj sur la tero.
5. Kaj la unua vento el tiuj pordoj, nomata la orienta vento, eliras tra la unua pordo, kiu estas en la oriento, kliniĝante al la sudo: el ĝi venas dezerteco, sekeco, varmego kaj detruo.
6. Kaj tra la dua pordo en la mezo venas tio, kio konvenas, kaj de ĝi venas pluvo kaj frukteco kaj prospero kaj roso; kaj tra la tria pordo, kiu kuŝas norden, venas malvarmo kaj sekeco.
7. Kaj post ĉi tiuj eliras la sudaj ventoj tra tri pordoj: tra la unua pordo el ili, klinante orienten, eliras varmega vento.
8. Kaj tra la meza pordo apud ĝi eliras bonodoroj, kaj roso kaj pluvo, kaj prospero kaj sano.
9. Kaj tra la tria pordo, kiu kuŝas okcidente, eliras roso kaj pluvo, akridoj kaj dezerteco.
10. Kaj post ĉi tiuj la nordaj ventoj: el la sepa pordo en la oriento venas roso kaj pluvo, akridoj kaj dezerteco.
11. Kaj el la meza pordo venas rekte sano kaj pluvo kaj roso kaj prospero; kaj tra la tria pordo okcidente venas nuboj kaj prujno, kaj neĝo kaj pluvo, kaj roso kaj akridoj.
12. Kaj post ĉi tiuj [kvar] estas la okcidentaj ventoj: tra la unua pordo apud la nordo eliras roso kaj prujno, kaj malvarmo kaj neĝo kaj frosto.
13. Kaj el la meza pordo eliras roso kaj pluvo, kaj prospero kaj beno; kaj tra la lasta pordo, kiu apudas la sudon, eliras sekeco kaj dezerteco, kaj brulado kaj detruo.
14. Kaj la dek du pordoj de la kvar anguloj de la ĉielo estas per tio kompletigitaj, kaj ĉiujn iliajn leĝojn kaj ĉiujn iliajn plagojn kaj ĉiujn iliajn bonfarojn Mi montris al vi, mia filo Metuŝela.

ĈAPITRO 77

1. Kaj la unua kvartalo nomiĝas oriento, ĉar ĝi estas la unua: kaj la dua, sudo, ĉar la Plejaltulo malsupreniros tien, jes, tien en tute speciala senco malsupreniros Tiu, kiu estas benata por ĉiam.
2. Kaj la okcidenta parto estas nomata la malpliiĝinta, ĉar tie ĉiuj lumaĵoj de la ĉielo malkreskas kaj subiras.
3. Kaj la kvara parto, nomata nordo, estas dividita en tri partojn: la unua el ili estas por la loĝejo de homoj: kaj la dua enhavas akvajn marojn, kaj la abismojn kaj arbarojn kaj riverojn, kaj mallumon kaj nubojn; kaj la tria parto enhavas la ĝardenon de justeco.
4. Mi vidis sep altajn montojn, pli altajn ol ĉiuj montoj, kiuj estas sur la tero; kaj de tie eliras prujno, kaj pasas tagoj, sezonoj, kaj jaroj.
5. Mi vidis sur la tero sep riverojn pli grandajn ol ĉiuj riveroj: unu el ili, venante de la okcidento, verŝas sian akvon en la Grandan Maron.
6. Kaj ĉi tiuj du venas de la nordo al la maro kaj verŝas siajn akvojn en la Eritrean Maron en la oriento.
7. Kaj la ceteraj kvar eliras ĉe la norda flanko al sia propra maro, du el ili al la Eritrea Maro, kaj du en la Grandan Maron kaj tie elfluas, kaj iuj diras: en la dezerton.
8. Sep grandajn insulojn mi vidis sur la maro kaj sur la kontinento: du sur la kontinento kaj kvin sur la Granda Maro.

ĈAPITRO 78

1. Kaj la nomoj de la suno estas jenaj: la unua Orjârês, kaj la dua Tômâs.
2. Kaj la luno havas kvar nomojn: la unua nomo estas Asônjâ, la dua Eblâ, la tria Benâsê, kaj la kvara Erâe.
3. Tio estas la du grandaj lumaĵoj: ilia ĉirkaŭaĵo estas kiel la ĉirkaŭaĵo de la ĉielo, kaj la grandeco de la ĉirkaŭaĵo de ambaŭ estas sama.
4. En la cirkonferenco de la suno estas sep partoj de lumo, kiuj estas aldonitaj al ĝi pli ol al la luno, kaj en difinitaj

mezuroj ĝi estas transdonita ĝis la sepa parto de la suno estas elĉerpita.
5. Kaj ili leviĝis kaj eniris tra la pordoj de la okcidento, kaj faris sian rondiron norden, kaj eliris tra la pordoj de la oriento sur la vizaĝon de la ĉielo.
6. Kaj kiam la luno leviĝas, unu-kvarona parto aperas en la ĉielo: la lumo fariĝas plena en ĝi: en la dek-kvara tago ĝi plenumas sian lumon.
7. Kaj dek kvin partoj da lumo estas transdonitaj al ŝi ĝis la dekkvina tago, kiam ŝia lumo plenumiĝas, laŭ la signo de la jaro, kaj ŝi fariĝas dek kvin partoj, kaj la luno kreskas per la aldono de dek kvar partoj.
8. Kaj en sia malkreskado la luno malpliiĝas en la unua tago al dek kvar partoj de sia lumo, en la dua al dek tri partoj de lumo, en la tria al dek du, en la kvara al dek unu, en la kvina al dek, en la sesa al naŭ, en la sepa al ok, en la oka al sep, en la naŭa al ses, en la deka al kvin, en la dekunua al kvar, en la dekdua al tri, en la dektria al du, en la dek-kvara al duono de sepo, kaj ĝia tuta restanta lumo malaperas tute en la dekkvina.
9. Kaj en iuj monatoj la monato havas dudek naŭ tagojn kaj unufoje dudek ok.
10. Kaj Uriel montris al mi alian leĝon: kiam lumo transdoniĝas al la luno, kaj sur kiu flanko ĝi transdoniĝas al ŝi fare de la suno.
11. Dum la tuta periodo, dum kiu la luno kreskas en sia lumo, ĝi transdonas ĝin al si mem, kiam kontraŭe al la suno dum dek kvar tagoj, ŝia lumo plenumiĝas en la ĉielo, kaj kiam ĝi estas lumigita tra la tuta ĉielo, ŝia lumo plenumiĝas plene en la ĉielo.
12. Kaj en la unua tago ŝi estas nomata la novluno, ĉar en tiu tago la lumo leviĝas super ŝi.
13. Ŝi fariĝas plenluno ĝuste en la tago kiam la suno subiras okcidente, kaj de oriento ŝi leviĝas nokte, kaj la luno brilas la tutan nokton ĝis la suno leviĝas kontraŭ ŝi kaj la luno vidiĝas kontraŭ la suno.
14. Sur la flanko, de kie la lumo de la luno eliras, tie denove ĝi malkreskas ĝis la tuta lumo malaperas kaj ĉiuj tagoj de la monato finiĝas, kaj ĝia cirkonferenco estas malplena, sen lumo.
15. Kaj tri monatojn ŝi faras el tridek tagoj, kaj je sia tempo ŝi faras tri monatojn po dudek naŭ tagoj, en kiuj ŝi plenumas sian malkreskon en la unua periodo, kaj en la unua portalo dum cent sepdek sep tagoj.
16. Kaj dum ŝia eliro ŝi aperas dum tri monatoj, po tridek tagoj, kaj dum tri monatoj, po dudek naŭ tagoj.
17. Nokte ŝi aspektas kiel viro dum dudek tagoj ĉiufoje, kaj tage ŝi aspektas kiel la ĉielo, kaj estas nenio alia en ŝi krom ŝia lumo.

ĈAPITRO 79

1. Kaj nun, mia filo, mi montris al vi ĉion, kaj la leĝo de ĉiuj steloj de la ĉielo estas plenumita.
2. Kaj li montris al mi ĉiujn ĉi tiujn leĝojn por ĉiu tago, kaj por ĉiu tempo de regado, kaj por ĉiu jaro, kaj por ĝia eliro, kaj por la ordo preskribita por ĉiu monato kaj por ĉiu semajno:
3. Kaj la malkresko de la luno, kiu okazas en la sesa pordo: ĉar en ĉi tiu sesa pordo ĝia lumo plenumiĝas, kaj post tio estas la komenco de la malkresko:
4. Kaj la malkresko, kiu okazas ĉe la unua pordo en sia sezono, ĝis kiam cent sepdek sep tagoj plenumiĝos: kalkulitaj laŭ semajnoj, dudek kvin semajnoj kaj du tagoj.
5. Ŝi postrestas la sunon kaj la stelan ordon precize kvin tagojn en la daŭro de unu periodo, kaj kiam ĉi tiu loko, kiun vi vidas, estas trairita.
6. Tia estas la bildo kaj skizo de ĉiu lumaĵo, kiun Uriel, la ĉefanĝelo, kiu estas ilia gvidanto, montris al mi.

ĈAPITRO 80

1. Kaj en tiuj tagoj la anĝelo Uriel respondis kaj diris al mi: 'Jen, mi montris al vi ĉion, Ĥanoĥ, kaj mi malkaŝis ĉion al vi, por ke vi vidu ĉi tiun sunon kaj ĉi tiun lunon, kaj la gvidantojn de la steloj de la ĉielo kaj ĉiujn, kiuj turnas ilin, iliajn taskojn kaj tempojn kaj forirojn.
2. Kaj en la tagoj de la pekuloj la jaroj mallongiĝos, kaj ilia semo malfruos sur iliaj teroj kaj kampoj, kaj ĉio sur la tero ŝanĝiĝos kaj ne aperos en sia tempo; kaj la pluvo estos retenata, kaj la ĉielo retenos ĝin.
3. Kaj en tiuj tempoj la fruktoj de la tero estos malantaŭen, Kaj ne kreskos en sia tempo, Kaj la fruktoj de la arboj estos retenitaj en sia tempo.
4. Kaj la luno ŝanĝos sian ordon, Kaj ne aperos en sia tempo.
5. Kaj en tiuj tagoj la suno estos vidata, kaj li vojaĝos vespere sur la fino de la granda ĉaro okcidente, kaj brilos pli hele ol konforme al la ordo de lumo.
6. Kaj multaj ĉefoj de la steloj malobeos la ordon preskribitan. Kaj tiuj ŝanĝos siajn orbitojn kaj taskojn, Kaj ne aperos en la tempoj preskribitaj al ili.
7. Kaj la tuta ordo de la steloj estos kaŝita antaŭ la pekuloj, kaj la pensoj de la surteruloj eraros pri ili, kaj ili ŝanĝiĝos de ĉiuj siaj vojoj, kaj ili eraros kaj prenos ilin kiel diojn.
8. Kaj malbono multiĝos sur ilin, Kaj puno venos sur ilin Tiel ke ĝi detruos ĉion.

ĈAPITRO 81

1. Kaj li diris al mi: 'Observu, Ĥanoĥ, ĉi tiujn ĉielajn tabelojn, Kaj legu kio estas skribita sur ili, Kaj notu ĉiun individuan fakton.'
2. Kaj mi observis la ĉielajn tabelojn, kaj legis ĉion, kio estis skribita sur ili, kaj komprenis ĉion, kaj legis la libron de ĉiuj agoj de la homaro, kaj de ĉiuj karnuloj, kiuj estos sur la tero ĝis la plej malproksimaj generacioj.
3. Kaj tuj mi benis la grandan Sinjoron, la Reĝon de gloro por ĉiam, pro tio, ke Li kreis ĉiujn verkojn de la mondo, Kaj mi laŭdis la Sinjoron pro Lia pacienco, Kaj benis Lin pro la homidoj.
4. Kaj post tio mi diris: 'Feliĉa estas la homo, kiu mortas en justeco kaj boneco, Pri kiu ne estas skribita libro de maljusteco, Kaj kontraŭ kiu ne estos trovita tago de juĝo.'
5. Kaj tiuj sep sanktuloj venigis min kaj metis min sur la teron antaŭ la pordo de mia domo, kaj diris al mi: 'Rakontu ĉion al via filo Metuŝela, kaj montru al ĉiuj viaj infanoj, ke neniu karno estas justa antaŭ la Eternulo, ĉar Li estas ilia Kreinto.
6. Unu jaron ni lasos vin kun via filo, ĝis vi donos viajn lastajn ordonojn, por ke vi instruu viajn infanojn kaj

registru ĝin por ili, kaj atestu al ĉiuj viaj infanoj; kaj en la dua jaro ili prenos vin el sia mezo.
7. Fortiĝu via koro, ĉar la bonulo proklamos justecon al la bonulo; La justulo ĝojos kun la justulo, Kaj reciprokos gratulon.
8. Sed la pekuloj mortos kun la pekuloj, Kaj la defalinto falos kun la defalinto.
9. Kaj tiuj, kiuj praktikas justecon, mortos pro la agoj de homoj, kaj estos forprenitaj pro la agoj de la malpiuloj.
10. Kaj en tiuj tagoj ili ĉesis paroli al mi, kaj mi venis al mia popolo, benante la Sinjoron de la mondo.

ĈAPITRO 82

1. Kaj nun, mia filo Metuŝela, ĉion ĉi mi rakontas al vi kaj skribas por vi, kaj mi malkaŝis al vi ĉion, kaj donis al vi librojn pri ĉio ĉi: do konservu, mia filo Metuŝela, la librojn el la mano de via patro, kaj certigu, ke vi transdonu ilin al la generacioj de la mondo.
2. Mi donis Saĝon al vi kaj al viaj infanoj, Kaj al viaj infanoj, kiuj estos al vi, Por ke ili donu ĝin al siaj infanoj por generacioj, Tiun saĝon, kiu superas ilian penson.
3. Kaj tiuj, kiuj komprenas ĝin, ne dormos, sed aŭskultos per la orelo, por ke ili lernu ĉi tiun saĝon, kaj ĝi plaĉos al tiuj, kiuj manĝas ĝin, pli ol bona manĝaĵo.
4. Benataj estas ĉiuj justuloj, benataj estas ĉiuj, kiuj iras laŭ la vojo de justeco kaj ne pekas kiel la pekuloj, laŭ la kalkulo de ĉiuj siaj tagoj, en kiuj la suno trairas la ĉielon, enirante kaj elirante tra la pordoj dum tridek tagoj kun la kapoj de miloj de la ordo de la steloj, kune kun la kvar, kiuj estas intermetitaj, kiuj dividas la kvar partojn de la jaro, kiuj kondukas ilin kaj eniras kun ili kvar tagojn.
5. Pro ili homoj kulpos kaj ne kalkulos ilin en la tuta kalkulo de la jaro: jes, homoj kulpos kaj ne rekonos ilin precize.
6. Ĉar ili apartenas al la kalkulo de la jaro kaj estas vere registritaj sur ĝi por ĉiam, unu en la unua pordo kaj unu en la tria, kaj unu en la kvara kaj unu en la sesa, kaj la jaro estas kompletigita en tricent sesdek kvar tagoj.
7. Kaj ĝia raporto estas preciza kaj la registrita kalkulo estas ekzakta; ĉar la lumaĵojn, kaj monatojn kaj festojn, kaj jarojn kaj tagojn, montris kaj malkaŝis al mi Uriel, al kiu la Sinjoro de la tuta kreaĵo de la mondo subigis la armeon de la ĉielo.
8. Kaj li havas potencon super nokto kaj tago en la ĉielo por ke la lumo lumu al homoj - suno, luno kaj steloj, kaj ĉiuj potencoj de la ĉielo, kiuj rondiras en siaj rondaj ĉaroj.
9. Kaj jen estas la ordoj de la steloj, kiuj subiras en siaj lokoj, kaj en siaj sezonoj kaj festoj kaj monatoj.
10. Kaj jen estas la nomoj de tiuj, kiuj gvidas ilin, kiuj gardas, ke ili eniru laŭ siaj tempoj, laŭ siaj ordoj, laŭ siaj sezonoj, laŭ siaj monatoj, laŭ siaj periodoj de regado kaj laŭ siaj pozicioj.
11. Iliaj kvar gvidantoj, kiuj dividas la kvar partojn de la jaro, eniras unue; kaj post ili la dek du gvidantoj de la ordoj, kiuj dividas la monatojn; kaj por la tricent sesdek tagoj estas estroj super miloj, kiuj dividas la tagojn; kaj por la kvar intermezuraj tagoj estas la gvidantoj, kiuj dividas la kvar partojn de la jaro.
12. Kaj ĉi tiuj estroj super miloj estas intermetitaj inter gvidanto kaj gvidanto, ĉiu malantaŭ stacio, sed iliaj estroj faras la dividon. Kaj jen estas la nomoj de la estroj, kiuj dividas la kvar partojn de la jaro, kiuj estas ordinitaj: Mîlkî'êl, Hel'emmêlêk, kaj Mêl'êjal, kaj Nârêl.
13. Kaj la nomoj de tiuj, kiuj gvidas ilin: Adnâr'êl, Îjâsûsa'êl kaj 'Elômê'êl - ĉi tiuj tri sekvas la gvidantojn de la ordoj,
14. kaj estas unu, kiu sekvas la tri gvidantojn de la ordenoj, kiuj sekvas tiujn gvidantojn de stacioj, kiuj dividas la kvar partojn de la jaro.
15. En la komenco de la jaro leviĝas unue kaj regas Melkejâl, kiu nomiĝas Tam'âinî kaj suno, kaj ĉiuj tagoj de lia regado dum li regas estas naŭdek unu tagoj.
16. Kaj jen estas la signoj de la tagoj, kiuj estos videblaj sur la tero en la tagoj de lia regado: ŝvito, kaj varmego, kaj trankvileco; kaj ĉiuj arboj portas fruktojn, kaj folioj produktas sur ĉiuj arboj, kaj la rikolto de tritiko, kaj la rozoj, kaj ĉiuj floroj, kiuj elkreskas en la kampo, sed la arboj de la vintra sezono velkas.
17. Kaj jen estas la nomoj de la estroj, kiuj estas sub ili: Berka'êl, Zêlebs'êl, kaj alia, kiu estas aldonita kiel estro de mil, nomata Hîlûjâsĕph: kaj la tagoj de la regado de ĉi tiu estro finiĝis.
18. La sekva gvidanto post li estas Hêl'emmêlêk, kiun oni nomas la brilanta suno, kaj ĉiuj tagoj de lia lumo estas naŭdek unu tagoj.
19. Kaj jen estas la signoj de liaj tagoj sur la tero: varmego kaj sekeco, kaj la arboj maturigas siajn fruktojn kaj donas ĉiujn siajn fruktojn maturajn kaj pretajn, kaj la ŝafoj pariĝas kaj gravediĝas, kaj ĉiuj fruktoj de la tero estas kolektitaj, kaj ĉio, kio estas sur la kampo, kaj la vinpremejo; tio okazas en la tagoj de lia regado.
20. Jen estas la nomoj, kaj la ordoj, kaj la estroj de tiuj milestroj: Gidâ'îjal, Kê'êl, kaj Hê'êl, kaj la nomo de la milestro, kiu estas aldonita al ili, Asfâ'êl; kaj la tagoj de lia regado finiĝas.

ĈAPITRO 83

1. Kaj nun, mia filo Metuŝela, mi montros al vi ĉiujn miajn viziojn, kiujn mi vidis, rakontante ilin antaŭ vi.
2. Du viziojn mi vidis antaŭ ol mi prenis edzinon, kaj unu estis tute malsimila al la alia: la unuan kiam mi lernis skribi: la duan antaŭ ol mi prenis vian patrinon, kiam mi vidis teruran vizion. Kaj pri ili mi preĝis al la Sinjoro.
3. Mi kuŝis en la domo de mia avo Mahalalel, kiam mi vidis en vizio kiel la ĉielo kolapsis kaj estis forportita kaj falis sur la teron.
4. Kaj kiam ĝi falis sur la teron, mi vidis kiel la tero estis englutita en granda abismo, kaj montoj estis pendantaj sur montoj, kaj montetoj sinkis sur montetojn, kaj altaj arboj estis deŝiritaj de siaj trunkoj, kaj ĵetitaj malsupren kaj sinkis en la abismon.
5. Kaj tiam vorto falis en mian buŝon, kaj mi levis mian voĉon por krii laŭte, kaj diris: 'La tero estas detruita.'
6. Kaj mia avo Mahalalel vekis min dum mi kuŝis apud li, kaj diris al mi: 'Kial vi tiel ploras, mia filo, kaj kial vi faras tian lamentadon?'
7. Kaj mi rakontis al li la tutan vizion, kiun mi vidis, kaj li diris al mi: 'Teruran aferon vi vidis, mia filo, kaj gravan signifon havas via sonĝvizio pri la sekretoj de ĉiuj pekoj de

la tero: ĝi devas sinki en la abismon kaj esti detruita per granda detruo.
8. Kaj nun, mia filo, leviĝu kaj petu la Sinjoron de gloro, ĉar vi estas kredanto, ke restaĵo restu sur la tero, kaj ke Li ne detruu la tutan teron.
9. Mia filo, el la ĉielo ĉio ĉi venos sur la teron, kaj sur la teron estos granda detruo.
10. Post tio mi leviĝis kaj preĝis kaj petegis kaj petis, kaj skribis mian preĝon por la generacioj de la mondo, kaj mi montros ĉion al vi, mia filo Metuŝela.
11. Kaj kiam mi malsupreniris kaj vidis la ĉielon, kaj la sunon leviĝantan oriente, kaj la lunon subirantan okcidente, kaj kelkajn stelojn, kaj la tutan teron, kaj ĉion kiel Li konis ĝin en la komenco, tiam mi benis la Sinjoron de juĝo kaj laŭdis Lin, ĉar Li igis la sunon eliri el la fenestroj de la oriento, kaj li supreniris kaj leviĝis sur la vizaĝon de la ĉielo, kaj ekiris kaj daŭre trairis la vojon montritan al li.

ĈAPITRO 84

1. Kaj mi levis miajn manojn en justeco kaj benis la Sanktulon kaj Grandan, kaj parolis per la spiro de mia buŝo, kaj per la lango de karno, kiun Dio kreis por la infanoj de la karno de homoj, por ke ili parolu per ĝi, kaj Li donis al ili spiron kaj langon kaj buŝon, por ke ili parolu per ĝi:
2. 'Benata Vi estu, ho Sinjoro, Reĝo, Granda kaj potenca en Via grandeco, Sinjoro de la tuta kreaĵo de la ĉielo, Reĝo de reĝoj kaj Dio de la tuta mondo. Kaj Via potenco kaj reĝeco kaj grandeco restas por ĉiam kaj eterne, Kaj tra ĉiuj generacioj Via regno; Kaj ĉiuj ĉieloj estas Via trono por ĉiam, Kaj la tuta tero estas Via piedbenketo por ĉiam kaj eterne.
3. Ĉar Vi kreis kaj Vi regas ĉion, Kaj nenio estas tro malfacila por Vi, Saĝo ne foriras de la loko de Via trono, Nek deturniĝas de Via ĉeesto. Kaj Vi scias kaj vidas kaj aŭdas ĉion, Kaj nenio estas kaŝita de Vi, ĉar Vi vidas ĉion.
4. Kaj nun la anĝeloj de Viaj ĉieloj kulpas pri sia kulpo, Kaj sur la karno de homoj restas Via kolero ĝis la granda tago de juĝo.
5. Kaj nun, ho Dio kaj Sinjoro kaj Granda Reĝo, mi petegas kaj petegas Vin plenumi mian preĝon, lasi al mi idaron sur la tero, kaj ne detrui la tutan homan karnon, kaj fari la teron sen loĝantoj, por ke estu eterna detruo.
6. Kaj nun, mia Sinjoro, ekstermu de la tero la karnon, kiu ekscitis Vian koleron, sed la karnon de justeco kaj honesteco establigu kiel planton de la eterna semo, kaj ne kaŝu Vian vizaĝon de la preĝo de Via servanto, ho Sinjoro.

ĈAPITRO 85

1. Kaj post tio mi vidis alian sonĝon, kaj mi montros la tutan sonĝon al vi, mia filo.
2. Kaj Ĥanoĥ levis sian voĉon kaj diris al sia filo Metuŝelaĥ: Al vi, mia filo, mi parolos; aŭskultu miajn vortojn, klinu vian orelon al la sonĝvizio de via patro.
3. Antaŭ ol mi prenis vian patrinon Edna, mi vidis en vizio sur mia lito, kaj jen virbovo eliris el la tero, kaj tiu virbovo estis blanka; kaj post ĝi eliris junbovino, kaj kune kun ĉi tiu eliris du virbovoj, unu nigra kaj la alia ruĝa.
4. Kaj tiu nigra virbovo kornumis la ruĝan kaj persekutis lin trans la teron, kaj tiam mi ne plu povis vidi tiun ruĝan virbovon.
5. Sed tiu nigra virbovo kreskis kaj tiu junbovino iris kun li, kaj mi vidis, ke multaj virbovoj eliris de li, kiuj similis lin kaj sekvis lin.
6. Kaj tiu bovino, tiu unua, foriris de la ĉeesto de tiu unua bovo por serĉi tiun ruĝan, sed ne trovis ĝin, kaj ploris pri ĝi per granda lamentado kaj serĉis ĝin.
7. Kaj mi rigardis ĝis tiu unua virbovo venis al ŝi kaj trankviligis ŝin, kaj de tiu tempo pluen ŝi ne plu ploris.
8. Kaj post tio ŝi naskis alian blankan taŭron, kaj post li ŝi naskis multajn taŭrojn kaj nigrajn bovinojn.
9. Kaj mi vidis en mia sonĝo, ke tiu blanka virbovo same kreskis kaj fariĝis granda blanka virbovo, kaj el Li devenis multaj blankaj virbovoj, kaj ili similis al Li. Kaj ili komencis naskigi multajn blankajn virbovojn, kiuj similis al ili, unu post la alia, eĉ multajn.

ĈAPITRO 86

1. Kaj denove mi vidis per miaj okuloj dum mi dormis, kaj mi vidis la ĉielon supre, kaj jen stelo falis el la ĉielo, kaj ĝi leviĝis kaj manĝis kaj paŝtiĝis inter tiuj bovoj.
2. Kaj post tio mi vidis la grandajn kaj la nigrajn bovojn, kaj jen ili ĉiuj ŝanĝis siajn stalojn kaj paŝtejojn kaj siajn brutojn, kaj komencis vivi unu kun la alia.
3. Kaj denove mi vidis en la vizio, kaj rigardis al la ĉielo, kaj jen mi vidis multajn stelojn malsupreniri kaj ĵeti sin malsupren de la ĉielo al tiu unua stelo, kaj ili fariĝis bovoj inter tiuj brutoj kaj paŝtiĝis kun ili inter ili.
4. Kaj mi rigardis ilin kaj vidis, kaj jen ili ĉiuj eligis siajn genitalojn, kiel ĉevalojn, kaj komencis kovri la bovinojn de la bovoj, kaj ili ĉiuj gravediĝis kaj naskis elefantojn, kamelojn kaj azenojn.
5. Kaj ĉiuj bovoj timis ilin kaj ektremis pro ili, kaj komencis mordi per siaj dentoj kaj manĝi, kaj korni per siaj kornoj.
6. Kaj ili komencis, krome, formanĝi tiujn bovojn; kaj jen ĉiuj infanoj de la tero komencis tremi kaj tremi antaŭ ili kaj forkuri de ili.

ĈAPITRO 87

1. Kaj denove mi vidis, kiel ili komencis kornobati unu la alian kaj formanĝi unu la alian, kaj la tero komencis laŭte krii.
2. Kaj mi levis miajn okulojn denove al la ĉielo, kaj mi vidis en la vizio, kaj jen eliris el la ĉielo estaĵoj, kiuj estis kiel blankaj homoj: kaj kvar eliris el tiu loko kaj tri kun ili.
3. Kaj tiuj tri, kiuj laste eliris, kaptis min per la mano kaj levis min, for de la generacioj de la tero, kaj levis min al alta loko, kaj montris al mi turon levitan alte super la tero, kaj ĉiuj montetoj estis pli malaltaj.
4. Kaj unu diris al mi: 'Restu ĉi tie ĝis vi vidos ĉion, kio okazas al tiuj elefantoj, kameloj kaj azenoj, kaj la steloj kaj la bovoj, kaj ĉio el ili.'

ĈAPITRO 88

1. Kaj mi vidis unu el tiuj kvar, kiuj eliris unue, kaj li kaptis la unuan stelon, kiu falis el la ĉielo, kaj ligis ĝin mane kaj piede kaj ĵetis ĝin en abismon; nun tiu abismo estis mallarĝa kaj profunda, kaj terura kaj malluma.
2. Kaj unu el ili eltiris glavon kaj donis ĝin al tiuj elefantoj kaj kameloj kaj azenoj: tiam ili komencis sin frapi unu la alian, kaj la tuta tero tremis pro ili.
3. Kaj dum mi rigardis en la vizio, jen unu el tiuj kvar, kiuj eliris, ŝtonigis ilin el la ĉielo, kaj kolektis kaj prenis ĉiujn grandajn stelojn, kies seksumiloj estis kiel tiuj de ĉevaloj, kaj ligis ilin ĉiujn mane kaj piede, kaj ĵetis ilin en la abismon de la tero.

ĈAPITRO 89

1. Kaj unu el tiuj kvar iris al tiu blanka virbovo kaj instruis lin en sekreto, sen ke li timiĝu: li naskiĝis virbovo kaj fariĝis homo, kaj konstruis por si grandan vazon kaj loĝis sur ĝi; kaj tri virbovoj loĝis kun li en tiu vazo kaj ili estis kovritaj.
2. Kaj denove mi levis miajn okulojn al la ĉielo kaj vidis altan tegmenton, kun sep akvotorentoj sur ĝi, kaj tiuj torentoj fluis kun multe da akvo en enfermaĵon.
3. Kaj mi denove vidis, kaj jen fontanoj malfermiĝis sur la surfaco de tiu granda ĉirkaŭbarilo, kaj tiu akvo komencis ŝveliĝi kaj leviĝi sur la surfacon, kaj mi vidis tiun ĉirkaŭbarilon ĝis ĝia tuta surfaco estis kovrita per akvo.
4. Kaj la akvo, la mallumo, kaj la nebulo pligrandiĝis sur ĝi; kaj dum mi rigardis la altecon de tiu akvo, tiu akvo leviĝis super la altecon de tiu ĉirkaŭbarilo, kaj fluis super tiu ĉirkaŭbarilo, kaj ĝi staris sur la tero.
5. Kaj ĉiuj brutoj de tiu ĉirkaŭbarilo estis kolektitaj ĝis mi vidis kiel ili sinkis kaj estis englutitaj kaj pereis en tiu akvo.
6. Sed tiu ŝipo flosis sur la akvo, dum ĉiuj bovoj kaj elefantoj kaj kameloj kaj azenoj sinkis al la fundo kun ĉiuj bestoj, tiel ke mi ne plu povis vidi ilin, kaj ili ne povis eskapi, sed pereis kaj sinkis en la profundon.
7. Kaj denove mi vidis en la vizio ĝis tiuj akvotorentoj estis forigitaj de tiu alta tegmento, kaj la abismoj de la tero estis ebenigitaj kaj aliaj abismoj estis malfermitaj.
8. Tiam la akvo komencis flui malsupren en ĉi tiujn, ĝis la tero fariĝis videbla; sed tiu ujo sidiĝis sur la tero, kaj la mallumo malaperis kaj lumo aperis.
9. Sed tiu blanka virbovo, kiu fariĝis homo, eliris el tiu ujo, kaj la tri virbovoj kun li, kaj unu el tiuj tri estis blanka kiel tiu virbovo, kaj unu el ili estis ruĝa kiel sango, kaj unu nigra: kaj tiu blanka virbovo foriris de ili.

10-27. De la Morto de Noa ĝis la Eliro.

10. Kaj ili komencis naski kampajn bestojn kaj birdojn, tiel ke ekestis diversaj genroj: leonoj, tigroj, lupoj, hundoj, hienoj, aproj, vulpoj, sciuroj, porkoj, falkoj, vulturoj, milvoj, agloj kaj korvoj; kaj inter ili naskiĝis blanka virbovo.
11. Kaj ili komencis mordi unu la alian; sed tiu blanka virbovo, kiu naskiĝis inter ili, naskigis sovaĝan azenon kaj blankan virbovon kun ĝi, kaj la sovaĝaj azenoj multiĝis.
12. Sed tiu virbovo, kiu naskiĝis de li, naskigis nigran apron kaj blankan ŝafon; kaj la unua naskigis multajn aprojn, sed tiu ŝafo naskigis dek du ŝafojn.
13. Kaj kiam tiuj dek du ŝafoj kreskis, ili lasis unu el ili al la azenoj, kaj tiuj azenoj denove lasis tiun ŝafon al la lupoj, kaj tiu ŝafo elkreskis inter la lupoj.
14. Kaj la Eternulo kondukis la dek unu ŝafojn, por ke ili loĝu kun ĝi kaj paŝtiĝu kun ĝi inter la lupoj; kaj ili multiĝis kaj fariĝis multaj ŝafaroj.
15. Kaj la lupoj komencis timi ilin, kaj ili subpremis ilin ĝis ili detruis iliajn idojn, kaj ili ĵetis iliajn idojn en riveron de multe da akvo: sed tiuj ŝafoj komencis laŭte krii pro siaj idoj, kaj plendi al sia Sinjoro.
16. Kaj ŝafo, kiu estis savita de la lupoj, forkuris kaj saviĝis al la sovaĝaj azenoj; kaj mi vidis la ŝafojn, kiel ili lamentis kaj kriis, kaj petegis sian Sinjoron per sia tuta forto, ĝis tiu Sinjoro de la ŝafoj malsupreniris ĉe la voĉo de la ŝafoj el alta loĝejo, kaj venis al ili kaj paŝtigis ilin.
17. Kaj Li alvokis tiun ŝafon, kiu eskapis la lupojn, kaj parolis al ĝi pri la lupoj, ke ĝi admonu ilin ne tuŝi la ŝafojn.
18. Kaj la ŝafo iris al la lupoj laŭ la vorto de la Sinjoro, kaj alia ŝafo renkontis ĝin kaj iris kun ĝi, kaj la du iris kaj eniris kune en la kunvenon de tiuj lupoj, kaj parolis kun ili kaj admonis ilin ne tuŝi la ŝafojn de nun.
19. Kaj tiam mi vidis la lupojn, kaj kiel ili fortege subpremis la ŝafojn per sia tuta povo; kaj la ŝafoj laŭte kriis.
20. Kaj la Sinjoro venis al la ŝafoj, kaj ili komencis frapi tiujn lupojn: kaj la lupoj komencis ĝemi; sed la ŝafoj kvietiĝis kaj tuj ĉesis krii.
21. Kaj mi vidis la ŝafojn ĝis ili foriris el inter la lupoj; sed la okuloj de la lupoj estis blindigitaj, kaj tiuj lupoj foriris persekutante la ŝafojn per sia tuta povo.
22. Kaj la Sinjoro de la ŝafoj iris kun ili, kiel ilia gvidanto, kaj ĉiuj Liaj ŝafoj sekvis Lin: kaj lia vizaĝo estis brila kaj glora kaj terura por vidi.
23. Sed la lupoj komencis persekuti tiujn ŝafojn ĝis ili atingis maron da akvo.
24. Kaj tiu maro disiĝis, kaj la akvo staris ambaŭflanke antaŭ ilia vizaĝo, kaj ilia Sinjoro kondukis ilin kaj metis Sin inter ilin kaj la lupoj.
25. Kaj ĉar tiuj lupoj ankoraŭ ne vidis la ŝafojn, ili eniris la mezon de tiu maro, kaj la lupoj sekvis la ŝafojn, kaj tiuj lupoj kuris post ili en tiun maron.
26. Kaj kiam ili vidis la Sinjoron de la ŝafoj, ili turnis sin por forkuri antaŭ Lia vizaĝo, sed tiu maro kolektiĝis kaj fariĝis tia, kia ĝi estis kreita, kaj la akvo ŝveliĝis kaj altiĝis ĝis ĝi kovris tiujn lupojn.
27. Kaj mi vidis ĝis ĉiuj lupoj, kiuj persekutis tiujn ŝafojn, pereis kaj dronis.

28-40. Izrael en la Dezerto, la Dono de la Leĝo, la Eniro en Palestinon.

28. Sed la ŝafoj eskapis el tiu akvo kaj iris en dezerton, kie estis nek akvo nek herbo; kaj ili komencis malfermi siajn okulojn kaj vidi; kaj mi vidis la Sinjoron de la ŝafoj paŝti ilin kaj doni al ili akvon kaj herbon, kaj tiun ŝafon iri kaj gvidi ilin.
29. Kaj tiu ŝafo supreniris al la pinto de tiu alta roko, kaj la Sinjoro de la ŝafoj sendis ĝin al ili.

30. Kaj post tio mi vidis la Sinjoron de la ŝafoj, kiu staris antaŭ ili, kaj Lia aspekto estis granda kaj terura kaj majesta, kaj ĉiuj tiuj ŝafoj vidis Lin kaj ektimis antaŭ Lia vizaĝo.
31. Kaj ĉiuj timis kaj tremis pro Li, kaj ili kriis al tiu ŝafo kun ili, kiu estis inter ili: "Ni ne povas stari antaŭ nia Sinjoro aŭ rigardi Lin."
32. Kaj tiu ŝafo, kiu kondukis ilin, denove supreniris al la supro de tiu roko, sed la ŝafo komencis blindiĝi kaj devagi de la vojo, kiun li montris al ili, sed tiu ŝafo ne sciis pri tio.
33. Kaj la Sinjoro de la ŝafoj forte koleris kontraŭ ili, kaj tiu ŝafo malkovris ĝin, kaj malsupreniris de la supro de la roko, kaj venis al la ŝafoj, kaj trovis la plejparton de ili blindigitaj kaj falintaj.
34. Kaj kiam ili vidis ĝin, ili timis kaj tremis pro ĝia ĉeesto, kaj deziris reiri al siaj ŝafejoj.
35. Kaj tiu ŝafo kunprenis aliajn ŝafojn, kaj venis al tiuj ŝafoj, kiuj defalis, kaj komencis buĉi ilin; kaj la ŝafoj timis ĝian ĉeeston, kaj tiel tiu ŝafo revenigis tiujn ŝafojn, kiuj defalis, kaj ili revenis al siaj staloj.
36. Kaj mi vidis en ĉi tiu vizio ĝis tiu ŝafo fariĝis homo kaj konstruis domon por la Sinjoro de la ŝafoj, kaj metis ĉiujn ŝafojn en tiun domon.
37. Kaj mi vidis ĝis ĉi tiu ŝafo, kiu renkontis tiun ŝafon, kiu gvidis ilin, endormiĝis; kaj mi vidis ĝis ĉiuj grandaj ŝafoj pereis kaj malgrandaj ŝafoj leviĝis anstataŭ ili, kaj ili venis al paŝtejo kaj alproksimiĝis al akvoreto.
38. Tiam tiu ŝafo, ilia gvidanto, kiu fariĝis homo, retiriĝis de ili kaj endormiĝis, kaj ĉiuj ŝafoj serĉis ĝin kaj ploris super ĝi per laŭta kriado.
39. Kaj mi vidis ĝis ili ĉesis plori pro tiu ŝafo kaj transiris tiun rivereton de akvo, kaj tie leviĝis la du ŝafoj kiel gvidantoj anstataŭ tiuj, kiuj gvidis ilin, kaj endormiĝis.
40. Kaj mi rigardis ĝis la ŝafoj venis al bona loko, kaj agrabla kaj belega lando, kaj mi rigardis ĝis tiuj ŝafoj estis sataj; kaj tiu domo staris inter ili en la agrabla lando.

41-50. De la tempo de la Juĝistoj ĝis la konstruado de la Templo.

41. Kaj kelkfoje iliaj okuloj malfermiĝis, kaj kelkfoje blindiĝis, ĝis alia ŝafo leviĝis kaj kondukis ilin kaj revenigis ilin ĉiujn, kaj iliaj okuloj malfermiĝis.
42. Kaj la hundoj kaj la vulpoj kaj la aproj komencis formanĝi tiujn ŝafojn ĝis la Sinjoro de la ŝafoj levis alian ŝafon, virŝafon el ilia mezo, kiu gvidis ilin.
43. Kaj tiu virŝafo komencis kornobati ambaŭflanke tiujn hundojn, vulpojn kaj aprojn ĝis li ekstermis ilin ĉiujn.
44. Kaj tiu ŝafo, kies okuloj malfermiĝis, vidis tiun virŝafon, kiu estis inter la ŝafoj, ĝis ĝi forlasis sian gloron kaj komencis kornobati tiujn ŝafojn, kaj piedpremis ilin, kaj kondutis maldece.
45. Kaj la Sinjoro de la ŝafoj sendis la ŝafidon al alia ŝafido kaj levis ĝin al esti virŝafo kaj estro de la ŝafoj anstataŭ tiu virŝafo, kiu perdis sian gloron.
46. Kaj ĝi iris al ĝi kaj parolis al ĝi sola, kaj levis ĝin al virŝafo, kaj faris ĝin la princo kaj gvidanto de la ŝafoj; sed dum ĉio ĉi tiuj aferoj tiuj hundoj subpremis la ŝafojn.
47. Kaj la unua virŝafo persekutis tiun duan virŝafon, kaj tiu dua virŝafo leviĝis kaj forkuris antaŭ ĝi; kaj mi vidis, ĝis tiuj hundoj faligis la unuan virŝafon.
48. Kaj tiu dua virŝafo leviĝis kaj kondukis la malgrandajn ŝafetojn.
49. Kaj tiuj ŝafoj kreskis kaj multiĝis; sed ĉiuj hundoj, kaj vulpoj, kaj aproj timis kaj forkuris antaŭ ĝi, kaj tiu virŝafo kornobatis kaj mortigis la sovaĝajn bestojn, kaj tiuj sovaĝaj bestoj jam ne havis potencon inter la ŝafoj kaj ne plu rabis de ili ion ajn. Kaj tiu virŝafo naskigis multajn ŝafojn kaj endormiĝis; kaj malgranda ŝafeto fariĝis virŝafo anstataŭ ĝi, kaj fariĝis princo kaj gvidanto de tiuj ŝafoj.
50. Kaj tiu domo fariĝis granda kaj larĝa, kaj ĝi estis konstruita por tiuj ŝafoj: kaj turo alta kaj granda estis konstruita sur la domo por la Sinjoro de la ŝafoj, kaj tiu domo estis malalta, sed la turo estis alta kaj alta, kaj la Sinjoro de la ŝafoj staris sur tiu turo kaj ili ofertis plenan tablon antaŭ Li.

51-67. La Du Regnoj de Izrael kaj Judujo, ĝis la Detruo de Jerusalemo.

51. Kaj denove mi vidis tiujn ŝafojn, ke ili denove eraris kaj iris multajn vojojn, kaj forlasis sian domon, kaj la Sinjoro de la ŝafoj vokis kelkajn el inter la ŝafoj kaj sendis ilin al la ŝafoj, sed la ŝafoj komencis buĉi ilin.
52. Kaj unu el ili saviĝis kaj ne estis mortigita, kaj ĝi forkuris kaj laŭte kriis super la ŝafo; kaj ili provis mortigi ĝin, sed la Sinjoro de la ŝafoj savis ĝin de la ŝafoj, kaj alportis ĝin al mi, kaj igis ĝin loĝi tie.
53. Kaj multajn aliajn ŝafojn Li sendis al tiuj ŝafoj por atesti al ili kaj lamenti pri ili.
54. Kaj post tio mi vidis, ke kiam ili forlasis la domon de la Eternulo kaj Lian turon, ili tute defalis, kaj iliaj okuloj blindiĝis; kaj mi vidis la Sinjoron de la ŝafoj, kiel Li faris multan buĉadon inter ili en iliaj gregoj, ĝis tiuj ŝafoj invitis tiun buĉadon kaj perfidis Lian lokon.
55. Kaj Li transdonis ilin en la manojn de la leonoj kaj tigroj, kaj lupoj kaj hienoj, kaj en la manojn de la vulpoj, kaj al ĉiuj sovaĝaj bestoj, kaj tiuj sovaĝaj bestoj komencis disŝiri tiujn ŝafojn.
56. Kaj Mi vidis, ke Li forlasis ilian domon kaj ilian turon, kaj transdonis ilin ĉiujn en la manojn de la leonoj, por disŝiri kaj formanĝi ilin, en la manojn de ĉiuj sovaĝaj bestoj.
57. Kaj mi komencis laŭte krii per mia tuta povo, kaj apelacii al la Sinjoro de la ŝafoj, kaj prezenti al Li rilate al la ŝafoj, ke ili estis formanĝitaj de ĉiuj sovaĝaj bestoj.
58. Sed Li restis netuŝita, kvankam Li vidis ĝin, kaj ĝojis, ke ili estis formanĝitaj kaj englutitaj kaj prirabitaj, kaj lasis ilin por esti formanĝitaj en la manoj de ĉiuj bestoj.
59. Kaj Li alvokis sepdek paŝtistojn kaj lasis la ŝafojn al ili, por ke ili paŝtu ilin, kaj Li diris al la paŝtistoj kaj iliaj kunuloj: "Ĉiu el vi paŝtu la ŝafojn de nun, kaj faru ĉion, kion mi ordonos al vi."
60. Kaj Mi transdonos ilin al vi laŭregule kalkulitajn, kaj diros al vi, kiuj el ili devas esti ekstermitaj — kaj detruu ilin." Kaj Li transdonis al ili tiujn ŝafojn.
61. Kaj Li alvokis alian kaj diris al li: "Observu kaj atentu ĉion, kion la paŝtistoj faros al tiuj ŝafoj; ĉar ili pereigos pli da ili ol mi ordonis al ili.
62. Kaj ĉiun troon kaj detruon, kiun la paŝtistoj faros, registru kiom multajn ili detruos laŭ mia ordono kaj kiom

multajn laŭ sia propra kaprico; registru kontraŭ ĉiu individua paŝtisto la tutan detruon, kiun li faras.
63. Kaj legu antaŭ mi laŭnombre kiom multajn ili pereigas, kaj kiom multajn ili transdonas por detruo, por ke mi havu ĉi tion kiel ateston kontraŭ ili, kaj sciu ĉiun faron de la paŝtistoj, por ke mi komprenu kaj vidu kion ili faras, ĉu ili obeas mian ordonon, kiun mi ordonis al ili aŭ ne.
64. Sed ili ne scios ĝin, kaj vi ne deklaros ĝin al ili, nek admonu ilin, sed nur registru kontraŭ ĉiu individuo la tutan detruon, kiun la paŝtistoj faras ĉiu en sia tempo, kaj prezentu ĉion antaŭ mi."
65. Kaj mi vidis, ĝis tiuj paŝtistoj paŝtiĝis en sia tempo, kaj ili komencis buĉi kaj detrui pli ol estis ordonite al ili, kaj ili transdonis tiujn ŝafojn en la manojn de la leonoj.
66. Kaj la leonoj kaj tigroj manĝis kaj formanĝis la plejparton de tiuj ŝafoj, kaj la aproj manĝis kune kun ili; kaj ili bruligis tiun turon kaj detruis tiun domon.
67. Kaj mi fariĝis treege malĝoja pri tiu turo, ĉar tiu domo de la ŝafoj estis detruita, kaj poste mi ne povis vidi, ĉu tiuj ŝafoj eniris tiun domon.

68-71. Unua Periodo de la Anĝelaj Regantoj -- de la Detruo de Jerusalemo ĝis la Reveno el la Kaptiteco.

68. Kaj la paŝtistoj kaj iliaj kunuloj transdonis tiujn ŝafojn al ĉiuj sovaĝaj bestoj, por formanĝi ilin, kaj ĉiu el ili ricevis en sia tempo difinitan nombron: estis skribite de la alia en libro kiom da ili ĉiu el ili ekstermis.
69. Kaj ĉiu mortigis kaj detruis multe pli ol estis preskribite; kaj mi komencis plori kaj lamenti pro tiuj ŝafoj.
70. Kaj tiel en la vizio mi vidis tiun, kiu skribis, kiel li skribis ĉiun, kiu estis detruita de tiuj paŝtistoj, tage post tago, kaj portis supren kaj metis malsupren kaj montris efektive la tutan libron al la Sinjoro de la ŝafoj - eĉ ĉion, kion ili faris, kaj ĉion, kion ĉiu el ili forigis, kaj ĉion, kion ili destinis por detruo.
71. Kaj la libro estis legita antaŭ la Sinjoro de la ŝafoj, kaj Li prenis la libron el lia mano kaj legis ĝin kaj sigelis ĝin kaj demetis ĝin.

72-77. Dua Periodo -- de la tempo de Kiro ĝis tiu de Aleksandro la Granda.

72. Kaj tuj mi vidis kiel la paŝtistoj paŝtis dum dek du horoj, kaj jen tri el tiuj ŝafoj returnis sin kaj venis kaj eniris kaj komencis rekonstrui ĉion, kio falis de tiu domo; sed la aproj provis malhelpi ilin, sed ili ne povis.
73. Kaj ili rekomencis konstrui kiel antaŭe, kaj ili starigis tiun turon, kaj ĝi nomiĝis la alta turo; kaj ili rekomencis meti tablon antaŭ la turo, sed la tuta pano sur ĝi estis malpura kaj ne pura.
74. Kaj rilate al ĉio ĉi la okuloj de tiuj ŝafoj blindiĝis tiel ke ili ne vidis, kaj ankaŭ la okuloj de iliaj paŝtistoj; kaj ili transdonis ilin en grandaj nombroj al siaj paŝtistoj por detruo, kaj ili piedpremis la ŝafojn per siaj piedoj kaj formanĝis ilin.
75. Kaj la Sinjoro de la ŝafoj restis netuŝita ĝis ĉiuj ŝafoj disiĝis sur la kampo kaj miksiĝis kun ili, kaj ili ne savis ilin el la manoj de la bestoj.
76. Kaj tiu, kiu skribis la libron, portis ĝin supren, montris ĝin kaj legis ĝin antaŭ la Sinjoro de la ŝafoj, kaj petegis Lin pri ili, kaj petis Lin pri ili dum Li montris al Li ĉiujn farojn de la paŝtistoj, kaj atestis antaŭ Li kontraŭ ĉiuj paŝtistoj.
77. Kaj li prenis la libron kaj metis ĝin apud Lin kaj foriris.

ĈAPITRO 90

1-5. Tria Periodo -- de Aleksandro la Granda ĝis la Grek-Siria Dominado.

1. Kaj mi vidis ĝis tiamaniere tridek kvin paŝtistoj entreprenis la paŝtadon de la ŝafoj, kaj ili aparte kompletigis siajn periodojn kiel la unuaj; kaj aliaj ricevis ilin en siajn manojn, por paŝti ilin dum ilia periodo, ĉiu paŝtisto en sia propra periodo.
2. Kaj post tio mi vidis en mia vizio ĉiujn birdojn de la ĉielo venantajn, la aglojn, la vulturojn, la milvojn, la korvojn; sed la agloj gvidis ĉiujn birdojn; kaj ili komencis formanĝi tiujn ŝafojn, kaj elpiki iliajn okulojn kaj formanĝi ilian karnon.
3. Kaj la ŝafoj kriis, ĉar ilia viando estis manĝata de la birdoj, kaj mi rigardis kaj lamentis en mia dormo pri tiu paŝtisto, kiu paŝtis la ŝafojn.
4. Kaj mi vidis, ĝis tiuj ŝafoj estis formanĝitaj de la hundoj kaj agloj kaj milvoj, kaj ili lasis nek karnon nek haŭton nek tendenojn sur ili, ĝis nur iliaj ostoj staris tie; kaj ankaŭ iliaj ostoj falis sur la teron, kaj la ŝafoj fariĝis malmultaj.
5. Kaj mi vidis ĝis dudek tri entreprenis la paŝtadon kaj kompletigis en siaj diversaj periodoj kvindek ok fojojn.

6-12. Kvara Periodo -- de la Grek-Siria Dominado ĝis la Makabea Ribelo.

6. Sed jen ŝafidoj estis naskitaj de tiuj blankaj ŝafoj, kaj ili komencis malfermi siajn okulojn kaj vidi, kaj krii al la ŝafoj.
7. Jes, ili kriis al ili, sed ili ne aŭskultis tion, kion ili diris al ili, sed ili estis treege surdaj, kaj iliaj okuloj estis treege blindigitaj.
8. Kaj mi vidis en la vizio, kiel la korvoj flugis sur tiujn ŝafidojn kaj prenis unu el tiuj ŝafidoj, kaj dispremis la ŝafojn kaj formanĝis ilin.
9. Kaj mi vidis ĝis kornoj kreskis sur tiuj ŝafidoj, kaj la korvoj ĵetis siajn kornojn malsupren; kaj mi vidis ĝis elkreskis granda korno de unu el tiuj ŝafoj, kaj iliaj okuloj malfermiĝis.
10. Kaj ĝi rigardis ilin kaj iliaj okuloj malfermiĝis, kaj ĝi kriis al la ŝafoj, kaj la virŝafoj vidis ĝin kaj ĉiuj kuris al ĝi.
11. Kaj malgraŭ ĉio ĉi tiuj agloj kaj vulturoj kaj korvoj kaj milvoj ankoraŭ daŭre disŝiris la ŝafojn kaj ĵetis sin sur ilin kaj formanĝis ilin: la ŝafoj ankoraŭ silentis, sed la virŝafoj lamentis kaj kriis.
12. Kaj tiuj korvoj batalis kaj batalis kontraŭ ĝi kaj provis faligi ĝian kornon, sed ili havis nenian potencon super ĝi.

13-19. La Lasta Atako de la Gojoj kontraŭ la Judoj (kie 13-15 kaj 16-18 estas duoblaj versoj).

13. Kaj mi vidis, ĝis venis la paŝtistoj kaj agloj kaj tiuj vulturoj kaj milvoj, kaj ili kriis al la korvoj, ke ili rompu la kornon de tiu virŝafo, kaj ili batalis kaj batalis kontraŭ ĝi, kaj ĝi batalis kontraŭ ili kaj kriis, ke ĝia helpo venu.

14. Kaj mi rigardis ĝis tiu viro, kiu skribis la nomojn de la paŝtistoj kaj portis ilin al la Sinjoro de la ŝafoj, venis kaj helpis ĝin kaj montris al ĝi ĉion: li malsupreniris por helpi tiun virŝafon.
15. Kaj mi vidis ĝis la Sinjoro de la ŝafoj venis al ili en kolero, kaj ĉiuj, kiuj vidis Lin, forkuris, kaj ĉiuj falis en Lian ombron de antaŭ Lia vizaĝo.
16. Ĉiuj agloj kaj vulturoj kaj korvoj kaj milvoj kolektiĝis, kaj venis kun ili ĉiuj ŝafoj de la kampo, jes, ili ĉiuj venis kune, kaj helpis unu la alian rompi tiun kornon de la virŝafo.
17. Kaj mi vidis tiun homon, kiu skribis la libron laŭ la ordono de la Sinjoro, ĝis li malfermis tiun libron pri la detruo, kiun tiuj dek du lastaj paŝtistoj faris, kaj montris, ke ili detruis multe pli ol siaj antaŭuloj, antaŭ la Sinjoro de la ŝafoj.
18. Kaj mi vidis, ĝis la Sinjoro de la ŝafoj venis al ili kaj prenis en Sian manon la bastonon de Sia kolero, kaj frapis la teron, kaj la tero disfendiĝis, kaj ĉiuj bestoj kaj ĉiuj birdoj de la ĉielo falis el inter tiuj ŝafoj, kaj estis englutitaj en la tero kaj ĝi kovris ilin.
19. Kaj mi vidis, ĝis granda glavo estis donita al la ŝafoj, kaj la ŝafoj antaŭeniris kontraŭ ĉiujn bestojn de la kampo por mortigi ilin, kaj ĉiuj bestoj kaj la birdoj de la ĉielo forkuris antaŭ ilia vizaĝo.

20-27. Juĝo de la Falintaj Anĝeloj, la Paŝtistoj, kaj la Apostatoj.

20. Kaj mi rigardis, ĝis trono estis starigita en la agrabla lando, kaj la Sinjoro de la ŝafoj sidiĝis sur ĝi, kaj la alia prenis la sigelitajn librojn kaj malfermis tiujn librojn antaŭ la Sinjoro de la ŝafoj.
21. Kaj la Sinjoro nomis tiujn virojn la sep unuajn blankajn, kaj ordonis, ke ili alportu antaŭ Li, komencante per la unua stelo, kiu gvidis la vojon, ĉiujn stelojn, kies genitaloj estis kiel tiuj de ĉevaloj, kaj ili alportis ilin ĉiujn antaŭ Li.
22. Kaj Li diris al tiu viro, kiu skribis antaŭ Li, estante unu el tiuj sep blankaj, kaj diris al li: Prenu tiujn sepdek paŝtistojn, al kiuj Mi transdonis la ŝafojn, kaj kiuj, prenante ilin per sia propra aŭtoritato, mortigis pli ol Mi ordonis al ili.
23. Kaj jen ili ĉiuj estis ligitaj, mi vidis, kaj ili ĉiuj staris antaŭ Li.
24. Kaj la juĝo okazis unue super la steloj, kaj ili estis juĝitaj kaj trovitaj kulpaj, kaj iris al la loko de kondamno, kaj ili estis ĵetitaj en abismon, plenan de fajro kaj flamoj, kaj plenan de fajraj kolonoj.
25. Kaj tiuj sepdek paŝtistoj estis juĝitaj kaj trovitaj kulpaj, kaj ili estis ĵetitaj en tiun fajran abismon.
26. Kaj mi vidis tiam kiel simila abismo malfermiĝis meze de la tero, plena de fajro, kaj ili alportis tiujn blindigitajn ŝafojn, kaj ili ĉiuj estis juĝitaj kaj trovitaj kulpaj kaj ĵetitaj en ĉi tiun fajran abismon, kaj ili brulis; nun ĉi tiu abismo estis dekstre de tiu domo.
27. Kaj mi vidis tiujn ŝafojn brulantajn kaj iliajn ostojn brulantajn.

28-38. La Nova Jerusalemo, la Konvertiĝo de la pluvivantaj Gojoj, la Resurekto de la Justuloj, la Mesio.

28. Kaj mi stariĝis por vidi ĝis ili faldis tiun malnovan domon; kaj forprenis ĉiujn kolonojn, kaj ĉiuj traboj kaj ornamaĵoj de la domo estis samtempe falditaj kun ĝi, kaj ili forprenis ĝin kaj metis ĝin en lokon en la sudo de la lando.
29. Kaj mi vidis, ĝis la Sinjoro de la ŝafoj konstruis novan domon, pli grandan kaj pli altan ol la unua, kaj starigis ĝin sur la loko de la unua, kiu estis faldita; ĉiuj ĝiaj kolonoj estis novaj, kaj ĝiaj ornamaĵoj estis novaj kaj pli grandaj ol tiuj de la unua, la malnova, kiun Li forigis, kaj ĉiuj ŝafoj estis en ĝi.
30. Kaj mi vidis ĉiujn ŝafojn, kiuj restis, kaj ĉiujn bestojn sur la tero, kaj ĉiujn birdojn de la ĉielo, kiuj kliniĝis kaj adorkliniĝis al tiuj ŝafoj kaj petegis ilin kaj obeis ilin en ĉio.
31. Kaj poste tiuj tri, kiuj estis vestitaj en blanko kaj kaptis min per mia mano, kiuj levis min antaŭe, kaj la mano de tiu virŝafo ankaŭ kaptis min, ili levis min kaj metis min meze de tiuj ŝafoj antaŭ ol la juĝo okazis.
32. Kaj tiuj ŝafoj estis ĉiuj blankaj, kaj ilia lano estis abunda kaj pura.
33. Kaj ĉio, kio estis detruita kaj disigita, kaj ĉiuj bestoj de la kampo, kaj ĉiuj birdoj de la ĉielo, kunvenis en tiu domo, kaj la Sinjoro de la ŝafoj ĝojis per granda ĝojo, ĉar ili ĉiuj estis bonaj kaj revenis al Sia domo.
34. Kaj mi vidis ĝis ili demetis tiun glavon, kiu estis donita al la ŝafoj, kaj ili reportis ĝin en la domon, kaj ĝi estis sigelita antaŭ la ĉeesto de la Sinjoro, kaj ĉiuj ŝafoj estis invititaj en tiun domon, sed ĝi ne retenis ilin.
35. Kaj la okuloj de ĉiuj malfermiĝis, kaj ili vidis la bonon, kaj inter ili ne estis unu, kiu ne vidis.
36. Kaj mi vidis, ke tiu domo estis granda kaj larĝa kaj tre plena.
37. Kaj mi vidis, ke naskiĝis blanka taŭro, kun grandaj kornoj, kaj ĉiuj bestoj de la kampo kaj ĉiuj birdoj de la ĉielo timis lin kaj petis lin la tutan tempon.
38. Kaj mi vidis ĝis ĉiuj iliaj generacioj transformiĝis, kaj ili ĉiuj fariĝis blankaj bovoj; kaj la unua el ili fariĝis ŝafido, kaj tiu ŝafido fariĝis granda besto kaj havis grandajn nigrajn kornojn sur sia kapo; kaj la Sinjoro de la ŝafoj ĝojis pri ĝi kaj pri ĉiuj bovoj. 39. Kaj mi dormis meze de ili: kaj mi vekiĝis kaj vidis ĉion.
40. Jen estas la vizio, kiun mi vidis dum mi dormis; kaj mi vekiĝis kaj benis la Sinjoron de justeco kaj donis al Li gloron.
41. Tiam mi ploris per granda plorado kaj miaj larmoj ne ĉesis ĝis mi ne plu povis elteni ilin: kiam mi vidis, ili fluis pro tio, kion mi vidis; ĉar ĉio venos kaj plenumiĝos, kaj ĉiuj agoj de homoj en sia ordo estis montritaj al mi.
42. En tiu nokto mi rememoris la unuan sonĝon, kaj pro ĝi mi ploris kaj konsterniĝis — ĉar mi vidis tiun vizion.

ĈAPITRO 91

1. Kaj nun, mia filo Metuŝela, voku al mi ĉiujn viajn fratojn, kaj kolektu al mi ĉiujn filojn de via patrino; ĉar la vorto vokas min, kaj la spirito estas elverŝita sur min, por ke mi montru al vi ĉion, kio venos al vi eterne.
2. Kaj tie Metuŝelaĥ iris kaj alvokis al si ĉiujn siajn fratojn kaj kunvenigis liajn parencojn.
3. Kaj li parolis al ĉiuj infanoj de justeco kaj diris: Aŭskultu, filoj de Ĥanoĥ, ĉiujn vortojn de via patro, Kaj

atentu la voĉon de mia buŝo; Ĉar mi admonas vin kaj diras al vi, amataj: Amu justecon kaj iru laŭ ĝi.
4. Kaj ne alproksimiĝu al honesteco per duobla koro, Kaj ne komunikiĝu kun tiuj, kiuj havas duoblan koron; Sed iru en justeco, miaj infanoj, Kaj ĝi gvidos vin sur bonajn vojojn, Kaj justeco estos via kunulo.
5. Ĉar mi scias, ke multiĝos perforto sur la tero, Kaj granda puno estos efektivigita sur la tero, Kaj ĉia maljusteco finiĝos; Kaj ĝi estos deŝirita de siaj radikoj, Kaj ĝia tuta strukturo estos detruita.
6. Kaj maljusteco denove plenumiĝos sur la tero, Kaj ĉiuj agoj de maljusteco kaj perforto, Kaj malobeo superregos en duobla grado.
7. Kaj kiam peko kaj maljusteco kaj blasfemo, Kaj perforto en ĉiaj agoj pliiĝos, Kaj apostazio kaj malobeo kaj malpureco pliiĝos, Granda puno venos el la ĉielo sur ĉion ĉi, Kaj la sankta Sinjoro eliros kun kolero kaj puno por efektivigi juĝon sur la tero.
8. En tiu tempo perforto estos ekstermita de ĝiaj radikoj, Kaj la radikoj de maljusteco kune kun trompo, Kaj ili estos ekstermitaj sub la ĉielo.
9. Kaj ĉiuj idoloj de la nacioj estos forlasitaj, Kaj la temploj bruligitaj per fajro, Kaj ili forigos ilin de la tuta tero, Kaj ili estos ĵetitaj en la juĝon de fajro, Kaj pereos en kolero kaj en severa juĝo por ĉiam.
10. Kaj la justuloj vekiĝos el sia dormo, Kaj saĝo leviĝos kaj estos donita al ili.
11. Kaj post tio la radikoj de maljusteco estos dehakitaj, kaj la pekuloj estos ekstermitaj per glavo... estos dehakitaj el la blasfemantoj en ĉiu loko, kaj tiuj, kiuj intencas perforton kaj tiuj, kiuj blasfemas, pereos per glavo.
12. Kaj post tio estos alia, la oka semajno, tiu de justeco, Kaj glavo estos donita al ĝi, por ke justa juĝo estu efektivigita kontraŭ la subpremantoj, Kaj pekuloj estos transdonitaj en la manojn de la justuloj.
13. Kaj ĉe ĝia fino ili akiros domojn per sia justeco, Kaj domo estos konstruita por la Granda Reĝo en gloro por ĉiam,
14. Kaj la tuta homaro rigardos la vojon de justeco. Kaj post tio, en la naŭa semajno, la justa juĝo estos rivelita al la tuta mondo, Kaj ĉiuj faroj de la sendiuloj malaperos de la tuta tero, Kaj la mondo estos skribita por detruo.
15. Kaj post tio, en la deka semajno en la sepa parto, Estos la granda eterna juĝo, En kiu Li efektivigos venĝon inter la anĝeloj.
16. Kaj la unua ĉielo foriros kaj malaperos, kaj nova ĉielo aperos, kaj ĉiuj potencoj de la ĉieloj donos sepoblan lumon.
17. Kaj post tio estos multaj sennombraj semajnoj por ĉiam, Kaj ĉiuj estos en boneco kaj justeco, Kaj peko ne plu estos memorata por ĉiam.
18. Kaj nun mi diras al vi, miaj filoj, kaj montras al vi la vojojn de justeco kaj la vojojn de perforto. Jes, mi montros ilin al vi denove, por ke vi sciu, kio okazos.
19. Kaj nun, aŭskultu min, miaj filoj, Kaj iru laŭ la vojoj de justeco, Kaj ne iru laŭ la vojoj de perforto; Ĉar ĉiuj, kiuj iras laŭ la vojoj de maljusteco, pereos por ĉiam.

ĈAPITRO 92

1. La libro verkita de Ĥanoĥ -- Ĥanoĥ efektive verkis ĉi tiun kompletan doktrinon de saĝeco, kiu estas laŭdata de ĉiuj homoj kaj juĝisto de la tuta tero por ĉiuj miaj infanoj, kiuj loĝos sur la tero. Kaj por la estontaj generacioj, kiuj observos justecon kaj pacon.
2. Ne maltrankviliĝu via spirito pro la tempoj; ĉar la Sanktulo kaj Granda difinis tagojn por ĉio.
3. Kaj la justulo leviĝos el dormo, Leviĝos kaj iros laŭ la vojoj de justeco, Kaj lia tuta vojo kaj konversacio estos en eterna boneco kaj graco.
4. Li estos favorkora al la justulo kaj donos al li eternan justecon, Kaj Li donos al li potencon, por ke li estu dotita per boneco kaj justeco. Kaj li iros en eterna lumo.
5. Kaj peko pereos en mallumo por ĉiam, Kaj ne plu estos vidata de tiu tago por ĉiam.

ĈAPITRO 93

1. Kaj post tio Ĥanoĥ donis kaj komencis rakonti el la libroj. Kaj Ĥanoĥ diris: Pri la infanoj de justeco kaj pri la elektitoj de la mondo, kaj pri la planto de justeco, mi parolos ĉi tion; jes, mi Ĥanoĥ rakontos ilin al vi, miaj filoj:
2. Laŭ tio, kio aperis al mi en la ĉiela vizio, Kaj kion mi sciis per la vorto de la sanktaj anĝeloj, Kaj lernis el la ĉielaj tabeloj.
3. Kaj Ĥanoĥ komencis rakonti el la libroj kaj diris: 'Mi naskiĝis la sepan en la unua semajno, Dum juĝo kaj justeco ankoraŭ daŭris.
4. Kaj post mi aperos en la dua semajno granda malboneco, Kaj trompo elkreskos; Kaj en ĝi estos la unua fino. Kaj en ĝi homo estos savita; Kaj post ĝia fino kreskos maljusteco, Kaj leĝo estos farita por la pekuloj.
5. Kaj post tio, en la tria semajno ĉe ĝia fino, homo estos elektita kiel planto de justa juĝo, kaj liaj posteuloj fariĝos planto de justeco por ĉiam.
6. Kaj post tio, en la kvara semajno, ĉe ĝia fino, Vizioj de la sanktuloj kaj justuloj estos vidataj, Kaj leĝo por ĉiuj generacioj kaj barilo estos farita por ili.
7. Kaj post tio en la kvina semajno, ĉe ĝia fino, La domo de gloro kaj regado estos konstruita por ĉiam.
8. Kaj post tio, en la sesa semajno, ĉiuj, kiuj loĝas en ĝi, blindiĝos, kaj la koroj de ĉiuj sendie forlasos saĝon. Kaj en ĝi homo supreniros; kaj ĉe ĝia fino la domo de regado estos forbruligita per fajro, kaj la tuta raso de la elektita radiko estos disigita.
9. Kaj post tio, en la sepa semajno, leviĝos apostata generacio, kaj multaj estos ĝiaj faroj, kaj ĉiuj ĝiaj faroj estos apostataj.
10. Kaj ĉe ĝia fino estos elektitaj, La elektitoj justuloj el la eterna planto de justeco, Por ricevi sepfojan instruon pri Lia tuta kreaĵo.
11. Ĉar kiu el ĉiuj homidoj povas aŭdi la voĉon de la Sanktulo sen esti konfuzita? Kaj kiu povas pensi pri Liaj pensoj? Kaj kiu povas rigardi ĉiujn farojn de la ĉielo?
12. Kaj kiel povus ekzisti iu, kiu povus rigardi la ĉielon, kaj kiu povus kompreni la aferojn de la ĉielo kaj vidi animon aŭ spiriton kaj povus rakonti pri tio, aŭ supreniri kaj vidi ĉiujn iliajn celojn kaj pensi ilin aŭ agi kiel ili?
13. Kaj kiu el ĉiuj homoj povus scii, kia estas la larĝo kaj la longo de la tero, kaj al kiu estis montrita la mezuro de ĉiuj el ili?
14. Aŭ ĉu ekzistas iu, kiu povus kompreni la longon de la ĉielo kaj kiom granda estas ĝia alteco, kaj sur kio ĝi estas

fondita, kaj kiom granda estas la nombro de la steloj, kaj kie ripozas ĉiuj lumaĵoj?

ĈAPITRO 94

1. Kaj nun mi diras al vi, miaj filoj, amu justecon kaj iru laŭ ĝi; Ĉar la vojoj de justeco estas indaj je akcepto, Sed la vojoj de maljusteco subite detruiĝos kaj malaperos.
2. Kaj al homoj de generacio estos malkaŝitaj la vojoj de perforto kaj de morto, Kaj ili tenos sin malproksime de ili, Kaj ne sekvos ilin.
3. Kaj nun mi diras al vi, la justuloj: Ne iru laŭ la vojoj de malboneco, nek laŭ la vojoj de morto, Kaj ne alproksimiĝu al ili, por ke vi ne estu detruitaj.
4. Sed serĉu kaj elektu por vi justecon kaj elektitan vivon, Kaj iru laŭ la vojoj de paco, Kaj vi vivos kaj prosperos.
5. Kaj tenu miajn vortojn firme en la pensoj de viaj koroj, Kaj ne permesu, ke ili forviŝiĝu el viaj koroj; Ĉar mi scias, ke pekuloj tentos homojn, por malbone peti saĝecon, Tiel ke neniu loko troviĝos por ŝi, Kaj neniu tento malaperos.
6. Ve al tiuj, kiuj konstruas maljustecon kaj subpremadon, kaj metas trompon kiel fundamenton; ĉar ili subite renversiĝos, kaj ili ne havos pacon.
7. Ve al tiuj, kiuj konstruas siajn domojn per peko; ĉar de ĉiuj siaj fundamentoj ili estos renversitaj, kaj de glavo ili falos. Kaj tiuj, kiuj aĉetas oron kaj arĝenton per juĝo, subite pereos.
8. Ve al vi, riĉuloj, ĉar vi fidis vian riĉecon, kaj de via riĉeco vi foriros, ĉar vi ne memoris la Plejaltulon en la tagoj de via riĉeco.
9. Vi blasfemis kaj faris maljustecon, Kaj vi pretigis vin por la tago de buĉado, Kaj la tago de mallumo kaj la tago de la granda juĝo.
10. Tiel mi parolas kaj deklaras al vi: Tiu, kiu kreis vin, renversos vin, Kaj pro via falo ne estos kompato, Kaj via Kreinto ĝojos pro via pereo.
11. Kaj viaj virtuloj en tiu tempo estos hontindaĵo por la pekuloj kaj la sendiuloj.

ĈAPITRO 95

1. Ho, se miaj okuloj estus nubo da akvo, por ke mi ploru super vi, Kaj versu miajn larmojn kiel nubon da akvo, Por ke mi ripozu de la aflikto de mia koro!
2. Kiu permesis al vi fari malhonorojn kaj malbonon? Kaj tiel juĝo trafos vin, pekulojn.
3. Ne timu la pekulojn, ho justuloj; Ĉar la Eternulo denove transdonos ilin en viajn manojn, Por ke vi plenumu juĝojn kontraŭ ili laŭ via volo.
4. Ve al vi, kiuj fulmas anatemojn, kiujn oni ne povas renversi: Resaniĝo tial estos malproksima de vi pro viaj pekoj.
5. Ve al vi, kiu repagas malbonon al via proksimulo; ĉar vi ricevos rekompencon laŭ viaj faroj.
6. Ve al vi, mensogaj atestantoj, Kaj al tiuj, kiuj pripensas maljustecon, Ĉar subite vi pereos.
7. Ve al vi, pekuloj, ĉar vi persekutas justulojn; ĉar vi estos transdonitaj kaj persekutataj pro maljusteco, kaj peza estos ĝia jugo sur vi.

ĈAPITRO 96

1. Esperu, ho justuloj; ĉar subite la pekuloj pereos antaŭ vi, Kaj vi regos ilin laŭ viaj deziroj.
2. Kaj en la tago de la aflikto de la pekuloj, viaj infanoj leviĝos kaj leviĝos kiel agloj, kaj pli alte ol la vulturoj estos via nesto, kaj vi supreniros kaj eniros la fendojn de la tero, kaj la fendojn de la rokoj eterne kiel kuniklo antaŭ la maljustuloj, kaj la sirenoj ĝemos pro vi kaj ploros.
3. Tial ne timu, vi, kiuj suferis; Ĉar resaniĝo estos via parto, Kaj hela lumo vin lumigos, Kaj la voĉon de ripozo vi aŭdos el la ĉielo.
4. Ve al vi, pekuloj, ĉar via riĉeco igas vin ŝajni justuloj, sed viaj koroj kondamnas vin esti pekuloj, kaj ĉi tiu fakto estos atesto kontraŭ vi por memoraĵo pri viaj malbonaj agoj.
5. Ve al vi, kiu manĝas la plej bonajn grajnojn de la tritiko, Kaj trinkas vinon el grandaj kalikoj, Kaj per via forto piedpremas humilulojn!
6. Ve al vi, kiuj trinkas akvon el ĉiu fonto, ĉar subite vi pereos kaj velkos, ĉar vi forlasis la fonton de la vivo.
7. Ve al vi, kiuj faras maljustecon kaj trompon kaj blasfemon: tio estos memorigaĵo kontraŭ vi pro malbono.
8. Ve al vi, potenculoj, Kiuj per forto premas la justulojn! Ĉar venas la tago de via pereo. En tiuj tagoj venos multaj kaj bonaj tagoj al la justuloj, en la tago de via juĝo.

ĈAPITRO 97

1. Kredu, ho justuloj, ke la pekuloj fariĝos hontindaĵo, Kaj pereos en la tago de maljusteco.
2. Sciu al vi, pekuloj, ke la Plejaltulo memoras vian pereon, kaj la anĝeloj de la ĉielo ĝojas pri via pereo.
3. Kion vi faros, pekuloj, Kaj kien vi fuĝos en tiu tago de juĝo, Kiam vi aŭdos la voĉon de la preĝo de la justuloj?
4. Jes, vi estos similaj al tiuj, Kontraŭ kiuj ĉi tiu vorto estos atesto: "Vi estis kamaradoj de pekuloj."
5. Kaj en tiuj tagoj la preĝo de la justuloj atingos la Sinjoron, Kaj por vi venos la tagoj de via juĝo.
6. Kaj ĉiuj vortoj de via maljusteco estos legitaj antaŭ la Granda Sanktulo, Kaj viaj vizaĝoj estos kovritaj de honto, Kaj Li malakceptos ĉiun faron, kiu baziĝas sur maljusteco.
7. Ve al vi, pekuloj, kiuj loĝas meze de la oceano kaj sur la seka tero, Kies memoro estas malbona kontraŭ vi.
8. Ve al vi, kiuj akiras arĝenton kaj oron per maljusteco, kaj diras: Ni riĉiĝis per havaĵoj kaj posedis posedaĵojn; kaj ni akiris ĉion, kion ni deziris.
9. Kaj nun ni faru tion, kion ni celis: Ĉar ni kolektis arĝenton, Kaj multaj estas la terkultivistoj en niaj domoj. Kaj niaj grenejoj estas plenaj kiel de akvo,
10. Kaj kiel akvo viaj mensogoj forfluos; Ĉar viaj riĉaĵoj ne restos, Sed rapide leviĝos for de vi; Ĉar vi akiris ĉion per maljusteco, Kaj vi estos donitaj al granda malbeno.

ĈAPITRO 98

1. Kaj nun mi ĵuras al vi, al la saĝuloj kaj al la malsaĝuloj, Ĉar vi havos multajn spertojn sur la tero.
2. Ĉar viroj surmetos sur vin pli da ornamaĵoj ol virino, kaj kolorajn vestojn pli ol virgulino: en reĝeco kaj en grandeco kaj en potenco, kaj en arĝento kaj en oro kaj en purpuro, kaj en brilo kaj en manĝaĵo ili elversiĝos kiel akvo.

3. Tial mankos al ili doktrino kaj saĝo, Kaj ili pereos kune kun siaj posedaĵoj; Kaj kun sia tuta gloro kaj sia splendo, Kaj en honto kaj buĉado kaj granda mizero, Iliaj spiritoj estos ĵetitaj en la fornegon de fajro.
4. Mi ĵuris al vi, pekuloj, ke kiel monto ne fariĝis sklavo, kaj monteto ne fariĝis sklavino de virino, tiel ankaŭ peko ne estis sendita sur la teron, sed la homo mem kreis ĝin, kaj sub grandan malbenon falos tiuj, kiuj faras ĝin.
5. Kaj sterileco ne estas donita al la virino, Sed pro la faroj de siaj propraj manoj ŝi mortas seninfana.
6. Mi ĵuris al vi, pekuloj, je la Sankta Granda, Ke ĉiuj viaj malbonaj agoj estas rivelitaj en la ĉielo, Kaj ke neniu el viaj agoj de subpremo estas kovrita kaj kaŝita.
7. Kaj ne pensu en via spirito nek diru en via koro, ke vi ne scias kaj ke vi ne vidas, ke ĉiu peko estas ĉiutage registrita en la ĉielo antaŭ la Plejaltulo.
8. De nun vi scias, ke via tuta subpremo, per kiu vi premas, estas skribita ĉiutage ĝis la tago de via juĝo.
9. Ve al vi, malsaĝuloj, ĉar pro via malsaĝeco vi pereos; kaj vi pekas kontraŭ la saĝuloj, kaj tiel via sorto ne estos bona feliĉo.
10. Kaj nun sciu, ke vi estas pretaj por la tago de detruo: tial ne esperu vivi, vi pekuloj, sed vi foriros kaj mortos; ĉar vi ne konas elaĉeton; ĉar vi estas pretaj por la tago de la granda juĝo, por la tago de aflikto kaj granda honto por viaj spiritoj.
11. Ve al vi, vi obstinaj koroj, kiuj faras maljustaĵon kaj manĝas sangon! De kie vi havas bonaĵojn por manĝi kaj trinki kaj satiĝi? El ĉiuj bonaĵoj, kiujn la Eternulo, la Plejaltulo, metis abunde sur la teron; tial vi ne havos pacon.
12. Ve al vi, kiuj amas la farojn de maljusteco! kial vi esperas bonŝancon por vi mem? Sciu, ke vi estos transdonitaj en la manojn de la justuloj, kaj ili detranĉos viajn kolojn kaj mortigos vin, kaj ili ne kompatos vin.
13. Ve al vi, kiuj ĝojas pro la aflikto de la justuloj; ĉar tombo ne estos elfosita por vi.
14. Ve al vi, kiuj malestimas la vortojn de la virtuloj; ĉar vi ne havos esperon por vivo.
15. Ve al vi, kiuj skribas mensogajn kaj malpiajn vortojn; ĉar ili skribas siajn mensogojn, por ke homoj aŭdu ilin kaj agu malpie al sia proksimulo.
16. Tial ili ne havos pacon, sed mortos subite.

ĈAPITRO 99

1. Ve al vi, kiuj faras malpiecon, Kaj fanfaronas pri mensogado kaj laŭdas ĝin: Vi pereos, kaj via vivo ne estos feliĉa.
2. Ve al tiuj, kiuj misprezentas la vortojn de justeco, Kaj malobeas la eternan leĝon, Kaj sin transformas en tion, kio ili ne estis, en pekulojn: Ili estos piedpremitaj sur la tero.
3. En tiuj tagoj pretiĝu, ho justuloj, levi viajn preĝojn kiel memoraĵon, Kaj meti ilin kiel ateston antaŭ la anĝeloj, Por ke ili metu la pekon de la pekuloj kiel memoraĵon antaŭ la Plejaltulo.
4. En tiu tempo la popoloj vekiĝos, kaj la familioj de la popoloj leviĝos en la tago de detruo.
5. Kaj en tiuj tagoj la malriĉuloj eliros kaj forprenos iliajn infanojn, kaj ili forlasos ilin, kaj iliaj infanoj pereos pro ili; ili forlasos siajn infanojn, kiuj ankoraŭ mamnutras, kaj ne revenos al ili, kaj ne kompatos siajn amatojn.
6. Kaj denove mi ĵuras al vi, pekuloj, ke peko estas preparita por tago de senĉesa sangoverŝado.
7. Kaj tiuj, kiuj adoras ŝtonojn kaj tombildojn el oro kaj arĝento kaj ligno kaj ŝtono kaj argilo, kaj tiuj, kiuj adoras malpurajn spiritojn kaj demonojn, kaj ĉiajn idolojn ne laŭ scio, ricevos nenian helpon de ili.
8. Kaj ili fariĝos sendiaj pro la malsaĝeco de siaj koroj, Kaj iliaj okuloj blindiĝos pro la timo de siaj koroj, Kaj pro vizioj en siaj sonĝoj.
9. Pro tio ili fariĝos sendiaj kaj timemaj; Ĉar ili faros sian tutan laboron mensoge kaj adoros ŝtonon; tial ili pereos momente.
10. Sed en tiuj tagoj benataj estas ĉiuj, kiuj akceptas la vortojn de saĝo kaj komprenas ilin, kaj observas la vojojn de la Plejaltulo kaj iras laŭ la vojo de Lia justeco, kaj ne fariĝas sendiaj kun la sendiuloj; ĉar ili estos savitaj.
11. Ve al vi, kiu disvastigas malbonon al viaj najbaroj; ĉar vi estos mortigitaj en Ŝeol.
12. Ve al vi, kiuj faras trompajn kaj mensogajn rimedojn, kaj al tiuj, kiuj disvastigas maldolĉaĵon sur la tero; ĉar per tio ili tute ekstermiĝos.
13. Ve al vi, kiuj konstruas viajn domojn per la peniga laboro de aliaj, Kaj ĉiuj iliaj konstrumaterialoj estas brikoj kaj ŝtonoj de peko; Mi diras al vi, ke vi ne havos pacon.
14. Ve al tiuj, kiuj forpuŝas la mezuron kaj la eternan heredaĵon de siaj patroj, Kaj kies animoj sekvas idolojn; Ĉar ili ne havos ripozon.
15. Ve al tiuj, kiuj faras maljustecon kaj helpas subpremadon, Kaj mortigas siajn proksimulojn ĝis la tago de la granda juĝo.
16. Ĉar Li deĵetos vian gloron kaj venigos suferon sur viajn korojn, kaj vekos Sian furiozan koleron kaj ekstermos vin ĉiujn per glavo; kaj ĉiuj sanktuloj kaj justuloj memoros viajn pekojn.

ĈAPITRO 100

1. Kaj en tiuj tagoj en unu loko la patroj kune kun iliaj filoj estos frapitaj, Kaj fratoj unu kun la alia falos en morto, Ĝis la riveroj fluos kun ilia sango.
2. Ĉar homo ne detenos sian manon de mortigo de siaj filoj kaj nepoj, Kaj pekulo ne detenos sian manon de sia honorata frato: De tagiĝo ĝis sunsubiro ili mortigos unu la alian.
3. Kaj la ĉevalo iros ĝis la brusto en la sango de pekuloj, Kaj la ĉaro estos subakvigita ĝis sia alto.
4. En tiuj tagoj la anĝeloj malsupreniros en la sekretajn lokojn, Kaj kolektos en unu lokon ĉiujn, kiuj kaŭzis pekon, Kaj la Plejaltulo leviĝos en tiu tago de juĝo, Por efektivigi grandan juĝon inter pekuloj.
5. Kaj super ĉiuj justuloj kaj sanktuloj Li nomumos gardantojn el inter la sanktaj anĝeloj, Por gardi ilin kiel la pupilon de okulo, Ĝis Li finos ĉian malbonecon kaj ĉian pekon, Kaj kvankam la justuloj dormas longan dormon, ili havas nenion por timi.
6. Kaj tiam la infanoj de la tero vidos la saĝulojn en sekureco, Kaj komprenos ĉiujn vortojn de ĉi tiu libro, Kaj scios, ke iliaj riĉecoj ne povos savi ilin, En la renverso de iliaj pekoj.

7. Ve al vi, pekuloj, en tago de forta angor, vi, kiuj turmentas la justulojn kaj forbruligas ilin per fajro: Vi estos rekompencitaj laŭ viaj faroj.
8. Ve al vi, vi malmolkoraj, kiuj estas malgajaj por elpensi malbonon! Tial atakos vin timo, kaj neniu helpos vin.
9. Ve al vi, pekuloj, pro la vortoj de via buŝo, kaj pro la faroj de viaj manoj, kiujn viaj malpiaĵoj faris, en flamoj pli brulantaj ol fajro vi brulos.
10. Kaj nun sciu, ke de la anĝeloj Li demandos pri viaj faroj en la ĉielo, de la suno kaj de la luno kaj de la steloj rilate al viaj pekoj, ĉar sur la tero vi plenumas juĝon kontraŭ la justuloj.
11. Kaj Li alvokos kontraŭ vi ĉiun nubon kaj nebulon kaj roson kaj pluvon, ĉar ili ĉiuj estos detenitaj pro vi, ke ili ne falu sur vin, kaj ili memoros viajn pekojn.
12. Kaj nun donu donacojn al la pluvo, por ke ĝi ne estu malhelpata de malsupreniri sur vin, nek al la roso, kiam ĝi ricevis de vi oron kaj arĝenton, por ke ĝi povu malsupreniri.
13. Kiam falos sur vin la prujno kaj neĝo kun ilia malvarmo, kaj ĉiaj neĝŝtormoj kun ĉiuj iliaj plagoj, en tiu tempo vi ne povos kontraŭstari ilin.

ĈAPITRO 101

1. Rigardu la ĉielon, ho ĉielaj infanoj, kaj ĉiun faron de la Plejaltulo, kaj timu Lin, kaj ne faru malbonon antaŭ Lia ĉeesto.
2. Se Li fermas la fenestrojn de la ĉielo kaj detenas la pluvon kaj la roson de fali sur la teron pro vi, kion vi tiam faros?
3. Kaj se Li sendos Sian koleron sur vin pro viaj agoj, vi ne povos peti Lin; ĉar vi parolis fierajn kaj arogantajn vortojn kontraŭ Lia justeco: tial vi ne havos pacon.
4. Kaj ĉu vi ne vidas la ŝipanojn, kiel iliaj ŝipoj estas ĵetataj tien kaj reen de la ondoj, kaj skuataj de la ventoj, kaj estas en malfacila situacio?
5. Kaj tial ili timas, ĉar ĉiuj iliaj belaj posedaĵoj iras kun ili sur la maron, kaj ili havas malbonajn antaŭsentojn en la koro, ke la maro englutos ilin kaj ili pereos tie.
6. Ĉu la tuta maro kaj ĉiuj ĝiaj akvoj kaj ĉiuj ĝiaj moviĝoj ne estas verko de la Plejaltulo? Ĉu Li ne metis limojn al ĝiaj faroj kaj ĉirkaŭbaris ĝin per sablo?
7. Kaj ĉe Lia riproĉo ĝi ektimiĝas kaj sekiĝas, kaj ĉiuj ĝiaj fiŝoj mortas kaj ĉio, kio estas en ĝi; Sed vi pekuloj, kiuj estas sur la tero, ne timu Lin.
8. Ĉu Li ne kreis la ĉielon kaj la teron, kaj ĉion, kio estas en ili? Li donis komprenon kaj saĝon al ĉio, kio moviĝas sur la tero kaj en la maro.
9. Ĉu ne timas la maron la ŝipistoj? Tamen pekuloj ne timas la Plejaltulon.

ĈAPITRO 102

1. En tiuj tagoj, kiam Li venigos sur vin kruelan fajron, Kien vi fuĝos, kaj kie vi trovos savon? Kaj kiam Li lanĉos Sian Vorton kontraŭ vin, ĉu vi ne ektimos kaj timos?
2. Kaj ĉiuj lumaĵoj ektimos pro granda timo, kaj la tuta tero ektimos kaj tremos kaj konsterniĝos.
3. Kaj ĉiuj anĝeloj plenumos siajn ordonojn, Kaj provos kaŝi sin de la ĉeesto de la Granda Gloro, Kaj la infanoj de la tero tremos kaj tremos; Kaj vi pekuloj estos malbenitaj por ĉiam, Kaj vi ne havos pacon.
4. Ne timu, animoj de la justuloj, Kaj esperu, vi, kiuj mortis en justeco.
5. Kaj ne malĝoju se via animo en Ŝeolon malsupreniris en malĝojo, Kaj se en via vivo via korpo ne fartis laŭ via boneco, Sed atendu la tagon de la juĝo de pekuloj, Kaj la tagon de malbeno kaj puno.
6. Kaj tamen kiam vi mortos, la pekuloj parolos pri vi: "Kiel ni mortas, tiel mortas la justuloj, Kaj kian profiton ili rikoltas pro siaj agoj?
7. Jen, same kiel ni, tiel ili mortas en malĝojo kaj mallumo, Kaj kion ili havas pli ol ni? De nun ni estas egalaj.
8. Kaj kion ili ricevos kaj kion ili vidos por ĉiam? Jen, ankaŭ ili mortis, Kaj de nun por ĉiam ili ne vidos lumon."
9. Mi diras al vi, pekuloj, ke vi kontentiĝas per manĝado kaj trinkado, kaj rabado kaj pekado, kaj nudigado de homoj, kaj riĉiĝo kaj vidado de bonaj tagoj.
10. Ĉu vi vidis la finon de la justuloj, kia estas ilia fino, kaj ke en ili ne troviĝas perforto ĝis ilia morto?
11. "Tamen ili pereis kaj fariĝis kvazaŭ ili ne estus, kaj iliaj spiritoj malsupreniris en Ŝeolon en aflikto."

ĈAPITRO 103

1. Nun do mi ĵuras al vi, la justuloj, per la gloro de la Granda kaj Honorinda kaj Potenculo en la regno, kaj per Lia grandeco mi ĵuras al vi:
2. Mi konas misteron, Kaj legis la ĉielajn tabelojn, Kaj vidis la sanktajn librojn, Kaj trovis skribitajn en ili kaj gravuritajn pri ili:
3. Ke ĉia boneco kaj ĝojo kaj gloro estas preparitaj por ili, Kaj skribitaj por la spiritoj de tiuj, kiuj mortis en justeco, Kaj ke multnombra bono estos donita al vi kiel rekompenco por viaj laboroj, Kaj ke via sorto estas abunde pli ol la sorto de la vivantoj.
4. Kaj la spiritoj de vi, kiuj mortis en justeco, vivos kaj ĝojos, kaj iliaj spiritoj ne pereos, nek ilia memoro antaŭ la vizaĝo de la Granda ĝis ĉiuj generacioj de la mondo: tial ne plu timu ilian insulton.
5. Ve al vi, pekuloj, kiam vi mortos, Se vi mortos en la riĉeco de viaj pekoj, Kaj tiuj, kiuj similas al vi, diros pri vi: 'Feliĉaj estas la pekuloj: ili vidis ĉiujn siajn tagojn.
6. Kaj kiel ili mortis en prospero kaj riĉeco, Kaj ne vidis suferon aŭ murdon en sia vivo; Kaj ili mortis en honoro, Kaj juĝo ne estis plenumita kontraŭ ili dum ilia vivo."
7. Sciu, ke iliaj animoj estos malsuprenigitaj en Ŝeolon, Kaj ili estos mizeraj en sia granda aflikto.
8. Kaj en mallumon kaj ĉenojn kaj brulantan flamon, kie estas severa juĝo viaj spiritoj eniros; Kaj la granda juĝo estos por ĉiuj generacioj de la mondo. Ve al vi, ĉar vi ne havos pacon.
9. Ne diru pri la justuloj kaj bonuloj, kiuj estas en la vivo: "En niaj malfacilaj tagoj ni pene laboris kaj spertis ĉian suferon, Kaj renkontis multan malbonon kaj estis ekstermitaj, Kaj ni fariĝis malmultaj kaj nia spirito malforta."
10. Kaj ni estas detruitaj, kaj ni ne trovas iun, kiu helpus nin eĉ per vorto: Ni estas turmentitaj kaj detruitaj, kaj ni ne esperas vidi vivon de tago al tago.

11. Ni esperis esti la kapo, sed fariĝis la vosto: Ni pene laboris, sed ne kontentiĝis per nia penado; Kaj ni fariĝis manĝaĵo por la pekuloj kaj maljustuloj, Kaj ili peze metis sian jugon sur nin.
12. Ili regis super ni, kiuj malamis nin kaj batis nin; Kaj antaŭ tiuj, kiuj malamis nin, ni klinis niajn kolojn, Sed ili nin ne kompatis.
13. Ni deziris foriri de ili por ke ni povu eskapi kaj trovi ripozon, sed ni trovis neniun lokon, kien ni povus fuĝi kaj esti sekuraj de ili.
14. Kaj ni plendis al la regantoj en nia mizero, Kaj ni kriis kontraŭ tiuj, kiuj nin englutis; Sed ili ne atentis niajn kriojn, Kaj ne aŭskultis nian voĉon.
15. Kaj ili helpis tiujn, kiuj rabis nin kaj formanĝis nin, kaj tiujn, kiuj malmultigis nin; kaj ili kaŝis sian subpremon, kaj ili ne forigis de ni la jugon de tiuj, kiuj formanĝis nin kaj disigis nin kaj murdis nin, kaj ili kaŝis sian murdon, kaj ne memoris, ke ili levis siajn manojn kontraŭ ni.

ĈAPITRO 104

1. Mi ĵuras al vi, ke en la ĉielo la anĝeloj memoras vin por bono antaŭ la gloro de la Granda Unu: kaj viaj nomoj estas skribitaj antaŭ la gloro de la Granda Unu.
2. Estu espera; ĉar antaŭe vi estis hontigitaj pro malbono kaj mizero; sed nun vi brilos kiel la lumoj de la ĉielo, vi brilos kaj vi estos vidataj, kaj la pordoj de la ĉielo malfermiĝos al vi.
3. Kaj en via kriado, kriu por juĝo, kaj ĝi aperos al vi; ĉar via tuta mizero estos sur la regantoj, kaj sur ĉiujn, kiuj helpis tiujn, kiuj rabis vin.
4. Estu esperema, kaj ne forĵetu viajn esperojn, ĉar vi havos grandan ĝojon kiel la anĝeloj de la ĉielo.
5. Kion vi devos fari? Vi ne devos kaŝi vin en la tago de la granda juĝo kaj vi ne estos trovitaj kiel pekuloj, kaj la eterna juĝo estos malproksima de vi por ĉiuj generacioj de la mondo.
6. Kaj nun ne timu, ho justuloj, kiam vi vidas la pekulojn kreski fortaj kaj prosperi en siaj vojoj: ne estu kunuloj kun ili, sed tenu vin malproksime de ilia perforto; ĉar vi fariĝos kunuloj de la armeoj de la ĉielo.
7. Kaj, kvankam vi pekuloj diras: "Ne ĉiuj niaj pekoj estos esploritaj kaj skribitaj", tamen ili skribos ĉiujn viajn pekojn ĉiutage.
8. Kaj nun mi montras al vi, ke lumo kaj mallumo, tago kaj nokto, vidas ĉiujn viajn pekojn.
9. Ne estu senpiaj en viaj koroj, kaj ne mensogu kaj ne ŝanĝu la vortojn de justeco, nek akuzu mensogon la vortojn de la Sankta Granda, nek rigardu viajn idolojn; ĉar via tuta mensogado kaj via tuta malpieco ne rezultas en justeco, sed en granda peko.
10. Kaj nun mi scias ĉi tiun misteron, ke pekuloj ŝanĝos kaj deturnos la vortojn de justeco laŭ multaj manieroj, kaj parolos malbonajn vortojn, kaj mensogos, kaj praktikos grandajn trompojn, kaj skribos librojn pri siaj vortoj.
11. Sed kiam ili skribos vereme ĉiujn miajn vortojn en siaj lingvoj, kaj ne ŝanĝos nek forigos ion ajn el miaj vortoj, sed skribos ilin ĉiujn vereme — ĉion, kion mi unue atestis pri ili.
12. Tiam, mi konas alian misteron, ke libroj estos donitaj al la justuloj kaj la saĝuloj por fariĝi kaŭzo de ĝojo kaj justeco kaj multe da saĝeco.
13. Kaj al ili estos donitaj la libroj, kaj ili kredos je ili kaj ĝojos pri ili, kaj tiam ĉiuj justuloj, kiuj lernis per ili ĉiujn vojojn de justeco, estos rekompencitaj.

ĈAPITRO 105

1. En tiuj tagoj la Sinjoro ordonis al ili alvoki kaj atesti al la infanoj de la tero pri ilia saĝo: Montru ĝin al ili; ĉar vi estas iliaj gvidantoj, kaj rekompenco super la tuta tero.
2. Ĉar mi kaj Mia filo estos kunigitaj kun ili por ĉiam sur la vojoj de justeco en iliaj vivoj; kaj vi havos pacon: ĝoju, infanoj de justeco. Amen.

ĈAPITRO 106

1. Kaj post kelka tempo mia filo Metuŝelah prenis edzinon por sia filo Lemeh, kaj ŝi gravediĝis de li kaj naskis filon.
2. Kaj lia korpo estis blanka kiel neĝo kaj ruĝa kiel la florado de rozo, kaj la haroj de lia kapo kaj liaj longaj bukloj estis blankaj kiel lano, kaj liaj okuloj belaj. Kaj kiam li malfermis siajn okulojn, li lumigis la tutan domon kiel la suno, kaj la tuta domo estis tre hela.
3. Kaj tiam li leviĝis en la manoj de la akuŝistino, malfermis sian buŝon kaj parolis kun la Sinjoro de justeco.
4. Kaj lia patro Lemeĥ lin timis kaj forkuris kaj venis al sia patro Metuŝelaĥ.
5. Kaj li diris al li: Mi naskigis fremdan filon, malsaman kaj malsimilan al homo, kaj similan al la filoj de la Dio de la ĉielo; kaj lia naturo estas malsama kaj li ne estas kiel ni, kaj liaj okuloj estas kiel la radioj de la suno, kaj lia vizaĝo estas glora.
6. Kaj ŝajnas al mi, ke li ne devenas de mi, sed de la anĝeloj, kaj mi timas, ke en liaj tagoj miraklo povus esti farita sur la tero.
7. Kaj nun, mia patro, mi estas ĉi tie por peti vin kaj petegi vin, ke vi iru al Ĥanoĥo, nia patro, kaj lernu de li la veron, ĉar lia loĝejo estas inter la anĝeloj.
8. Kaj kiam Metuŝelaĥ aŭdis la vortojn de sia filo, li venis al mi ĝis la finoj de la tero; ĉar li aŭdis, ke mi estas tie, kaj li laŭte kriis, kaj mi aŭdis lian voĉon kaj mi venis al li. Kaj mi diris al li: 'Jen mi estas, mia filo, kial vi venis al mi?'
9. Kaj li respondis kaj diris: 'Pro granda kaŭzo de maltrankvilo mi venis al vi, kaj pro maltrankviliga vizio mi alproksimiĝis.
10. Kaj nun, mia patro, aŭskultu min: al mia filo Lemeĥ naskiĝis filo, simila al kiu ne ekzistas, kaj lia naturo ne estas kiel la naturo de homo, kaj la koloro de lia korpo estas pli blanka ol neĝo kaj pli ruĝa ol la floro de rozo, kaj la haroj de lia kapo estas pli blankaj ol blanka lano, kaj liaj okuloj estas kiel la radioj de la suno, kaj li malfermis siajn okulojn kaj tiam lumigis la tutan domon.
11. Kaj li leviĝis en la manoj de la akuŝistino, malfermis sian buŝon kaj benis la Sinjoron de la ĉielo.
12. Kaj lia patro Lameĥ ektimis kaj forkuris al mi, kaj li ne kredis, ke li devenas de li, sed ke li estas simila al la anĝeloj de la ĉielo; kaj jen mi venis al vi, por ke vi sciigu al mi la veron.

13. Kaj mi, Ĥanoĥ, respondis kaj diris al li: 'La Sinjoro faros novan aferon sur la tero, kaj tion mi jam vidis en vizio, kaj sciigas al vi, ke en la generacio de mia patro Jared kelkaj el la anĝeloj de la ĉielo malobeis la vorton de la Sinjoro.
14. Kaj jen ili pekas kaj malobeas la leĝon, kaj kuniĝis kun virinoj kaj pekas kun ili, kaj edziĝis kun kelkaj el ili, kaj naskigis infanojn de ili.
15. Kaj ili produktos sur la tero gigantojn ne laŭ la spirito, sed laŭ la karno, kaj estos granda puno sur la tero, kaj la tero estos purigita de ĉia malpureco.
16. Jes, venos granda detruo sur la tuta tero, kaj estos diluvo kaj granda detruo dum unu jaro.
17. Kaj ĉi tiu filo, kiu naskiĝis al vi, restos sur la tero, kaj liaj tri infanoj saviĝos kun li: kiam la tuta homaro, kiu estas sur la tero, mortos, li kaj liaj filoj saviĝos.
18. Kaj nun sciigu al via filo Lemeĥ, ke tiu, kiu naskiĝis, estas vere lia filo, kaj nomu lin Noa; ĉar li estos lasita al vi, kaj li kaj liaj filoj estos savitaj de la detruo, kiu venos sur la teron pro la tuta peko kaj la tuta maljusteco, kiu plenumiĝos sur la tero en liaj tagoj.
19. Kaj post tio estos ankoraŭ pli da maljusteco ol tiu, kiu unue plenumiĝis sur la tero; ĉar mi konas la misterojn de la sanktuloj; ĉar Li, la Sinjoro, montris al mi kaj informis min, kaj mi legis ilin en la ĉielaj tabeloj.

ĈAPITRO 107

1. Kaj mi vidis skribite sur ili, ke generacio post generacio pekos, ĝis aperos generacio de justeco, kaj ekstermiĝos peko, kaj malaperos peko de la tero, kaj venos sur ĝin ĉiu bono.
2. Kaj nun, mia filo, iru kaj sciigu al via filo Lemeĥ, ke ĉi tiu filo, kiu naskiĝis, estas vere lia filo, kaj ke tio ne estas mensogo.
3. Kaj kiam Metuŝelaĥ aŭdis la vortojn de sia patro Ĥanoĥ — ĉar li montris al li ĉion sekrete — li revenis kaj montris ilin al li kaj nomis tiun filon Noa; ĉar li konsolos la teron post la tuta detruo.

ĈAPITRO 108

1. Alia libro, kiun Ĥanoĥ verkis por sia filo Metuŝelaĥ kaj por tiuj, kiuj venos post li kaj observos la leĝon en la lastaj tagoj.
2. Vi, kiuj faris bonon, atendos tiujn tagojn, ĝis estos fino al la farantoj de malbono, kaj fino al la povo de la pekuloj.
3. Kaj atendu efektive ĝis la peko forpasos, ĉar iliaj nomoj estos forviŝitaj el la libro de vivo kaj el la sanktaj libroj, kaj ilia idaro estos detruita por ĉiam, kaj iliaj spiritoj estos mortigitaj, kaj ili krios kaj lamentos en loko, kiu estas kaosa dezerto, kaj en fajro ili brulos; ĉar tie ne estas tero.
4. Kaj mi vidis tie ion kvazaŭ nevideblan nubon; ĉar pro ĝia profundo mi ne povis rigardi trans ĝin, kaj mi vidis fajroflamon hele flamantan, kaj aferojn kvazaŭ brilantajn montojn rondirantajn kaj balanciĝantajn tien kaj reen.
5. Kaj mi demandis unu el la sanktaj anĝeloj, kiuj estis kun mi, kaj diris al li: 'Kio estas ĉi tiu brilaĵo? Ĉar ĝi ne estas ĉielo, sed nur flamo de flamanta fajro, kaj voĉo de ploro kaj kriado kaj lamentado kaj forta doloro.'
6. Kaj li diris al mi: 'Ĉi tiu loko, kiun vi vidas — ĉi tie estas ĵetataj la spiritoj de pekuloj kaj blasfemantoj, kaj de tiuj, kiuj faras malbonon, kaj de tiuj, kiuj perversas ĉion, kion la Eternulo parolis per la buŝo de la profetoj — eĉ la aferojn, kiuj estos.
7. Ĉar kelkaj el ili estas skribitaj kaj enskribitaj supre en la ĉielo, por ke la anĝeloj legu ilin kaj sciu, kio okazos al la pekuloj, kaj al la spiritoj de la humiluloj, kaj al tiuj, kiuj afliktis siajn korpojn kaj estis rekompencitaj de Dio; kaj al tiuj, kiujn hontigis malbonuloj:
8. Kiuj amis Dion kaj ne amis oron nek arĝenton nek iun ajn el la mondaj bonaĵoj, sed dediĉis siajn korpojn al torturo.
9. Kiuj, de kiam ili ekestis, ne sopiris teran manĝaĵon, sed rigardis ĉion kiel paseman spiron, kaj vivis laŭ ĝi, kaj la Sinjoro multe provis ilin, kaj iliaj spiritoj estis trovitaj puraj, por ke ili benu Lian nomon.
10. Kaj ĉiujn benojn destinitajn por ili Mi rakontis en la libroj. Kaj Li asignis al ili ilian rekompencon, ĉar ili montriĝis tiaj, kiuj amis la ĉielon pli ol sian vivon en la mondo, kaj kvankam ili estis piedpremitaj de malbonuloj, kaj spertis insultojn kaj insultojn de ili kaj estis hontigitaj, tamen ili benis Min.
11. Kaj nun mi alvokos la spiritojn de la bonuloj, kiuj apartenas al la generacio de lumo, kaj mi transformos tiujn, kiuj naskiĝis en mallumo, kiuj en la karno ne estis rekompencitaj per tia honoro, kian ilia fideleco meritis.
12. Kaj Mi elirigos en brilanta lumo tiujn, kiuj amis Mian sanktan nomon, kaj Mi sidigos ĉiun sur lia trono de honoro.
13. Kaj ili brilos sennombrable; ĉar justeco estas la juĝo de Dio; ĉar al la fideluloj Li donos fidelecon en loĝejo de rektaj vojoj.
14. Kaj ili vidos tiujn, kiuj naskiĝis en mallumo, kondukatajn en mallumon, dum la justuloj brilos.
15. Kaj la pekuloj laŭte krios kaj vidos ilin brilantaj, kaj ili vere iros tien, kien tagoj kaj sezonoj estas difinitaj por ili.